

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

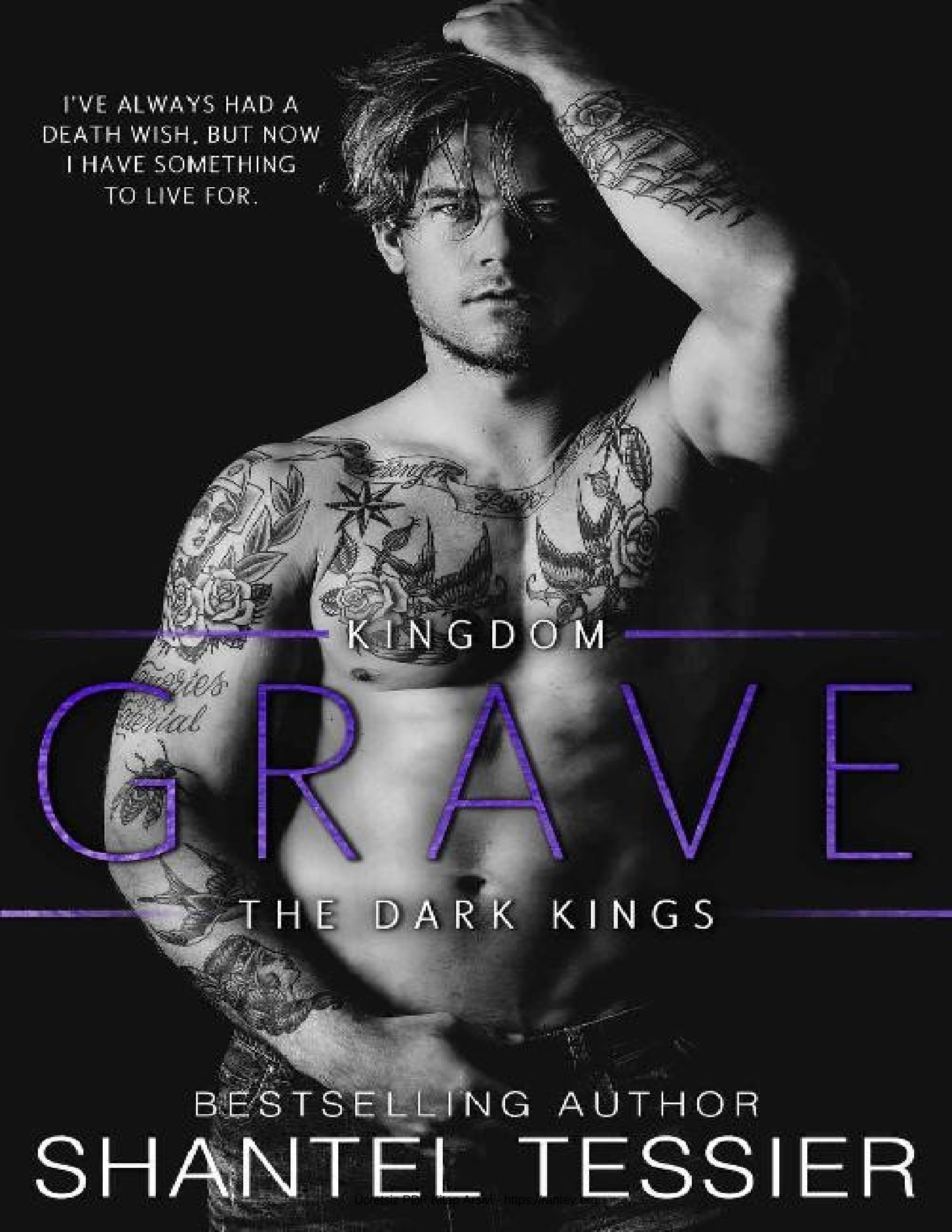
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I'VE ALWAYS HAD A
DEATH WISH. BUT NOW
I HAVE SOMETHING
TO LIVE FOR.

KINGDOM

GRAVE

THE DARK KINGS

BESTSELLING AUTHOR

SHANTEL TESSIER

İçindekiler

MEZAR

TELİF HAKKI

ÇALMA

LISTESİ

PROLOGUE

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ

BÖLÜM ON İKİNCİ

BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ

BÖLÜM ON DÖRT

BÖLÜM ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM ON

SEKİZ BÖLÜM ON DOKUZ

BÖLÜM YIRMI

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM

YIRMI DÖRT BÖLÜM YIRMI

BEŞ

BÖLÜM YIRMI ALTI

BÖLÜM YIRMI YEDİ

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

BÖLÜM OTUZ

BÖLÜM OTUZ BİR

BÖLÜM OTUZ İKİ

BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM

OTUZ DÖRT BÖLÜM OTUZ

BEŞ

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM OTUZ YEDİ BÖLÜM

OTUZ SEKİZ BÖLÜM OTUZ

DOKUZ BÖLÜM KIRK

BÖLÜM KIRK BİRİ

SONSÖZ

SESSİZLİK KURALLARI

BİLDİRİMLERİ

SHANTEL TESSIER'İN DİĞER KİTAPLARI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KINGDOM

GRAVE

THE DARK KINGS

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2020 Shantel Tessier
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitapta kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. gözden geçirin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için web sitesini ziyaret edin- www.shanteltessierauthor.com. Web sitesinden haber bültenine kaydolabilir veya aşağıdaki bağlantıya tıklayabilirsiniz. Haber bülteni, yazarın

özel tanıtımlar almak, güncel projeler ve yayın tarihleri hakkında ilk bilgi sahibi olmak için. Ve ayrıca bazı harika hediyeler kazanma şansına sahip olun-

<http://goo.gl/4wd9CV>

Fotoğrafçı: Wander Aguiar
Model: Kaz Vander Waard
Editör: Jenny Sims
Düzeltilen: Amanda Rash
Biçimlendirici: CP Smith

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

Jason Derulo'dan "Swalla"

Rhianna'dan "Pour it Up"

NF'den "Mansion"

Shinedown'dan "MONSTERS"

Hollywood Undead'den "Bloody Nose" 8

Graves'den "Numb"

AWOLNATION tarafından "Sail"

Chris Stapleton'dan "Fire Away" 8

Graves'ten "Bury Me Low"

OceanofPDF.com

PROLOGUE

MEZAR

"SWALLA" En sevdiğim striptiz kulübünde ışıklar yanıp sönerken Derulo bangır bangır çalıyor. *Glass*, Las Vegas Strip'teki en iyi kadınların en iyisine sahip.

En iyi arkadaşım Cross ve ben önümüzde birkaç yüzlük yığınıyla sahnenin ortasında otururken Mandi adında bir dansçı onun kucağında üstsüz oturuyor.

Natalie siyah sahnede yüzü koyun yatıyor ve kıcı tam önümüzde havaya kalkıyor. Beyaz G-string'i siyah ışıklar altında parlıyor. Sanki hayali bir siki beceriyormuş gibi kıcını aşağı yukarı zıplatırken ben birkaç yüzlük atıyorum.

Oturuyor, arkasını dönüyor ve kenara doğru eğiliyor. Gömleğimi kavrayarak beni kendine çekiyor, sahte göğüslerini yüzüme doğru itiyor ve çilek kokusunu içime çekiyorum.

Gülerek geri çekildi ve ben de içkimi alıp kalanını içtim.

o.

Islık çalıyorum ve boş bardağımı kaldırarak yeniden doldurmam gerektiğini işaret ediyorum.

Garson kız bizi izliyor. Oturduğumuzda ona iki yüz dolar ödedim ki bu gece asla işsiz kalmayalım.

Şarkı sona erdiğinde, önüme bir içki daha konuyor. Natalie dudaklarını yalayarak bana bakıyor. "Özel bir dans ister misin?" diye soruyor, saçlarını çıplak göğsünden iterek.

"Tabii ki." Ona göz kırpıyorum. Kızlar iyi para verdiğimi biliyor.

"Peki ya ben?" Solumdaki boş koltuğa bir adam oturdu.

Gözleri onunkilere kayıyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"Burada ne halt ediyorsun Randy?"

Öne doğru eğiliyor, kollarını gümüş parmaklıklara dayıyor.

"Telefonlarıma çıkmıyordun. Gelip seni yüz yüze göreyim dedim."

"Konuşmamız gerek." diye ekleyince yüzü geriliyor.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok." Sahneyi kaplayan parayı toplamaya başladı. Gecenin bu saatinde mekan tıklım tıklım ama topladığı paranın çoğu Cross ve benden geliyor.

Ayağa kalktı ve ona doğru uzandı ama ben daha hızlıydım. Kolundan tutup onu durdurdum. "Bayan seninle konuşmak istemediğini söyledi. Gitmenizi öneririm."

Kolunu kavrayan elime ve sonra gözlerimin içine bakıyor. "Sen de kimsin lan?"

"Randy, dur," diye uyarıyor.

Gülümsüyorum. "Kim olduğum önemli değil."

"Kadınımı mı beceriyorsun?" diye soruyor.

Onu bırakıyorum ve bardağımı alıyorum. "Bunu planlıyorum," diyorum kesin bir ifadeyle, "ama o sana aitmiş gibi görünmüyor."

"Randy..."

"Onunla yatıyor musun?" diye bağıyor.

Gözlerim köşedeki kabinde duran DJ'e takılıyor ve o da elini kaldırarak güvenliğe işaret ediyor. Burayı temiz tutmaya çalışıyorlar ama bu çöplerin zaman zaman içeri girmesini engellemiyor.

Cross striptizciyi kucağından itiyor ve yanımda ayağa kalkıyor, işlerin ters gitmek üzere olduğunu biliyor. Bir elimi göğsüne koyup onu koltuğuna geri itiyorum. Savaşta onun yardımına ihtiyacım yok.

"Biz birlikte değiliz, Randy!" Homurdanıyor ve ayağa kalkıyor.

"Seni lanet sürük!" diye bağıyor. "Sen lanet bir fahişeden başka bir şey değilsin!" Bardağımı aldı ve ona doğru fırlattı. Altı inçlik topuklu ayakkabılarıyla geri sıçrarken ciyaklıyor.

İçkimden arta kalanlar çoğunun üzerine sıçrarken sahnenin etrafını saran erkekler ayakta duruyordu.

Ensesini kavriyorum ve yüzünü sahneye çarpıyorum. "Bunu bir daha söyle," diye homurdanıyorum.

Elleri parçalanmış yüzüne gelirken kan sahnenin kenarını kaplar. Sandalyesine düşüyor ve sandalye devriliyor, yan tarafına yuvarlanmadan önce halının üzerine düşüyor. Onu tekmeledim. "Bir daha söyle lan!" Bağıyorum.

Bir kadının vücuduyla ne yapmayı seçtiği umurumda değil. Bu onun kararı. Ama bu şerefsizin onun işine karışması ve ona bu şekilde saygısızlık etmesi kabul edilemez.

"Konuş, orospu çocuğu!" Eğilip kafasının arkasından tutuyorum ve yüzünü mor ve pembe konfetilerle kaplı lacivert halıya çarpıyorum. Boyuma göre ayağa kalkıp elinin üzerine basıyorum.

Başını yerden kaldırıyor ve kemiklerini kırdığını umarak botumu bükteğimde haykırıyor.

"Mezar mı?" Resepsiyonda çalışan güvenlik görevlisi yanıma geldi.

"Ona bir içki fırlattı." Sahneyi gösteriyorum. Sahne şimdi kırık cam ve alkolle kaplı. Natalie sırtını aynalı duvara dayamış, karşı uçta duruyor. Elbisesine ve ıslak paraya tutunuyor. DJ kabininden çıktı ve şimdi onu kontrol etmek için yan merdivenlerden yukarı doğru yürüyor.

"Gördüm." Elini omzuma koydu. "Polis çağrıldı," diye beni temin ediyor. "Bırak işlerini yapsınlar."

Derin bir nefes çekiyorum ve onu son bir kez tekmeliyorum. "Bok parçası!" İnliyor ve elini tutarak yuvarlanıyor.

Kafamı kaldırdığımda Natalie'nin merdivenlerden bana doğru yürüdüğünü görüyorum. "Hadi, Grave." Elim tuttu ve beni eski sevgilisinden uzaklaştırdı.

Üç merdiveni çıkıp barın önünden geçiyorum ve beni arka odaya götürürken bardan bir içki alıyorum.

"İyi misin?" Kapıyı arkamdan kapattığında soruyorum.

"Evet." Ellerini göğsümün üzerine koydu. "Senin sayende."

Köşedeki sandalyeye çöküyorum ve o da benden bir adım geri çekiliyor. "Onu en son ne zaman gördün?" Rom ve koladan bir yudum daha alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak soruyorum.

"Dün gece."

"Tanrım, Nat. Onunla görüşmeyi bırakmalısın." Kalçama battığı için kotumun cebindeki ilaç şişesini çıkarıp sandalyenin yanındaki masanın üzerine koyuyorum.

"Birlikte bir çocuğumuz var." İç çekiyor.

"Yani? Bu ona sana böyle saygısızlık etme hakkını vermez." Homurdanıyorum. Sahip oldukları şey en hafif tabirle karmaşık. Onu istemiyor ama soyunmasından da nefret ediyor. Çocuğunun beslenmesine bile yardım etmeyen boktan bir serseri. Kadın elindeki seçeneklerle yapabileceğinin en iyisini yapıyor.

"Hey, sakinleşmen gerek. Ben iyiyim."

Şimdilik öyle. Ama her zaman o ve onun kıcı için endişeleniyorum. Adam tacizci. En başta onu bu yüzden terk etti. "Ona karşı yasaklama emri çıkartmalısın." Homurdanıyorum.

"Yaptım. Bunun onu durdurmadığını biliyorsun."

"Yargıç olan bir arkadaşım var. Sizin için ona ulaşabilirim." Eminim o herifin arama emri vardır. Sabaha kadar onu hapse attırabilirim.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Her zaman bana göz kulak oluyorsun."

Genel olarak Natalie ile aynı durumda olan kadınlar için üzülüyorum. Yardım alamıyorlar ve imkanları kısıtlı. Çok para kazanıyor ama çocuklar hiç de ucuz değil. Mahkeme ve avukat masraflarını da ekleyince, yerinde saymak gibi bir şey.

"İşte..." Önümde diz çöküyor ve bacaklarımı açıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Sana bir şey getirdim." Aşağı uzanarak, elbisesi ıslak olduğu için sahneden çıktıktan sonra üzerine geçirdiği üstünden bir poşet çıkarıyor. "Cüzdan?" Ayağa kalkıp elini bana uzatıyor.

Arka cebimden cüzdanımı çıkarmak için kalçamı kaldırıyorum ve ona uzatıyorum. Açıyor, siyah Amex kartımı çıkarıyor ve ilaç şişemin yanındaki masaya döktüğü tozu kesmeye başlıyor. "Bunu hak ediyorsun." Sonra yüz dolarlık bir banknot çıkarıyor ve bana vermeden önce yuvarlıyor.

Ben birçok şeyin bağımlısıyım. Hiçbiri iyi değil.

Rihanna'dan "Pour It Up" büyük odada çalmaya başladığında KENDİMİN rahatlamaya başladığını HİSSEDİYORUM. Beyaz bluzu sağ taraftaki küçük sahnenin üzerinde. Önümde tangası ve topuklu ayakkabılarından başka bir şey giymeden dans ediyor.

Ayağa kalkıp eğiliyor ve yüzünü boynuma yerleştiriyor. Sağ elim çıplak kışına giderken diğer elim kolçağın üzerindeki soğuk bardağımı tutuyor. Hâlâ o piçin ona fırlattığı içkinin tadını alıyor. Silme zahmetine bile katlanmamış. *Benim için fark etmez.*

Benden uzaklaştı. "Hey," diye çıkışıyor, sözümüzü kesen adama dönüyor. Sonra sesi ilgiye dönüştü. "Arkadaşının bize katılacağını bilmiyordum."

Eski sevgilisinin ağzını burnunu kırmaya hazır bir şekilde başımı kaldırıyorum ama benimkilere benzeyen koyu mavi gözlerle karşılaşıyorum. *O benim kardeşim.* Olay çıkardığım için gelip beni alması için onu aramışlar. Buraya gelmesi uzun sürmezdi. Kingdom - sahibi olduğumuz otel ve kumarhane - caddenin hemen aşağısında.

"Gidelim, Grave." Onu görmezden geliyor.

Bardan aldığım içkiden kalanları içmeden önce gözlerimi onun kışında gezdiriyorum. Sonra ona baktım. "Acelen ne, Bones? Kal. Biraz oyna."

Adamın gevşemesi lazım. Çok gergin. Bu kadar çok kadınla birlikte olduğu için daha arkadaş canlısı bir adam olacağını düşünürsün. Ama hayır.

Hırlıyor. "Mezar."

Gülüyorum, sandalyeye daha da gömülüyorum. Elimi tişörtümün üzerinde gezdiriyorum ve kot pantolonumun üzerinden sikimi tutuyorum. "Katılmak istemiyorsan bir sandalye çek. İzleyebilirsin." Seyirci umurunda değil.

Uzanıp kolumdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Gidiyoruz," diye emrediyor ve sarhoş kıcımlı odadan dışarı sürüklemeye başlarken bana tartışacak yer bırakmıyor. "Cross nerede?"

"Hoşlandığı bir kız buldu ve ona biraz para teklif etti. Ayrıldılar." Mandi'ye onu eve götürmek istediğini söylerken duydum. Cross özel odalara aldırıyor, ama kendisiyle birlikte gitmeleri için her zaman fazladan para ödemeye razı oluyor.

Girişe doğru ilerliyoruz ve onun karartılmış Lamborghini Reventon'unun hâlâ kaldırımında koştuğunu görüyorum.

"Bilmiyorum..." diyor smokin giymiş bir çocuk, sesi stresli geliyor. Valede çalışıyor. Burası bir striptiz kulübünün olabileceği kadar yüksek fiyatlı. "Buraya park etti ve çıktı." Kardeşimin arabasını işaret ediyor.

Bones onlara "Ben gidiyorum," diye haber verir.

"Bu o." Çocuk döndü ve kardeşimi işaret etti.

Yaşlı adam bize baktı. "Bones. Özür dilerim." Başını salladı. "İyi geceler, efendim."

Homurdanıyorum. Buranın sahibi kardeşim. O benim bildiğimi bilmiyor ama ben biliyorum. En iyi arkadaşlarımızdan Luca Bianchi- Las Vegas Mafyası'nı yönetiyor. Günah Şehri'nin her yerinde bağlantılarımız var. Dokunulmaz olmak istiyorsanız, bir ordu gerekir ve biz yıkılmaz bir ordu kurduk.

Arabaya binmeden önce "Sen de," diyor ve park yerinden çıkıyor.

Yolcu koltuğuna yığıldım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor iç çekerek.

Cebimden telefonumu çıkardım. "Sikileceğim." Kilidini açıyorum. "Bu sert alet kendi kendini emmeyecek. Ve bu geceki planımı bozdun. Lucy'ye mesaj atıyorum." Beni asla yarı yolda bırakmaz.

"Ne zaman sıçacaksın ya da otu bırakacaksın?"

Buna homurdanıyorum. "Lucy'yi sevmiyorum. Bu sadece seks." Yazmaya başlıyorum ama telefonum çalmaya başlıyor. Ekranda **Cross** ışığı yanıyor ve cevap veriyorum. "Alo?"

"Hey, bu gece bir parti var. Mandi ve ben şimdi oraya gidiyoruz. Geri gelip seni almamı ister misin?" diye soruyor. Arka plandaki müzikten orospuların  ı lıklarını duyabiliyorum.

"Hayır," diyorum. Kuku peşinde koşacak havada değilim. Bana gelmesini istiyorum.

"Tamam, sabah görüşürüz." Telefonu kapattı ve ben de aynısını yaptım. Lucy'ye mesaj atmaya devam ettim.

Ben: Boş musun?

Gözlerim a ırlaşmaya başladı. Daha önce aldığım hap etkisini göstermeye başladı.

Lucy: Ne zaman ve nerede?

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

MEZAR

Ağırlaşmış gözlerimi açtım ve bir iniltiyle yuvarlandım. "Siktir." Başım ağrıyor ve sağ elim acıyor. Aşağı baktığımda çatlak ve kanlı eklemeler buluyorum.

"Ne oluyor lan?" İnledim.

Doğruldu ve elimi yüzümde gezdirdim. Hâlâ dün geceki kıyafetlerimi giymiştim. Cross ve ben biraz stres atmak için her zaman yaptığımız gibi Glass'a gitmiştik.

Hap şişemi almak için cebime uzandım ama elim boş çıktı. *Nerede lan bunlar?* Önce komodine sonra yere bakıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum.

Nereye gitmiş olabilirler? Onları düşürdüm mü? Hepsini almadığımı biliyorum çünkü dolu bir şişeydi.

Saat kaç? Elimi uzatıp cep telefonumu aradım. Bir yastığın altında saklı buldum. Ekrandaki saat sabah 4:30'u gösteriyor. Elimi yüzümde gezdiriyorum ve yataktan kalkıyorum. Neredeyim ben?

Odadan çıkıyorum ve nerede olduğumu hemen anlıyorum. Titan'ın - çocukluk arkadaşım ve iş ortağımın- evi. Buraya nasıl geldim ben? Ve neden ...?

"Titan." Koridorun aşağısından gelen bir inilti duyuyorum.

Emilee. Titan'ın nişanlısı. Lisede ve üniversitede kardeşimi beceren kadın şimdi en iyi arkadaşımız Titan'la nişanlı. Bana sorarsanız bu berbat bir durum.

Aşağıya inip bir şişe su almak için tırbazanı tutuyorum ki tekrar konuşarak beni durduruyor. "Oh, Tanrım... Bones."

Ne oluyor lan?

Bir göz atmaya karar verdim çünkü neden olmasın ki? Koridorun sonuna doğru ilerledim ve kapı kolunu yavaşça çevirip kapıyı yavaşça iterek açtım

Ebeveyn yatak odasının içine bakacak kadar.

Emilee yatağın ortasında sırt üstü yatıyor. Titan yüzüstü yatıyor, elleri Emilee'nin kalçalarında, kalçaları açık tutuyor, yüzü kalçaların arasında, diliyle Emilee'nin amını sikiyor. Kardeşim onun yüzüne oturuyor. Kollarını başının üstünde yatağa doğru tutuyor. Titan onu elinden geldiğince zaptederken, kız kardeşimin sikinin etrafında inliyor.

Her ikisi de onu tatmin ederken vücudunun kısıtlamalarla savaşmasını izliyorum.

İlk hareket eden Bones oldu, bileklerini çözdü ve onu bıraktı. Gözleri kapalı nefes nefese kalmıştır. Titan daha sonra kendini onun kalçalarının arasından çıkarıyor ve kadın titreyen bacaklarını kapatıp yan tarafına yuvarlanıyor.

"İşim bitmedi bebeğim," diyor Titan ona, kalçalarını kavıyor ve onu yüzüstü çeviriyor. Elleri çarşafı kavıyor ve yüzünü çarşafın içine gömüyor. "Bones?" Odanın köşesine doğru başını sallıyor.

Kardeşim Titan'ın ne istediğini bildiği için sandalyenin üzerine atılmış bir kot pantolonu alıyor. Kemerini ilmeklerinden söküp Titan'a fırlatıyor, o da havada yakalıyor.

Kollarını tutup arkaya doğru çeker ve bileklerini kemerle sabitler. Ekstra kemeri kavıyor ve yumruğunun etrafına sararak çekiyor.

Ağabeyim bir kenarda durmuş, bir kez daha sertleşen sikini okşarken o inliyor.

Titan dizleriyle bacaklarını ayırıyor ve kız çılgılık atarken içine kayıyor. Kardeşim yatağa doğru yürüyor, eliyle saçlarını tutuyor ve yüzünü çarşaflardan yukarı çekip tekrar ağzını sikmeye başlıyor.

Kapıyı kapattım ve boş yatak odasına geri döndüm. Uzanarak pantolonumu çıkardım ve onu dinleyerek otuz bir çektim.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

MEZAR

Vegas'ta olan Vegas'ta kalır sözünü biliyor musunuz? Herkes bunun doğru olmadığını bilir. Günah Şehri, Amerika'daki en büyük yetişkin oyun alanıdır. Asla kapanmaz. İnsanlar sahip oldukları her kuruşu harcamak için her yerden gelirler. Ama ben? Hayatım boyunca burada yaşadım. Burada doğduk ve büyüdük. Biz, Krallar, bundan bahsetmeyiz ama hepimizin Krallık'ı içermeyen planları vardı. Titan, Cross, Bones ve ben bu hayatı ya da bu imparatorluğu istemedik. Krallık, babalarımız, Üç Bilge tarafından kuruldu. Bununla birlikte, bize müşteriler ve düşmanlar miras kaldı. Para içeren her şeyde olduğu gibi, sahip olduklarınızı kıskananlar ve elinizden almak isteyenler olacaktır. Bir de kendi işlerini bizimkiyle karıştırmak isteyenler var. Mason kardeşler her zaman arkadaşım oldu. Onlarla birlikte büyüdük. Havaalanı onların. Düşündüğünüz gibi değil. Yetmişli yıllarda gerçek bir havaalanıydı ama kapatıldı ve Nevada'daki en seçkin yasadışı kumar çetesine dönüştürüldü. Gece ya da gündüz, her an her şeye bahis oynayabilirsiniz. Tıpkı buradaki diğer her şey gibi, asla kapanmaz.

Herkesin haberi var; yargıçların, belediye başkanının ve savcının. Ne hakkında olduğunu. Kapatmadılar çünkü aldıkları paya güveniyorlar. Bu onlar için vergi ödemek zorunda olmadıkları başka bir gelir kaynağı. Ceplerindeki paranın kör edici bir etkisi var gibi görünüyor.

Dün gece Glass'taki dövüşümden sonra, bu gece dışarı çıkmak istedim. Biraz temiz hava almak. En iyi yaptığım şeyi yapmak. Yarış.

Gece havası boğucu, nefes almayı zorlaştırıyor. Hava nemli, bu da terli gömleğimin vücuduma yapışmasına neden oluyor. Önümde duran kadın tırnaklarını kumaşa geçirip çekiyor.

Yüzünü bana doğru itiyor ve ben de alt dudağını ısırıyorum. Kızıışmış bir orospu gibi hırlıyor ve sonra elleri göğsümde birleşiyor, itiyor

Ben. Dizlerimin arkası arabamın ön tarafına çarptı ve onun itme gücüyle geriye düştüm. O üzerime tırmanırken sırtım kaputun üzerine yattı.

"Zamanım yok..."

"Çabucak halledeceğim," diye atıldı ve iki elini yüzüme koyup beni öptü. Ellerim yukarı kalkan jean şortuna gidiyor ve parmaklarımı çıplak kıcının yanaklarına sokuyorum. İnliyor. Kalçaları sert sikime doğru sürünmeye başlıyor.

Hay sikeyim! Bunun için zamanım yok. "Lucy, gitmem gerek," diyorum ama onu itmek ya da herhangi bir şekilde durdurmak için hiçbir hamle yapmıyorum. Sikim sertleşti ve o da istekli. Ne tür bir orospu çocuğu amcığı geri çevirir? Ben değil. "Çabucak emmeme izin ver." Üzerimden sürünerek kalktı ve topuklu ayakkabılarının üzerinde durdu. Terli sırtımı

Dodge Demon'ımın zaten sıcak olan kaputundan sıyırdım.

Nefes nefese önümde dururken ona bakıyorum. Ağartılmış sarı saçları darmadağın. Kökleri olması gerekenden daha fazla uzamış. Amını zar zor örten bir çift Daisy Dukes giyiyor ve üstünü açıp bir kez aşağı yuvarlıyor. Beyaz tişörtünün üzerinde siyah bir kafatası ve ona uygun siyah bir taç var. Tişört düzensiz bir şekilde sağa doğru yatık duruyor ve tişörtün üzerinden akan kan kafatasını kaplıyor. Sütyensiz iri göğüslerinin altında tişörtü düğümlenmiş. Göbeğinin etrafında sarı ve kırmızı bir güneş dövmesi var ve piercingden aşağı sarkan bir elmas dizisi var. O benim bir numaralı amigo kızım. Her zaman seviştiğim. Orospu bir Harley'i bile emebilir.

Ben daha konuşmadan kotuma uzandı. Parmakları siyah çivili kemerimi karıştırırken ellerimi kaldırıyorum. Kemerimi çözdükten sonra düğmelerini yırtıp açıyor ve pantolonumu boxer'larımla birlikte ayak bileklerime kadar itiyor. Sertleşmiş aletim harekete geçiyor ve ona bakıyor.

"Kralınızın önünde eğilin leydim," diyorum İngiliz aksanıyla.

Piliçler buna bayılır. Hoşlanmayan biriyle hiç tanışmadım.

Gülüyor ve belinden eğiliyor, bir saniye bile kaybetmeden sikimi ağzına almak için eğiliyor. Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamalıydım ama terk edilmiş çakıllı bir otoparkta duruyoruz. Ve ben tam bir sik kafalı değilim.

Ellerimi başımın arkasına koyuyorum ve parmaklarımı birleştiriyorum. Başımı arkaya atıp karanlık gökyüzüne bakıyorum ve sanki ona yüzlercesini fırlatıyormuşum gibi sikimi yutarken inliyorum.

Dilim dışarı fırlıyor ve dudak halkamın üzerinden geçiyor. "Siktir! Evet, bebeğim ..."

"Yarışçılar, gecenin son eleme turu için sahneye." Colt Tinsley'in sesi megafonuyla arkamızdan duyuluyor.

Siktir! Kafasını ittim. Dengesini kaybediyor ve çakılların üzerine elleri ve dizlerinin üzerine düşüyor. "Mezar..." Kahverengi gözleri bana dik dik bakarken lakabımı mırıldanıyor.

"Üzgünüm, bebeğim." İki ayağımın üzerinde zıplayarak boxer'larımı ve kot pantolonumu yukarı çekmeye çalışırken arabanın etrafında dönüyorum ve ayakkabılarım gevşek çakılda kayınca neredeyse kendime takılıyorum. Challenger'ımın içine düşüyorum, çalıştırmadan önce pantolonumun fermuarını çekme ya da düğmelerini ilikleme zahmetine bile girmiyorum.

Lucy ayağa fırlıyor, ellerinin ve dizlerinin tozunu aldıktan sonra geri adım atıyor, ben motoru çalıştırıp vites takıyorum ve arkamdan çakıl ve toz saçarak havalanıyorum.

Çakılların üzerinden asfalta doğru hızla ilerliyorum. Bir zamanlar özel olan havaalanı pistinden yeni çıkmış arabaların yanından geçiyorum.

Ön sıraya doğru ilerlerken arabamı durduruyorum ve yıllardır tanıdığım bir adamı görmek için soluma bakıyorum. Jimmy Trust yeni sarı Ferrari'sinde yanımda oturuyor. Sırıttım.

"İki gece üst üste mi?" diye soruyor. Cross ve ben dün gece Glass'a gitmeden önce buradaydık. "Onu hiç dinlendirmiyor musun?"

"Fahişeler binilmek için yaratılmıştır." Siyah çizgiyi ovuyorum. "Değil mi, bebeğim?"

İki yıldır Dodge Challenger SRT Demon'a sahibim. Sokaklardaki en hızlı üretim arabası. Sadece 3300 adet üretildi. Bunların üç bini ABD'de satıldı. Diğer üç yüzü Kanada'ya gitti. Dodge bayisinde çalışan bir arkadaşım vardı ve bana bir tane garanti etmek için aylar öncesinden nakit ödeme yaptı. Sadece ben yarışırken ortaya çıkıyor. Onun dışında garajda tutuluyor.

Homurdanıyor. "Sadece seni uyarıyorum, Grave. Hazır değilsin."

Büyük sahte memeli, sahte bronz tenli ve sahte kirpikli bir kadın pistte yürüyor ve duruyor. Farlarımız onu ve önümüzde uzanan pisti aydınlatıyor. İnsanlar görebildiğiniz kadarıyla her iki tarafta da dizilmişler. Bazıları arabalarını çizgiye kadar çekmiş, bahislerini oynadıktan sonra kaputlarının ya da bagajlarının üzerine oturuyorlar. Bir ellerinde içkiler, diğerinde esrarlar.

"Ben her zaman hazırım, tatlım." Ona bir öpücük veriyorum. "Kıçına şaplak atılmasından hoşlandığını duydum. Peki ya aksesuarlar? Tercih eder misin

İp ya da kelepçe? Belki biraz fermuar? Oh, ya da bir zincir. Belki küçük bir kırbaç hareketi? Bende hepsi var."

Elleri siyah direksiyon simidinde sıkışıyor ve koltuğunda kayıyor.

"Utanma, Jimmy. Hepimizin kendi sapkınlıkları var," diye alay ediyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Seni sadist orospu çocuğu," diye mırıldandığını duyuyorum. "Yarışçılar, hazır mısınız?"

Tüm şakaları bir kenara bırakıp önümüzde duran yarı çıplak kadına bakıyorum. Sağ elinde yeşil bir bayrak var. Siyah topuklu ayakkabılarıyla bacaklarını ayırıyor. Deri kayışlar baldırlarından kalçalarına kadar uzanıyor. Amını zar zor örten siyah deri bir etek ve siyah dantelli bir sutyen giyiyor. *İşte bu kadar.* Sağ kalçasını dışarı itiyor, bayrağı kaldırıyor ve sonra indiriyor. Debriyajı bırakıp birinci vitese geçiyorum. Sonra ikinci vitese. Sonra üçüncüye. Hemen ondan uzaklaşıyorum. Başlangıçta en hızlı olan benim ve her yerde en hızlı benim. Kimse beni geçemez. Neden denediklerinden bile emin değilim.

Arabam altımda titriyor, kükreyen motorun sesi içeriyi dolduruyor. Klimayı kapattım, camları indirdim ve rüzgâr terli gömleğimde iyi hissettiriyor.

Bitiş çizgisini geçtiğimde, şeritlerin her iki yanında zıplayan insanlar görüyorum. Bana oynadıklarını biliyorlar. Onları hiç hayal kırıklığına uğratmadım. Dikiz aynama baktığımda arkamda onun ışıklarını görüyorum ve gülüyorum.

Yavaşlamaya ve turuncu konilerle işaretledikleri dönüşü yapmaya başlıyorum.

Arabam asfaltın hemen dışında hızlıca durdu. İşini bitirdi ve park yerine gitti. Arabasından iner inmez bana doğru yöneldi. Pantolonumun hala açık olduğunu görmek için aşağı bakıyor. Düzeltmek için hiçbir girişimde bulunmuyorum çünkü zaten çıkmak üzereler.

"Nasıl hissettin?" diye sordum. "Benim için olduğu kadar senin için de iyi miydi bebeğim?"

Terli saçlarını yüzünden geriye doğru iterek bana başını sallıyor.

"Bir dahaki sefere kayganlaştırıcı getireceğim. Canını çok yakmak istemem," diye şaka yapıyorum. Başını eğerek durdu. "Eşcinsel misin, Grave?"

Sırıttıyorum. "Homofobik mi Jimmy? 2020 yılındayız. Bunu geçmedik mi?"

"Sanırım benden hoşlanıyorsun," diye mırıldanıyor, kelimelerinden tiksinti akıyor.

Ona gülümsüyorum ve kolumu omuzlarına atarak onu yanıma çekiyorum. Sertleşiyor. "Deliği olan her şeyi beceririm, tatlım. Neden sen

de

dizlerinin üzerine çök ve ağzını benim için aç?" Boştaki elim kalkıyor ve dudaklarına dokunuyor.

"Siktir git dostum!" diye tersledi ve beni itti. Cebini karıştırdı ve bir tomar yüz dolarlık banknotu bana fırlattı.

"Hadi ama. Yağmur mu yağıdırıyorsun?" diye soruyorum, o da bana sırtını dönüp uzaklaşıyor. "Bir yığın yüzlük için başka neler yapabileceğimi görmek istemez misin?"

"Siktir git dostum," diye bağılıyor ve omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor. Parayı yerden alırken gülüyorum.

"Mezar!"

Lucy'nin bana doğru koştuğunu görmek için arkamı dönüyorum. Bacakları sallanıyor, topukları çakıllara değdiği için henüz yürümeyi bilmeyen bir yavru geyik gibi, ama benim için çabalamasını sevimli buluyorum. Eğilip onu kucağıma alıyorum, aynı anda o da kollarıma atlıyor. Kollarımı ona dolayarak etrafımızda dönüyorum.

"Sen kazandın!" diyor heyecanla.

"Benden hiç şüphe ettin mi?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Başını sallar. "Asla! Şimdi kral kraliçesinden ne istiyor?"

"Başlangıç olarak, ben kaçmadan önce başladığın işi bitirebilirsin."

Kollarımdan atladı, ellerimi tuttu ve beni park halindeki arabama doğru çekmeye başladı.

Yüksek oynayanlar için ayrılmış küçük odayı duman kaplıyor. Havaalanının içindeki blackjack masasına oturuyorum. Mason kardeşler aslında Kings ve benim gibi bir otel ve kumarhaneye sahip değiller. Onlar daha çok yeraltında, kayıt dışı bir kumar çetesi. Nevada yasaları nedeniyle kumar oynayabildiğim tek yer burası. Bir kumarhanenin sahibi olmanın dezavantajları var. Bu yüzden biraz para harcamak istediğimde buraya geliyorum.

Sağımda bir puro, solumda bir rom ve kola. Lucy arkamda duruyor. Arabamda sikimi emdikten sonra içeri girip biraz oynamaya karar verdik. Yarışı kazandığım için kafam iyiydi. *O zaman neden duralım?*

Krupiye bana yeni bir kart uzattı ve içimden küfrettim. Yirmi iki. Kartlarımı kapattım ve o da elimdeki beş bin dolarlık fişi aldı.

"Daha ne kadar sürecek?" diye fısıldıyor, eğilip kulağıma konuşmak için. "Yapmam gereken..."

"Devam et," dedim ona.

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra kadınlar tuvaletine gidiyor.

"Randevunuzun ne kadar olduğunu sorabilir miyim?" diye soruyor yanımda oturan adam.

Ona bakıyorum. Bana gülümsüyor. Koyu renk gözlerinin kenarları kırışıyor. Bakıyor ve kızın o minicik şortun içinde kıcını sallayışını izliyor. Ben kıskanç bir tip değilim. Hiç olmadım. Ayrıca, Lucy bana *ait* değil.

"Senin için fazla zengin," diye gülümseyerek cevap veriyorum. El başına beş ila yirmi dolar arasında bahis oynuyor.

Gülüyor ve sonra sigara içen biri gibi öksürük krizine giriyor. "Evlat, eskiden elli sente sakso çektirebilirdin."

"Bok yok mu?" Gülüyorum.

Purosundan bir nefes çekip söndürmeden önce başını sallıyor. Tarçın kokusu havayı dolduruyor. "O zamanlar kadınlar çok daha hevesliydi. Donanmadaydım. Filo haftası..." Bir ıslık çalarak sözlerini bitiriyor.

Eminim öyledir. Kartlarımı elime aldım ve gülümseyerek baktım. Yere koymak için birini seçtim.

Arkamda durmak için geri döndüğünü görmekten çok onu hissediyorum. Krupiye kartı yere bırakıyor ve ben yerimde zıplıyorum. "Woohoo!" Kazandım.

Puromu dudaklarımın arasına yerleştirip doğruluyorum ve cebimi karıştırıyorum. Beş tane yüz dolarlık banknot çıkardım ve ona uzattım. "Git en sevdiğin makinede oyna." Lucy satın alabileceğiniz bir kız değil. Hayır, bunu bedavaya yapıyor. Ama paylaşmayı umursamıyorum.

"Teşekkürler bebeğim," diyor heyecanla ve sonra zıplıyor.

Herhangi bir kumarhanede zamanın nasıl geçtiğini anlamazsınız. Saat yok. Pencere yok. Kazanma serisindeyken mesanenizin dayanabildiği kadar uzun süre orada oturabilirsiniz. Ama sonunda masadan kalktığımda telefonuma bakıyorum ve üç saattir orada oturduğumu görüyorum. Kardeşimden gelen iki arama var. Biri Cross'tan, ikisi Titan'dan. Grup mesajımıza girip hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Ne oldu?

Sonra tekrar cebime koyuyorum. Çalan makinelerin arasında yürüyorum, üzerinde büyük kırmızı ve sarı balıklar olan makinenin yanına geliyorum. Lucy bir bacağını sandalyesine, diğerini de makinenin üzerinde durduğu platforma koymuş oturuyor. Ben de yanına oturuyorum. "Nasılsın?"

Bana bakıyor ve homurdanıyor. "Boktan.

Ya sen?" "Harika."

Dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Tabii ki. Sen her zaman şanslısın." "Bunun şansla bir ilgisi yok," diyorum ona.

Gülerek başını arkaya atıyor. "Kendini çok beğenmişsin." Boynuna eğilip onu öpüyorum. "Sen de benimle dolu olacaksın."

"Evet, lütfen." Başını çeviriyor ve dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor. "Hadi yukarı, benim evime çıkalım." Nefes alıyor, geri çekiliyor.

Bir ciyaklamayla kucağıma atlıyor ve ben de kalçasına bir tokat atıyorum. "Hadi gidelim," diye emrediyorum.

Havaalanı, orijinal beş katlı havaalanı yapısı ve masaların ve makinelerin bulunduğu bir yeraltı katıyla birlikte yaklaşık iki yüz elli dönümlük bir arazi üzerinde yer almaktadır. Havaalanı'na bağlı Mason Kuleleri bulunmaktadır. Bu iki kule, havalimanı hala hizmet verirken bir zamanlar iniş ve kalkış yapanların konakladığı otellerdi. Mason Kardeşler yıllar içinde onları yeniden inşa ederek kiraladıkları dairelere dönüştürdüler.

Kulelere doğru ilerliyoruz ve asansöre binip onun çatı katına çıkıyoruz. Kapısını açar açmaz beni odasına doğru itiyor. Koridorda ilerlemeye başladığımızda sırtımı duvara yaslıyor ve kot şortunun cebini karıştırıyor. "Sana bir sürprizim var." Dilinin üzerine yapııştırıyor, sonra dudaklarımda gezdiriyor. Dudaklarını kendi dudaklarımla kavıyorum ve hapı ondan alıyorum. Nefes nefese geri çekiliyor.

"Senin mi?" Ben sordum. "Çoktan aldım."

Anahtarını yere atıyor, gömleğimi başımın üzerinden yırtıyor, ben de aynısını onunkine yapıyorum ve yatak odasına giden yolun geri kalanını tamamlıyoruz. Kot pantolonumu aşağı doğru itiyor ve ayak bileklerime takılarak tökezlememe neden oluyor.

Yatağına varmamızı beklemeye bile tenezzül etmeden üzerime düşmeden önce şortunu bacaklarından aşağı iterken kıkırdıyor. Kot pantolonumu tekmeleyerek çıkarıyorum, kalçalarını kavıyorum ve ona binmek için bizi çeviriyorum.

Eğiliyor ve dilini göğüs ucumdaki dikenin üzerinde gezdiriyor. Ve dudaklarını etrafına doladığında inliyorum.

Ellerim sarı saçlarını kavırıyor ve başını geriye doğru çekiyorum. Ağzı açık kaldı ve pantolonunu indirdi. "Nasıl istiyorsun?" diye sordum. Konuşmaya başladı ama ben "Boş ver. Nasıl istediğimi biliyorum." Sürünerek üzerinden kalktım, kalçalarını kavradım ve

onu ters çeviriyorum. Sonra kıcını havaya kaldırıyorum. Elim *sertçe* üzerine iniyor ve anında kırmızı bir iz bırakıyor. Yüzünü halıya gömüyor ve bir inilti çıkarıyor.

"Mezar." Pantolonunu indiriyor, kıcını benim için havaya kaldırıyor çünkü bu gece tam olarak ne alacağımı biliyor.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MEZAR

Telefonumun çalmasıyla gözlerimi karanlık bir odada açıyorum. Yatağından düşüp bir gümbürtüyle yere çarpıyorum, sonra yanıma vuran acıyla inliyorum. Tekrar çalıyor ve yatağın ucunda, yerde parladığını görüyorum. Ona doğru sürünerek cevap veriyorum. "Alo?"

"Neredesin lan sen?" diye soruyor kardeşim.

Grup mesajını daha önce göndermiştim ama ondan sonra bir daha telefonuma bakmadım. Lucy ile o kadar meşguldüm ki ne istedikleri umurumda bile değildi. "Saat kaç?" Kabaca sordum. Dilim ağzımın damağına yapıştı. Zımpara kağıdı gibi hissediyorum.

"Kafan iyi mi? Tabii ki öylesin," diye homurdanarak kendi sorusuna cevap veriyor. "Krallık'ta mısın?"

"Hayır." Bir elimi saçlarımda gezdirerek yatağa geri dönmenin yolunu buluyorum. Uzanırken, karanlıkta sağıma doğru uzandığımda Lucy'nin yanımda yattığını, çıplak ve mışıl mışıl uyuduğunu hissediyorum. "Ne... Ne istiyorsun?" Boğazımı temizliyorum. Kahretsin, bu tadı bastırmak için bir içkiye ihtiyacım var.

Ağır ağır iç geçiriyor, öfkesi azalıyor ve bedenim sertleşiyor. "Sana ulaşmaya çalışıyorduk. Dün gece bir telefon aldım..." Konuşması kesiliyor ve telefonu sıkıca kavriyorum. "Babam arıyor, o ..."

Karanlıkta sessizce uzanıyorum, tamamen ve tamamen hareketsiz, zaten geleceğini bildiğim kelimeleri söylemesini bekliyorum.

"Özür dilerim, Kyle." Gerçek adımı kullanıyor ve kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Bana asla böyle seslenmez. *Ben Grave'im*. Onun için bile hep Grave olarak bilindim. "Babam dün gece vefat etti. Dairesinde ölü bulundu. Söylediklerine göre..."

Kapatıyorum.

Orospu çocuğu öldü.

Onu arkadaşımız Luca'nın nişan partisinde gördüm ama ondan kaçtım. Altı aydan fazladır onunla konuşmadım. Ondan önce en az üç ay olmuştu. Seçtiğim hayattan dolayı hayal kırıklığına uğradığını söylemek için beni aradı. Uyuşturucu ve kadınları onaylamadığını söyledi. Sanki yuva kurup evlenmeliymişim, ona torun vermeliymişim gibi.

Bu düşünceye homurdanıyorum.

Beni asla kendi çocuğu olarak görmek istemedi. Benden annemin çocuğu olarak bahsetti. Dillan onun favorisiydi. Bildiği her şeyi ona öğretti. Ondan bir adam yaratmak istedi ve onu aile *işi için yetiştirdi*. Dillan ve benim aynı işi yapıyor olmamız hiç önemli değildi. Kardeşim uyuşturucu kullanmıyor olabilir ama onun da bağımlılıkları var. Ve babam onları iyi tanıyordu. Sadece aynı bağımlılıkları paylaşıyordu, bu yüzden ona göre mükemmel bir baba oğul ikilisiydiler.

Yataktan kalkıp telefonumu ışık olarak kullanarak odasından çıkıyorum, koridordan geçip mutfığa gidiyorum. Tabandan tavana pencerelerden içeri süzülen ışık, telefonumdakinden daha iyi görmemi sağlıyor. Bir şişe Jack alıp kapağını çıkarıyorum ve sonra geri atıyorum, onunla ilgili tüm anılarımı bastırmaya çalışıyorum. O benim zamanımı hak etmiyor.

"Mezar mı?" Lucy sesleniyor. Mutfağın ortasında durmuş, adaya yaslanmıştı. "Grave, sorun ne?" Bana doğru yürüyor ve ışığı yakıyor.

Sarı saçları dağınık ve gözlerini birkaç kez kırpıştırarak bana odaklanmaya çalışıyor.

Bedenim titriyor ve bir yudum daha alıyorum, içki göğsümü yakıyor. Gözleri nihayet benimkileri bulduğunda, yüzümden şişeye bakıyor. Ellerini göğsüme koyarak bana doğru uzanıyor ama ben onu itiyorum. "Şimdi olmaz," diye mırıldanıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, kelimelerine korku sinmiş.

Telefonum elimde çalışıyor ve **Bones** ekranı aydınlatıyor. Susturup kapatıyorum, sonra da lanet şeyi tezgâhın üzerine fırlatıyorum. Yatak odasına geri yürüyorum, banyosuna açılan Fransız kapıları iterek açıyorum ve arkamdan çarparak kapatıyorum. Ellerimi beyaz mermer tezgâhın üzerine koyup başımı öne eğiyorum ve göğsümde her geçen saniye büyüyen deliği görmezden gelmeye çalışıyorum.

Her şey yoluna girecek. Yıllar önce sevdiğim tek kadını kaybettikten sonra yaptığım gibi kapatabilirim. Annemizi kaybettiğimizde o şerefsizin bana söylediklerini asla unutmayacağım. Beni ben olduğum için seven tek ebeveynimi.

On yedi yaşında

Kilisenin önünde duruyorum. Kardeşim yanımda duruyor. Gözlerinde tek bir damla yaş olmadan annemize bakıyor. Yüzü boş bir tuval gibi. Tıpkı babamız gibi. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve omuzlarım titriyor. Nefes almakta zorlanıyorum ve göğsüm ağrıyor.

Kadın babama, "Bay Reed, törenden önce saygılarını sunmak isteyen arkadaşlarınıza ve ailenize kapıları açmak üzereyiz," diyor.

Gelip diğer yanımda duruyor ve başını sallıyor.

Annemizden başka bir yere bakamıyorum. Kendisi gibi görünmüyor. Cildi sararmış ve yüzü şişmiş görünüyor. Makyajını onun yaptığı gibi yapmamışlar. Saçları tepeden toplanmış ve yüzünün etrafına dağılmış. Gerçi hiç böyle yapmazdı. Her zaman kıvrıktı.

Kardeşim bir süre daha bekledikten sonra dönüp uzaklaşıyor ve koridora geri dönüyor. Muhtemelen arka odada bir yerde sikini yalatacak birini bulmaya gitmiştir. Hissetmesine izin verdiği tek şey o kadın. Diğer her şey sadece arka plandaki gürültü.

Ellerimi ahşap tabutun üzerine koyarak, kenarları kaplayan saten astarı sıkıyorum. Yanağına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğiliyorum ama omzumdan sıkıca kavrayan bir el beni geri çekiyor ve etrafımda dönüyorum. Babam yüzünü benimkinin önüne koymak için eğiliyor. Mavi gözleri bana dik dik bakıyor. "Kendini topla!" diye homurdanıyor ve ardından gözyaşlarımı kabaca siliyor. Sadece daha hızlı düşüyorlar. "Ölüm hayatın bir parçası. Ve sen annenin cenazesini bir gösteriye dönüştürüyorsun. Kapat şunu."

"Baba..." Burnumu çektim.

"Sen on yedi yaşındasın. Beş değil! Kapat şu lanet şeyi, Kyle! Bu sadece bir duygu. Bu kadar önemsiz bir şeyin üstesinden gelebilecek kadar zihnini kontrol edebiliyorsun," diye bitirdi ve sonra doğruldu. Kolumdan tutup beni ön sıradaki koltuklarımıza sürüklerken anneme dönüp bakmıyor bile.

Banyo aynasında kendime bakmak için başımı kaldırıyorum. "Senin için hiçbir şey hissetmeyeceğim," diyorum kendi kendime. Hastalıklı bir yanım cehennemde yanarken beni duyabilmesini umuyor. Tek önemsedığı Krallık'tı. Her gün onun için orada olan değerli kulübü. Ona hayat veriyordu. Para. Kadınlar.

Kapıları çekip açtığımda Lucy'nin yatağının ucunda elinde telefonumla çırılçıplak durduğunu görüyorum. İsterse tekrar açabilir ama kodu bilmediği için kilidi açamıyor. Kolundan tutup onu yatağın üzerine itiyorum.

"Grave, nesin sen...?"

Elimle ensesini kavrayarak yüzünü yatağa doğru itiyorum. "Sen."

Vücudu gevşiyor ve birazdan olacaklara teslim oluyor. Kardeşim gibi hiçbir duygu hissetmeme kavramını hiçbir zaman anlayamadım. Zaten içi ölü gibiydi ama annem öldükten sonra yürüyen, konuşan bir zombiye dönüştü. Bunun utanç verici olduğunu düşünürdüm ama babam onu bu konuda överdi.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MEZAR

"NEREYE GİDİYORSUN?" Lucy yatağında doğrulup soruyor.

"Gitmem gereken bir yer var," diye yalan söyleyerek kot pantolonumu bacaklarımdan yukarı çekiyorum.

Kaşlarını çatıyor ama başka bir şey söylemiyor. İşim bittiğinde bittiğimi biliyor ve kalmamı sağlamak için yapabileceği hiçbir şey yok.

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Yerden tişörtümü alıp üzerime geçiriyorum. Siktir, gerçekten bir duşa ve temiz kıyafetlere ihtiyacım var.

"Mezar-"

"Seni arayacağım," diye sözünü kesiyorum ve odasından çıkıyorum. Çatı katından çıkıp özel asansörüne doğru ilerliyorum. Kapılar kapanırken cep telefonumu çıkarıp arama tuşuna basıyorum.

"Alo?" Luca ilk zil sesinde cevap verir.

"Hey, ben çıktım. Bir şey var mı?" Başımı duvara yaslayarak soruyorum. Mallarımın çoğunu Luca Bianchi'den alıyorum. Kardeşim onun ana tedarikçim olmasından nefret ediyor ama bu konuda yapabileceği bir şey yok.

"Evet, daha sonra Kingdom'a uğrayıp biraz bırakırım."

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Kapı açılırken telefonu kapatıyoruz ve ben kapalı otoparka doğru adım atıyorum. Arabama atlıyorum, nereye gittiğimden emin değilim ama burada daha fazla kalamayacağımı biliyorum.

Lucy'ye aşık değilim ve o da bunun farkında. Bana karşı ne hissediyor olursa olsun, nerede durduğunu biliyor. Ve gerçekleşmeyeceğini bildiği bir şeyi zorlamayan bir kaltağa saygı duymalısınız.

Tüm düşüncelerimi bastırmak için radyomdan NF'in "Mansion" şarkısını en yüksek sesle dinleyerek şehre doğru ilerliyorum. Kardeşimi geri aramadım ama bir saat önce onu aramam için bana bir mesaj gönderdi. Cevap vermedim.

Muhtemelen şu anda sabah odununu emiyordur. Titan kadını onunla paylaşmaya hazır olduğuna göre, muhtemelen kendini Emilee'nin içinde boğuyordur. Aralarında boktan bir üçlü ilişki var.

Bir kırmızı ışığa geliyorum ve içinde iki kız olan bir araba yanıma yanaşırken orada oturuyorum. Neredeyse on altı yaşında görünüyorlar. Sürücü bana gülümsüyor, sonra gözleri boynumdaki dövme ve koluma takılıyor ve gülümsemesi büyüyor. Gözlerimi ondan kaçırıyorum, dümdüz önüme bakıyorum, babasıyla sorunları olan bir kızla uğraşacak vaktim yok. Beni becermek isteyen çoğu kadın bunu babalarını kızdırmak için yapıyor. Planlarındaki tek kusur, babalarıyla tanışacak kadar uzun süre kalmamam.

Şarkı Shinedown'dan "MONSTERS" olarak değişiyor ve ben de ışığın değişmesini bekleyerek motorumu hızlandırıyorum. Soluma bakıyorum ve bir çiçekçi dükkânı görüyorum. Kan kırmızısı bir tentesi ve cam vitrini var. Pencerelelerden birine kırmızı bir gül çizilmiş. Bana annemi hatırlatıyor.

On yedi yaşında

Tören sona ermek üzere. Daha önce sadece bir cenazeye katılmıştık ve Beth Teyze'nin bir resmi vardı ve kilisenin önü çiçeklerle doluydu.

Kardeşim sağında oturuyor, sırtı dimdik. Emilee'nin eli onun kucağında. "Annemin çiçekleri nerede?" Ona sordum.

Bana doğru eğiliyor ama gözleri ileriye bakıyor. "Babam çiçek yok dedi. Daha sonra evi dağıtmalarını istemedi."

Ellerimi yumrukluyorum. Babam onlardan nefret eder. Her zaman birkaç gün içinde ölecek bir şeye bu kadar para vermenin israf olduğunu söylerdi. "Annem çiçekleri severdi," diyorum ona.

Ağır ağır iç geçiriyor. O bile bunun doğru olmadığını biliyor ama babama karşı çıkmıyor. Babamın onun hakkında ne düşündüğünü neden bu kadar önemseydiğini bilmiyorum. Sanırım seçilmiş çocuk ben olsaydım, durum hakkında daha farklı hissederdim.

"Çeneni kapatacak mısın, Kyle?" diye kulağıma homurdanıyor babam. "Biraz saygı göster."

Işık yeşile dönüyor ve çiçekçinin ön sırasındaki park yerine girip duruyorum. Arabamda otururken ne yaptığımı bilmiyordum. Ama daha fazla düşünmeden dışarı çıktım. Üzerinde *Roses* yazan cam kapıyı açıp içeri giriyorum. Çiçek kokusu yüzüme bir yumruk gibi çarpıyor. Midemi bulandırıyor. İşte bu yüzden babam anneme hiç çiçek almazdı. Kokularından ve temsil ettikleri hayattan nefret ederdi.

Onun gibi olmak istemiyorum.

"Alo?" Önümdeki tezgâhın arkasında kimseyi göremeyince soruyorum.

Soluma bakıyorum ve bir sıra cam kapının içinde her türden çiçek var. Her kapının üzerinde içindekiler yazıyor.

"Alo?" Biraz daha yüksek sesle sesleniyorum.

Hâlâ bir şey yok. Diğer tarafa bakıyorum, raflarda çeşitli boyutlarda vazolar var. Bazıları sadece basit camdan, ama diğerleri boyanmış. Oraya doğru yürüyorum ve üzerinde bir plaj sahnesi olan bir tanesini alıyorum. Arka planda büyük, parlak sarı bir güneş batıyor ve sahile yumuşak sarı bir parlaklık veriyor. Dalgalar yuvarlanıyor ve kumun üzerinde deniz kabukları var. İçimde bir tatil isteği uyandırıyor. En son ne zaman tatile çıktığımı bile hatırlamıyorum.

Onu yere bıraktım ve tezgâha doğru yürüdüm. Bir zil ve üzerinde "Tezgâhta *değilseniz çalın*" yazan bir tabela var. İki kez çaldım. "Alo?" Tekrar seslendim.

Telefonum titriyor ve cebimden çıkarıyorum. Kardeşimden bir mesaj.

Bones: Hangi cehennemdesin? Krallık'tayım.

Onu görmezden geliyorum ve telefonumu kaldırıyorum. "Burada kimse var mı?" Bağırıyorum ve zili tekrar çalışıyorum.

Kapıya dönüp açık tabelasını iki kez kontrol ediyorum ve açık olduklarını görüyorum. Tezgâhı itiyorum ve dükkânın içine doğru ilerliyorum. Tezgâhın arkasında bir kapı var ve ofis olduğunu düşünerek itip açıyorum. Görevlerini terk eden her kimse ona saldırmak için içeri dalıyorum ama içeri girdiğimde duruyorum.

Burası bir ofis değil. Bir çeşit dondurucu. Soğuk bana çarptığında üzerimden bir ürperti geçiyor, anında tenime işliyor ve kemiklerimi ürpertiyor. Soğuk havadan nefret ederim. Ama duraksamama neden olan şey bu değil. Önümdeki kız. Yüzü bana dönük ama başı eğik ve önünde beyaz bir masanın üzerinde cam bir vazo var. Vazoya yerleştirmeden önce bir dizi sarı zambağın saplarını kesiyor. Sonra yanındaki beyaz kurdeleyi alıyor. Makaradan istediği yere çekiyor ve kesiyor.

Bir saniye durup ona bakıyorum. Dizleri yırtılmış, solmuş mavi bir kot pantolon giyiyor. Dar kalçalarına tam oturuyor. Beyaz gömleğinin ortasında kocaman kırmızı bir gül var. Bir yaprağı düşmüş ve altında tek başına duruyor. En üstte siyah mürekkeple *son taç yaprağına kadar* yazıyor. Saçları canlı bir mor renkte ve iki dağınık topuz yapmış.

Kalçaları ileri geri sallanıyor ve başı hafifçe aşağı yukarı zıplıyor. Hâlâ üzerinde çalıştığı düzenlemenin yanında bir iPhone ve kulaklıklar duruyor

kulağında.

Müzik dinliyor. Bu yüzden yardım çağırdığımı duymadı.

Öylece durup onu izliyorum. Vücudum soğuktan hafifçe titriyor.

Bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Geride duruyor ve gülümseyerek çalışmasını inceliyor. Düz beyaz dişleri gururla işine bakıyor. Dolgun dudakları saçlarıyla aynı tonda.

Onu alıp dönüyor ve dördüncü rafa yerleştiriyor. Uzanmak için parmak uçlarında durması gerekiyor ve gömleğinin arkası yukarı kalkarak iki küçük gamzesini ve güneşte kızarmış tenini gösteriyor. Gözlerim sırtında geziniyor ve ince beyaz gömleğinin altından görünen siyah sütyeninin askılarını fark etmemek zor. Eğer benim gibi dikkat ediyorsanız. Saçlarına geliyorum ve her iki yanında iki dağınık topuza kadar uzanan iki örgü olduğunu görüyorum.

Onu istediği yere götürüyor ve etrafında dönüyor. İşte o zaman çığlık atıyor ve beni transımdan çıkarıyor. Sırtını raflara dayayıp takırdamalarına neden oldu ve kulağındaki kulaklıkları çıkardı. Elini göğsüne koyuyor ve ağır nefes alıp verişinden göğüsleri inip kalkıyor. Buz mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzüme bakarken endişeyle yutkunuyor. Bakışları kaşımdaki halkaya takılıyor, sonra dudaklarımdaki halkaya, sonra da gömleğimin altından görünen boynumdaki dövmeye, sonra da sağ kolumdaki kola yöneliyor.

"Özür dilerim," diyorum ve onu soymak üzere olmadığımı göstermek için ellerimi kaldırıyorum. Ya da daha kötüsü. Kadınların beni ilk gördüklerinde ne düşündüklerini biliyorum. Çoğu dövmelerden ve piercinglerden hoşlanmaz. Bize haydut diyorlar. "Zili çaldım..."

Vücudu anında gevşiyor ve derin bir nefes alıyor. Sonra kahkahası küçük odayı dolduruyor. Hafif ve masum bir kahkaha. "Çok özür dilerim," diye özür diliyor, az önce ona geçirdiğim kalp krizi yüzünden sesi biraz titriyor.

"Henüz açık olduğumuzu bilmiyordum," diye ekliyor ben öylece dururken.

Kaşlarımı çatıyorum ve başparmağımla içinde bulunduğumuz buz kutusunun kapalı kapısını gösteriyorum. "Tabelada açık yazıyordu."

Gülmeyi kesiyor ve masaya doğru geri adım atıyor. "Uzun zamandır mı bekliyordun?" Makası arka cebine yerleştiriyor ve ardından kurdele makarasını alıyor.

"Belki beş dakika."

"Bunun için çok üzgünüm." Bana doğru yürüyüp kapıyı açıyor ve çıkmam için eliyle işaret ediyor; gümüş halkayı fark ediyorum, septum piercingi. Bir sıra küçük elmas. Zarif ve ilk bakışta zor fark ediliyor.

Elimi başının üstündeki kapıya koyuyorum ve kapıyı açık tutuyorum. "Önce bayanlar."

Bana nazik bir gülümseme veriyor ve dışarı çıkıyor. Sağa dönüyor, ben de onu takip ediyorum ve dükkânın derinliklerine doğru ilerliyoruz. Yeni bir kapıya geldi ve kapıyı açtı. Eski ahşap bir masanın arkasında daha genç bir çocuk oturuyor. Koyu renk saçları gözlerini kapatıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, başı arkaya düşecekmiş gibi duruyor. *Çocuk uyuyor.*

Masaya doğru yürür ve adamın ayaklarını çizik yüzeyden iter. Ayağa fırlar, gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne...?"

"Bir müşterimiz vardı. Burada uyuyarak ne yapıyorsun?" diye çıkışıyor. Uzun siyah saç tellerini yüzünden itiyor. "Bu bir kazaydı..." "Git soğutucuda bazı düzenlemeler yap," diye emrediyor.

Bir kez başını salladı ve "Evet efendim" diye mırıldandı.

Bundan memnun görünüyor ve çıkmak için geri dönüyor ama beni görünce duruyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben anında geri çekilmeye başlıyorum. Onu buraya kadar takip etmek istememiştim. "Özür dilerim," diyorum tekrar.

Dışarı çıkıyor ve tezgâhın arkasına geçiyor. "Size ne ikram edebilirim?"

"Uh..." Zihnim çılgına dönerken kelimeler boğazımda düğümleniyor. *Buraya neden geldim ki?* Babamın cenazesi için çiçek almayacağım. Annemiz de başka bir eyalette gömülü, yani gidip mezarına çiçek koyamam. On altı yaşındayken buraya taşınmış ve babamla tanışmış. Liseden mezun olduktan hemen sonra evlenmişler. Vefat ettiğinde, babam cenazesini memleketi Illinois'e taşıttı. Sanki aradaki farkı biliyormuş gibi. Sanırım sadece ondan kurtulmak istedi. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Mezarını ziyaret edemeyeyim diye beni cezalandırmanın bir yolu.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ne öneriyorsun?"

"Bu bir kız arkadaş için mi? Karın için mi?" diye soruyor ve gözlerinin yüzük olup olmadığını kontrol etmek için sol elime kaydığını fark etmiyorum.

Bu soru karşısında neredeyse boğuluyordum. Boğazımı temizleyerek başımı sallıyorum. "İkisi de değil." Lucy'ye daha önce hiç çiçek almamıştım ve almayacağım da.

Şimdi başla. Çiçek aldığım tek zaman annem içindi. Doğum gününde. Beş ay sonra öldü. "Annemin doğum günü," dedim ve anında gerildim. Daha sekiz ay var ve o öldü.

Ne yapıyorum ben?

Buz mavisi gözleri heyecanla parlayarak bana bakıyor. Mor boyalı dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. Muhteşem bir kız. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Çok renkli. Çok gerçek. Kendimi ona doğru eğilirken buluyorum. Kalçalarım tezgahı itiyor.

"Aklında ne var?" diye soruyor.

"Ne öneriyorsun?" Tekrar soruyorum, gözlerim kare çenesinin ve dolgun dudaklarının çizgisini takip ediyor.

Tüm aranjman seçeneklerini ve çeşitli çiçekleri sıralamaya başlıyor ve bu başımı ağrıtıyor. Hâlâ Lucy'nin dün gece bana verdiği hapi hissediyorum. "Neden bana sürpriz yapmıyorsun?" Teklif ediyorum.

Gülümsemesi genişliyor ve bu çok güzel. Bana içeri girdiğimde vazoun üzerinde gördüğüm gün batımını hatırlattı. "Ne zamana kadar istiyorsun?"

"Perşembe." Buna neredeyse gözlerimi

deviriyordum. Başını salladı ve bunu yazdı.

"Son dakika olduysa özür dilerim." Ekliyorum.

Yalancı.

Başını iki yana sallar. "Endişelenme." Sonra uzun, koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Yanlara doğru yayılan kalın siyah astarla kaplanmışlar. Lucy buna kedi gözü diyor. "Beklemek zorunda kaldığınız için özür dilerim."

Dilimin ucuna kadar gelmesine *değdi* ama onun yerine el salladım.

"Sorun değil.

Sizi korkuttuğum için özür dilerim."

"Al." Yazdığı kâğıdı bana verdi. "Adınızı ve size ulaşabileceğimiz en iyi numarayı yazın. Hazır olur olmaz sizi arayacağım."

Eğildim ve bilgilerimi yazmaya başladım. "Teslim edilmesini ister misiniz?" diye soruyor.

Kalemi yere bıraktım ve tekrar ona doğru ittim. "Hayır. Ben alırım." Sonra dönüp dışarı çıkıyorum ama rafta duran vazolardan biri dikkatimi çekiyor. "Bunlar satılık mı?" Ona dönüp vazoyu işaret ederek soruyorum.

"Evet."

Yürürken, üzerinde koyu mor bir kelebek olan siyah bir vazoyu elime alıyorum. İç kanatlar koyu pembeye dönüşüyor. Bu da bana annemi hatırlatıyor. Annem

kelebekleri severdi. Aile odasında, bir tarlada oturan iki kelebeğin resmini saklardı. Çok severdi. Babam o öldükten sonra resmi kutulayıp bir müzayedede sattı.

Tezgâhın üzerine koyuyorum. Gözlerim kelebekten onunkine kayıyor ve gövdesinin mor renginin saçları ve dudaklarıyla mükemmel bir uyum sağladığını fark ediyorum. "Bunu alacağım." O başka bir şey söyleyemeden arkamı dönüp dükkândan çıkıyorum.

NİSAN

Adamın ön kapıdan çıkışını izledim ve sonra soğutucu kapısına dönüp içeri daldım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Küçük kardeşime havladım.

Küçük masanın arkasında duruyor, bu hafta sonu yapılacak Blitz düğünü için bir düzenleme yapmaya çalışıyor. Durup bana bakıyor ve bir iç çekiyor. Mavi gözleri ağır ve altlarında torbalar var. Bandolu tişörtü ve yırtık kot pantolonu sanki bu sabah yatak odasının zemininden almış gibi görünüyor.

"Dün gece kaçta geldin?" Ona sordum. Gece yarısı yatmıştım ve o henüz eve gelmemişti.

"Geç kaldım." Kesik kesik cevap verdi. "Neredeydin?" Merak ettim.

"Bir partide."

Yalan söylüyor. "Ethan..." Küçük kardeşim benim sorumluluğumda. Onu korumak zorundayım, ama o her adımda benimle savaşıyor. Ben ondan sadece üç yaş büyüğüm. Hâlâ benimle yaşadığı için evin erkeği olduğunu ve her istediğini yapabileceğini düşünüyor.

"Kes şunu April. Bana annelik taslamana gerek yok. Daha çok erken ve ben çok yorgunum."

Ona gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. "Bu akşam spagetti pişireceğim.

En sevdiğin." Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Geç saate kadar evde olmayacağım."

"Nereye gidiyorsun?" İnce dudaklarımın arasından soruyorum. "Dışarı," diyor.

"Ethan, biraz uyumalısın." Beni görmezden geliyor.

Ellerimi kotumun üzerinde gezdiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Başın belada mı?" diye soruyorum. Bir süredir en büyük korkum buydu. Her zaman iyi insanlarla takılmazdı. Birçok kez okuldan atılması ve kanunla yaşadığı sorunlar yüzünden zaten tehlikeli bir yolda ilerliyor. Homurdanıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Hayır."

"Ben ciddiym Ethan. Senin için endişeleniyorum. Hiç eve gelmiyorsun. İş yerinde uyuyorsun..."

Cam vazoyu masaya çarparak yere düşürür. "Bu lanet dükkânın sende kalmasını istiyordun!" diye kükrer. "Ben değil!"

Sinirle yutkunuyorum. "Annemden bize kalan tek şey bu," diye fısıldıyorum ve göğsüm sıkışıyor. Nasıl olur da onun bir parçasını saklamak istemez? Bize bıraktığı tek şey buydu. Roses'a her girdiğimde onu düşünüyorum. Onu görüyorum. Kokusunu alıyorum. Bir bakıma, ben burada olduğum sürece o yaşamaya devam ediyor. Bu onun hayatıydı. Onun hayaliydi. Burayı büyük ihtimalle kapatıp başka bir kafeye dönüştürecek birine satamazdım.

Ellerini masanın üzerine koyar ve başını öne eğer. "Biliyorum." Masayı iterek homurdanıyor. "Bunu sen istedin April. Ben istemedim." Sonra beni iterek soğutucunun kapısından çıktı.

Onu çiçekçiye ve ofise kadar takip ediyorum. "Nereye gidiyorsun?" Ceketini sandalyenin arkasından çekip çıkardığında soruyorum.

"Dışarı." Kesik kesik cevap verdi. "Ve bu gece beni bekleme."

Saat sabahın yedisini. "Ethan?" Ön kapıya doğru ilerlerken sesleniyorum.

Ön kapıyı itip açmadan ve dışarı fırlamadan önce cevap vermiyor ya da durmuyor. Ofise geri dönüyorum ve sandalyeye oturuyorum. Her iki topuzumu da açtım ve ellerimi saçlarımın arkasından geçirerek örgülerini çözdüm, saçlarımın omuzlarımdan aşağıya ve sırtıma düşmesine izin verdim. Başımı ağrıtıyordu. Yere baktığımda, bir tür otel odasının anahtar kartına benzeyen bir şey görüyorum. Ortasında altın bir K harfi olan siyah bir daire. Altında da *Sadece Krallık Üyeleri yazıyor.*

Ceketinin cebinden düşmüş olmalı. Elime aldım ve iç çektim.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

MEZAR

Kingdom'daki özel otoparka giriyorum ve arabamı durduruyorum. Asansörümüze doğru yürüyorum, kartımı okutuyorum ve içeri giriyorum. On üçüncü kata çıkıyorum ve asansörden inip beyaz mermer zemine ayak basıyorum. Resepsiyon görevlisi bana bakıyor ama onu görmezden geliyorum ve koridordan arka tarafa doğru ilerliyorum. Dördümüzün de kendi ofisi var ama ben kardeşimin ofisine gidiyorum. Beni avlamak zorunda kalmaktan nefret ediyor, o yüzden bu işi bir an önce bitirsem iyi olacak.

Kapısını iterek açıyorum, iç çekmekten kendimi alıkoyuyorum. Kardeşim masasının arkasında oturuyor. Dışarıda güzel bir gün olduğu için arkasındaki siyah perdeler sıkıca çekilmiş. Güneş ışığıyla bir sorunu var. İçinde hayat olan her şeyi karartmayı seviyor. Tıpkı babamızın yaptığı gibi.

Titan solundaki duvara yaslanıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve ayak bileklerini çaprazlamış. Üzerinde bir kot pantolon, düz siyah bir tişört ve yüzünde çatık bir ifade var.

Cross masanın önündeki sandalyelerden birine oturur. Elinde bir Zippo tutuyor, açıp kapatıyor.

Kapıyı kapatırken hepsi bana bakıyor ama kimse tek kelime etmiyor. "Bugün bir toplantımız olduğunu bilmiyordum." Cross'un yanındaki koltuğa çöktüm.

Kardeşim arkasına yaslanıyor, büyük boy siyah deri koltuk onun hareketiyle gıcırıyor. "Konuşmamız gerek."

"Konu babamsa, onu kurtarabilirsin." Onu kovuyorum. Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok.

"Bu seninle ilgili," diye homurdanıyor Titan.

Kıçında ne olduğunu merak ederek dönüp ona bakıyorum. Emilee'yle birlikte olduğundan beri yanında olmak çok daha zevkli. "Peki ya ben?" Umursamadan soruyorum.

"Geçen haftaki olay hakkında konuşmamız gerekiyor," diye cevaplıyor kardeşim.

"Ne olayı?" Soruyorum ama ne ile ilgili olduğunu zaten biliyorum. Yarım yamalak müdahale girişimleri yüzünden beni köşeye sıkıştırabileceklerini ve konuşmamı bekleyebileceklerini mi sanıyorlar? Eğer böyle düşünüyorlarsa beni çok iyi tanımıyorlar demektir.

Titan duvarı itti, gözlerini bana dikti. "Emilee senin öldüğünü sanıyordu."

Ellerimi gömleğimden ve kot pantolonumdan aşağıya, sikimi tuttuğum yere doğru gezdiriyorum. Çiçekçi dükkânındaki mor saçlı kadını gördüğümünden beri hâlâ sert. Adını hiç öğrenemedim ama ona Petal demeye karar verdim. Bir taç yaprağı kadar narin. "Gördüğünüz gibi hayattayım."

"Lanet olsun, Grave!" Kardeşim elini siyah masaya vuruyor. "Bu ciddi bir mesele."

Bana bağırarak için en sevdiği cümlelerden biri.

"Onu dehşete düşürdün," diye ekliyor Titan ve ben homurdanıyorum.

Cross ve ben Kraliyet Süiti'nin oturma odasında oturuyoruz; Krallar ve ben burada, Krallık'ta aynı süiti paylaşıyoruz.

Titan çalışıyor tabii ki ve Bones da bugün erken saatlerde New York'a gitmek için ayrıldı. Bana hiçbir şey anlatmıyor.

Burbon bardağını geri atıyorum ve ayağa kalkıyorum. Ayaklarımın üzerinde sallanırken görüşüm bulanıklaşıyor. "Lanet olsun..." Geveliyorum.

"Evet," diye onaylıyor Cross ve koltuktan yere düşüyor. İkimiz de gülüyoruz. "Bu bok çok iyi."

Açık mutfaka doğru bir adım atıyorum ama ayağım takılıyor ve yüzüstü düşüyorum. Ağırlaşan gözlerim kapanıyor ve uzun bir nefes alıyorum.

Emilee'nin yanımda diz çökmüş, yüzüme bağırırken vücudumu sarsmasıyla uyandım. Titan'ı aradı, o da Bones'u. Bayılmışımdım. Yeni ya da hayati tehlike arz eden bir şey değildi ama çok korktu ve ispiyonladı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak arkama yaslanıyorum. "Cross da en az benim kadar berbat durumdaydı." En iyi arkadaşımı bir çocuk gibi ispiyonladım.

"Hey, beni bu işe karıştırma." Cross ellerini havaya kaldırarak hemen teslim olur.

"Emilee Cross'u yerde baygın halde bulmadı. Seni buldu," diye homurdanıyor Titan.

Ona gülümsüyorum. "Bana karşı bir şeyler hissediyor mu, T?" Burun delikleri parlıyor. "Onu kontrol altında tuttuğundan emin olsan iyi olur, yoksa sen farkına varmadan

"Sen onu becerirken benim de katılmamı istiyorsun." Kardeşime göz kırpıyorum. "Bütün eğlenceyi Bones almamalı."

Titan bana doğru hamle yaptı. Elleri göğsüme öyle sert çarpıyor ki sandalyem geriye düşüyor.

Yere çarpıyoruz ve Cross Titan'ı üzerimden çekerken sağıma doğru yuvarlanıyorum.

Yerde oturmuş, çileden çıkmış bir Titan'a bakıyorum. Göğsü hızla inip kalkıyor ve göğsünün derinliklerinden bir hırıltı geliyor. Ellerini yumruk yapıyor ve bana vurmak üzere olduğunu düşündüğüm anda dönüp başka bir şey söylemeden dışarı fırlıyor, kapıyı öyle bir açıyor ki çarparak kapanmadan önce iç duvara çarpıyor.

Burnumun kanayıp kanamadığına bakmak için uzandım. Kan görmeyince şaşırdım. Sanırım dirseği değdi.

Kardeşim Cross'a, "Bize bir dakika ver," dedi.

O çıktı ve ben kendimi yerden kaldırdım. Başımı arkaya yatırdım, hâlâ kanın sızmasını bekliyorum. Bones masanın etrafından dolaşp kıcını masaya yaslıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Siyah düğmeli bluzu kaslı, mürekkepli kollarına doğru geriliyor. "Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor.

Cevap vermeyeceğim.

İç çekiyor. "Neden ciddi bir durumu alıp ağzını açarak mahvediyorsun?"

Homurdanıyorum. "Bu konuşmanın nasıl gideceğini sanıyordun?"

Başını eğiyor ve elini siyah saçlarında gezdiriyor. "Uyuşturucu sorunun var."

Avuçlarım terlemeye başladı. Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememişti. İkimiz de görmezden geliyoruz. "Üzgünüm ama hepimiz her şeyi kapatamayız."

"Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Ne yaptığının bir önemi yok." Umursamadan başımı sallıyorum. "Sen kendinle ilgilen, ben de kendimle ilgileneceğim." Çıkmak üzereydim ama bir sonraki sözleri beni durdurdu.

"Elimde kalan tek şey sensin, Grave."

Yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. O ve ben her zaman yakındık. O ve Krallar benden sadece bir yaş büyükler ama o her zaman benim ağabeyim oldu. Babam, Dillan'ın yıldız olmasını istediği için bana beyzbol oynamayı öğretmediğinde, Dillan bana öğretti. Araba kullanma zamanım geldiğinde, Dillan bana arabasını nasıl kullanacağımı öğretti. Bana ilk biramı o verdi. İlk sigaramı. Bana nasıl erkek olunacağını gösteren oydu.

"Yardım almanı istiyorum," diye ekleyerek sessizliği dolduruyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, yüzümü ona dönmeye zahmet etmiyorum. "Ve benim içimden uzak durmanı istiyorum."

"Kyle?" İ geçiriyor ve boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Annem gideli sekiz yıl oldu."

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Ondan hiç bahsetmiyor. "Ne demek istiyorsun?" Tersliyorum. "şimdi babam gitti."

Yüzümü öfkeyle buruşturarak ona doğru dönüyorum. "Yani annem öldüğünde bir bok hissetmedin, ama şimdi o orospu çocuğu öldüğüne göre bir şeyler hissedeceksin öyle mi?"

"Bu öyle bir şey değil," diye homurdanıyor, mavi gözlerini bana dikeyor. "O zaman nedir bu? Çünkü kulağa öyle geliyor."

Benden uzağa bakıyor ve boynundaki dövmenin durduğu yerde çene çizgisindeki tiki görüyorum. On sekiz yaşıma bastığımda beni ilk dövmemi yaptırmaya götürmüştü. Aslında doğum günümdeydi. Onun zaten ilk dövmesi vardı. Ertesi gün babamı gördüğümde bana çok kızdığını hatırlıyorum. Dillan gibi olmaya çalıştığımı ve onun koyun yetiştirmediğini söyledi. Sırf kardeşim yaptı diye bir şey yapmamalıydım. Ona cehenneme gitmesini söyledim ve hemen gidip bir tane daha aldım.

"Durmazsan kendine zarar vereceksin," diyor sonunda, ailelerimiz hakkındaki önceki sorumu geçiştirerek.

Homurdanıyorum. "Evet, çünkü hayatın konusunda çok temkinlisin." "Bu farklı," diye homurdanıyor.

"Nasıl farklı olabilir ki?"

"Kendimi uyuşturucuyla beslemiyorum," diye tersleyerek masadan kalkıyor. "Hayır. Bunun yerine, insanları öldürmekle ve en iyi arkadaşını becermekle meşgulsün.

arkadaşının kadını." Kapıya doğru

döndüm. "Mezar mı?" diye soruyor.

"Siktir git, Dillan!" Ofisinin kapısından çıkarken omzumun üzerinden fırlatıyorum ama o beni gömleğimden tutup geri çekiyor ve sırtımı duvara çarpıyor. İki eliyle gömleğimin yakasını kavıyor ve mavi gözleri benimkilere dik dik bakıyor. *Çok kızgındı.* Konu kardeşim olduğunda hangi düğmeye basacağımı her zaman bilirim. Kavgayı severim ve her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret etse de o da sever. Bu onun kötü alışkanlıklarından biri. Biz aynıyız, o ve ben, sadece bunu saklamayı tercih etmiyorum.

"Bunu yüzüme söyle," diye homurdanıyor burun delikleri alevlenirken. Dudaklarımı yalıyorum, çenemi kaldırıyorum ve sırtıyorum. "Siktir git..."

Beni duvardan çekip uzaklaştırıyor. Ayaklarım halısına takılıyor ve kendimi bir kez daha yerde buluyorum. Sırt üstü döndüm ve gözlerimi kapattım. *Kahretsin, Lucy ile yatakta kalmalıydım.*

"Kalk lan!" diye bağıyor. "Eve git ve biraz uyu. Yarın ilk iş yola çıkıyoruz."

Doğrulup boynumun arkasını ovuyorum. Ağrı için bir şeylere ihtiyacım var çünkü başım zonkluyor. "Nereye gidiyoruz?" Umurumda bile değil.

"Rio'ya," diye homurdanıyor.

Başımı sallamaya başladım. "Ben gitmiyorum."

Bana doğru yürüyor, ayaklarımın dibinde duruyor ve hâlâ yerde yatan bana bakıyor. "Evet, öyle. Gidip babamızın cesedini teşhis edeceğiz ve sonra da onu toprağa vereceğiz." Bu sözlerle birlikte kapısını çarparak ofisinden çıktı.

Tekrar yere düştüm ve uzun bir iç çektim. *Hayatımı sikeyim.*

Yerimden kalkıp koridorda yürürken Titan'ın ofisinde, sırtı cama dönük bir şekilde cep telefonu ile konuştuğunu görüyorum. Muhtemelen Emilee ile konuşuyordu. Cross resepsiyonist masasında duruyor, masanın üzerine eğilmiş ve beyaz ipek bluzundan aşağı bakıyor.

Beni görünce doğruldu ve o cümlelerin ortasında yanından uzaklaştı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu bana.

"Dışarı," diye cevap veriyorum ve asansörü yumrukluyorum. Rio'ya on sekiz saatlik bir yolculuk yaparken birkaç günlüğüne kardeşimle mahsur kalacaksam, kafayı yiyeceğim.

Hemen açılıyor. Ben giriyorum, o da beni takip ediyor.

"Glass'a gitmek ister misin? Kahvaltı veriyorlar," diye teklif ediyor.

Hiç uyumayan bir şehirde striptiz kulüplerinin en iyi yanı hiç kapanmamalarıdır. Evet demek için ağzımı açıyorum ama duraksıyorum.

"Geçen gece sana ne oldu?"

"Mandi ile ayrıldım. Sonra geri dönecektim ama aradığımda sen çoktan Bones'la arabadaydın. Gelip seni aldı."

Başımı aynalı duvara yaslıyorum. "İlaç şişemi aldın mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, Zippo'sunu çıkarıp açıp kapatıyor. "O zaman Bones olmalı." *Şerefsiz!*

"Şaşırmadım. Senin için endişeleniyorlar."

Homurdandım. "Sen de mi?"

Bana gülümsüyor. "Onlar dedim."

Bu beni güldürüyor. Cross ve ben birbirimize çok benziyoruz. Pek çok şey umurumuzda değil. Titan ve Bones ciddi olanlardır, her zaman sayıları hesaplarlar ve erkekleri kovalayıp kanla ödeme talep etmek isterler.

Kingdom küçük şeylerle uğraşmaz. Dışarıdan bakıldığında, yüzlerce atraksiyona sahip yasal bir otel ve kumarhane gibi görünüyoruz, ancak içeride, lanet dünyanın gidebileceği kadar karanlıkız.

Uyuşturucu baronlarıyla, ünlülerle, milyarderlerin varisleriyle ilgileniyoruz. Kardeşim mafyayla bile anlaşır. Ona göre para paradır. Kimin elinden çıktığı önemli değil. Bu onun içindeki babamız.

Titan da aynı şekilde. Emilee'yi bu şekilde elde etti ve piç kurusu ona aşık oldu.

Asansör çalışıyor ve kapılar kayarak açılıyor. Aynalı duvarı itiyorum ve yeraltı garajına giriyorum. Bu asansör sadece Dört Kral için.

Arabamın kilidini açıyorum ve ışıklar yanıp sönüyor. "Cam mı?" Cross soruyor.

Neredeyse yanımda olduğunu unutuyordum. Patek Phillippe saatime bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Elbette. Biraz yemek yiyebilirim." Belki bu lanet baş ağrısından kurtulurum. "Daha sonra bir yere daha uğrayabiliriz."

Başını sallıyor.

"Atla. Bizi ben götüreceğim." Cep telefonumu çıkarıp Luca'ya hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Planlar değişti, sana geliyorum.

Glass'ın diğer yarısı Luca'ya ait. Sessiz ortağı benim kardeşim. Bones'un takası görebileceği Kingdom'a gitmek zorunda kalmak yerine ondan malımı oradan alabilirim.

Kulağa hoş geliyor. Ben buradayım.

NİSAN

"NE YAPIYORSUNUZ Prenseler?"

Bar taburesine oturuyorum ve barda çalışan en iyi arkadaşına bakıyorum. Ağartılmış sarı saçlarını her zamanki gibi at kuyruğu yapmış ve yüzünde bir gülümseme var ama yeşil gözleri yorgun görünüyor. İki iş birden yürütmek insana bunu yaptırıyor.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye cevap veriyorum. Uzun bir gün oldu.

Kaşlarını çatıyor. "Yani sadece beni görmeye gelmedin mi?" Kıkırdıyorum. "Korkarım hayır."

"Abla, ikimiz de biliyoruz ki buraya sadece beni görmeye geliyor." Derek barın arkasındaki buzdolabından çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor. "Nasılsın seksi şey?" diye soruyor ve koyu renk gözlerinin göğsüme düşme şeklini kaçırmıyorum.

Derek ve ben bir kez çıktık. Yürümedi. Ama ikimiz de yetişkiniz ve arkadaş kalmayı başardık. Tanrı'ya şükür çünkü küçük kız kardeşi ilkokuldan beri benim en iyi arkadaşım.

"Sen bilirsin." Parlak bir şekilde gülümsüyor ve düzeltilmesi üç yıl süren diş tellerini gösteriyor. Her saniyesinden nefret ederdi. Yediği her şeyi kesmek zorunda kaldığını hatırlıyorum. Yemek yemesi sonsuza kadar sürerdi.

"Her zaman," diye takılıyorum.

Gülüyor ve dönüp buzlu bir kupa alıyor ve bana bir Corona dolduruyor. Neyi sevdiğimi biliyordu. Bardağı önümdeki barın üzerine koyuyor ve sonra kollarının üzerine eğiliyor. "Ben yavaşım. Bana gününü anlat."

"Her şey bu sabah Ethan'la kavga etmemle başladı. Ondan sonra da daha iyiye gitmedi," diyorum ve bir içki alıyorum.

"Kızım, onu neden dövüp boyun eğdirmiyorsun anlamıyorum. İkimiz de onu alt edebileceğini biliyoruz."

Biramın içine homurdanıyorum. "Doğru, ama ona şiddetin çözüm olmadığını öğretmeye çalışıyorum."

Şimdi homurdanan o. "Ne zamandan beri? Bilgisayarına girip araştırma ödevini çaldığında ve kendi ödevi gibi kullandığında onu fena benzetmiştin."

"Bu farklı," diye itiraz ediyorum. "Nasıl?"

Biramı yere bıraktım. "Çünkü Bay Walden hatırlamayacağını düşünerek ona öylece verdiğimi sandı." İç çektim.

"Yapmamı istediğin bir şey var mı?" Derek soruyor. "Onunla bir şey hakkında konuşmamı ister misin? Kızlar mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Bugün dükkânda Kingdom'a ait bir çeşit anahtar kartı buldum. Sanırım ceketinin cebinden düşmüş."

"Ne?" diye sorar. "Oraya nasıl girmiş olabilir ki?"

Omuz silktim. "Onunla ne halt edeceğinden emin değilim." Derek'in koyu renk gözleri öne doğru eğilip fısıldamadan önce etrafına bakınıyor, "Krallık kötü haber, April." Ona el salladım. "Sadece bir kumarhane."

"Hayır. Burada bir şeyler duyuyorum. Krallık kötü şeylere bulaşmış."

Hayatımın çoğunu Vegas'ta geçirdim ama kumarhaneler ya da gece hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Her zaman kendi dünyamda yaşadım. Annem Roses'ı açtığı andan itibaren onunla birlikte orada çalıştım. Okuldan önce. Okuldan sonra. Yirmi bir yaşına girdikten sonra bile Strip'e hiç çıkmadım. Orası bana göre değildi. "Ne gibi?" Kaşlarımı çattım.

"Öyle mi? Ne gibi?" diye sorar.

"Duyduğuma göre Bones denen adamın mafyayla arası iyiymiş. Onlar ne isterse, o alır. Tam tersi. Ve cesetleri çöle gömüyorlar."

"Mafya mı? Gerçekten mi?" Gülüyorum. "Ne zamandan beri bu saçmalığa inanıyorsun?" Var olduklarını biliyorum. Ama Vegas'ta? New York, Chicago ve İtalya gibi yerlerdeler. "Peki bu Bones denen adam onlara ne verebilir?"

Omuz silkiyor. "Tam olarak bilmiyorum. Sadece orada her şeyin satıldığını biliyorum. Sanırım adamların yönettiği bir tür karaborsa var."

"Yasadışı olarak mı?"

Kara gözlerini deviriyor. "Kara borsanın açılımı bu."

Hala inandığımdan emin değilim. Ama inansam bile, "Ethan'ın bununla ne ilgisi var?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Öğrenmen gerek. Ve umarım onu bu durumdan kurtarmak için çok geç değildir."

Alexa kaşlarını çatır. "O genç bir çocuk. Belki bazı arkadaşları orada bir parti falan vermiştir." Omuz silkiyor. "Çocuklar bunu her zaman yapar."

Derek, "Ya da çok daha kötü bir şeydir," diyor.

İçimi çekiyorum ve o bara yeni gelen bir adama yardım etmeye giderken biramı geri veriyorum.

Kardeşim karanlık işlere bulaşmasa iyi olur, yoksa onu öyle bir döverim ki bir hafta oturamaz. Onun kışını tekmeleyebileceğimi unutuyor. Bunu daha önce de yaptım. Çok, çok uzun yıllar önce. Ama bir kadın nasıl dövüşeceğini unutmaz. Seks gibi. Bir süredir yapmadığım bir şey daha. Vücudunuz böyle bir duruma sokulduğunda, ne yapacağını bilir. İçgüdüler devreye girer. Ve isteklerin doyurulması gerekir.

"Ne yapacaksın?" Alexa bana soruyor.

Omuz silkiyorum. "Henüz emin değilim."

"Şey..." Barın üstünü tokatlıyor. "Yarın gece dışarı çıkmaya ne dersin?"

"Bunun bana ne faydası olacak?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Olmayacak, ama biraz eğlenmen ve kendini bırakman gerek. En son ne zaman dışarı çıkıp eğlendin?"

İç çektim. "Bilmiyorum."

"Aynen öyle. Parti veren bir kız arkadaşım var. Aslında bir gece iznim var. Eğlenceli olacak."

"Kız arkadaş, ha? Bana söyleyecek bir şeyin var mı?"

Gülüyor. "İnan bana April, eğer takım değiştiriyor olsaydım, bunu ilk bilen sen olurdun." Bana göz kırpmıyor ve ben de gülerek başımı arkaya atıyorum.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

MEZAR

Kardeşimin özel jetinin oval penceresinden dışarı bakıyorum. Tek gördüğüm bulutlar, ama bu sabah beni alıp uçağına sürüklediğinden beri bana attığı yargılayıcı bakışlardan daha iyi.

Uçuş görevlisi Nicki koltuğuma doğru gelirken, "Buyur, Grave," diye anons ediyor. "Bir şey istemediğine emin misin, Bones?" diye soruyor.

Ona bakma zahmetine bile girmeden başını bir kez sallıyor. "Teşekkür ederim," diyorum Nicki'ye ve geri atıyorum. Masanın üzerine koyuyorum.

Kardeşimle benim aramda, gözlerinin benimkilerde olduğunu fark ettim. Sonra gözleri boş bardağı kayıyor. "Eğer içmemi istemiyorsan, o zaman barını dolu tutmamalısın," diyorum kesin bir ifadeyle.

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve gözlerini benden kaçırıyor. Hâlâ çok kızgın olduğu belli.

"Neden en iyi arkadaşının nişanlısını beceriyorsun?" Dışarı çıktım ve sordum. "Benim ve Emilee'nin ne yaptığımız seni ilgilendirmez" diye tersliyor.

"Diğer sorum da Titan'ın buna neden izin verdiği?" O bir şey söylemeyince ben devam ediyorum. "Yani, eğer nişanlı olsaydım, amıma yaklaşmana izin vermezdim..."

"Yeter!" diye bağırıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve ona sırtıtıyorum.

"Tekrar ediyorum, ne yaptığımız sizi ilgilendirmez," diyor sinirli bir ses tonuyla.

Telefonum titriyor ve Lucy'den gelen mesajı görmek için ona bakıyorum.

Lucy: Yalnızım. Gel ve beni becer.

Bir cevap yazıyorum.

Ben: Yapamam. Şehir dışındayım.

Hemen üzgün bir yüz ifadesiyle titreşiyor. Ekranı kilitliyorum ve masanın üzerine geri koyuyorum.

"Rehabilitasyona gitmeni istiyorum," diyor Bones.

Homurdanıyorum. "Benim hayatımdan uzak dur, ben de seninkinden uzak durayım."

"Mezar." İç geçiriyor ve bana bakıyor. Koyu mavi gözleri bitkin görünüyor.

Kardeşim çok fazla koşuyor ve nadiren uyuyor. "Anneme bir söz verdim."

Başımı arkaya atıp gülüyorum, göğsüm titriyor. "Ve şimdi onu onurlandırmak istediğine mi karar veriyorsun? O öleli sekiz yıl oldu, Dillan."

"Lanet olsun, Grave," diye homurdanıyor usulca, başını sallayarak. "Burada deniyorum."

"Hayır, babam öldü, şimdi bu rolü sen devralmaya çalışacaksın." Gerçek şu ki, o benim için her zaman babamızın olduğundan daha fazla bir baba oldu. Bunun için ona her şeyi borçluyum ama kim olduğumu değiştiremem. Kim olduğumu değiştirmek istemiyorum.

"Bunu tekrar yapamam," diye fısıldıyor.

"Ne yapacağım?" Nicki'yi arıyorum. *Hangi cehenneme gitti?* Uçağa bindiğimde ona gelmeye devam etmesini söylemiştim. "Umursuyormuş gibi mi davranayım?"

"Tabii ki umurumda." Yumruğunu masaya vurdu. "Annemizi gömdük, Kyle. Şimdi de babamı..." İç çekiyor. "Seni de gömmek istememem çok mu kötü?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve gözlerimi kaçırıyorum.

"Ne düşündüğünü biliyorum." Garip sessizliği o dolduruyor. "Annemin ölümü beni etkilemedi ama etkiledi."

Gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum, pencereden dışarı bakıyor.

"Senin için yapmam gerekeni yaptım. O öldükten sonra bana her zamankinden daha çok ihtiyacın vardı. Boktan bir iş yaptıysam özür dilerim."

Tam o sırada Nicki yanımıza geliyor ve bana bir içki daha uzatıyor. Elinden aldım ve aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için çok geç." Koltuğumdan kalkıp uçağın arka tarafına doğru ilerliyorum. Tuvaletin kapısını açıp çarparak kapatıyorum ve onu dışarıda bırakıyorum. Cebimi karıştırıyorum ve dün Cross'la Glass'a gittiğimizde Luca'dan aldığım hap şişesini çıkarıyorum. Kapağını açıp iki hapi yeni içkimle yıkıyorum.

Kardeşim ayıkken bu uçuşla başa çıkamam. Özellikle de geçmişimizden bahsedecekse.

NİSAN

Büyük bir fuayenin ortasında, siyah bir kokteyl elbisesi içinde, bir elimde bir kadeh şampanya, diğer elimde el çantamla duruyorum. "Burada ne kadar kalacağız?" Alexa'ya soruyorum.

"Sadece görünmek istedim. Geleceğimize dair ona söz verdim," diye fısıldıyor.

"Kim?" İçkimden bir yudum daha almadan önce soruyorum.

"Alexa," diye sesleniyor bir kadın, bize doğru geliyor. Uyluk kısmının ortasına kadar uzanan tek omuzlu beyaz bir elbise giyiyor. Tasarım olmalı ve küçük bir servete mal olmalı. Kızıl saçları kısa kesilmiş ve yana doğru ayrılmış, kulağının arkasına sıkıştırılmış. Kollarını kaldırıyor ve Alexa'yı kucaklamak için açıyor. "Gelebildiğine çok sevindim."

Alexa ona sarılır ve sonra geri çekilir. "Tabii ki." Kenara çekildi ve bana işaret etti. "April, bu Jasmine. Jasmine, bu benim en iyi arkadaşım April."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Beni kucaklamak için kendine çekerek şaşırttı.

"Sen de," diyorum ayrıldığımızda. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Oh, Yasemin herkesi tanıyor," diyor bir kadın, sohbete katılarak. Uzun bacaklarını gösteren turkuaz bir mini elbise giyiyor. Önü aşağı doğru iniyor ve boynuna siyah bir gerdanlık takıyor. Koyu renk saçları iri dalgalar halinde aşağıya dökülmüş. "Merhaba." Sağ elini uzatıyor ve şampanya kadehini tutan sol elinin yüzük parmağını kaplayan kocaman taşı gözden kaçırmıyorum. "Ben Emilee."

"Memnun oldum. Ben April."

"Bu doğru." Jasmine bir kez başını sallar. "Herkesi tanıyorum. Çünkü ben çok ilişkilendirilebilirim."

Emilee homurdanarak Alexa'yı güldürüyor. "Peki olay nedir?" Merak ediyorum.

"Burayı yeni satın aldım." Jasmine ellerini iki yana açarak gülümsüyor. "Alışmak için bir parti vereyim dedim."

Başımı salladım. "Burası muhteşem bir yer." Bu yetersiz bir ifade. Ev, böyle yerleri milyonlar değerinde yapan tüm olanaklara sahip lanet bir malikane. Mermer zeminler, kristal avizeler ve pahalı eserler. Kapılı mülke girdiğinizde, arabaları park etmek için ön tarafta vale vardı. Takım elbiseli adamlar dışarıda ön kapılarda duruyordu ve ikisi içeride selamlamak için duruyordu.

misafirler. Uşaklar ellerinde şampanya ve yiyecek tepsileriyle dolaşıyor. Partide eksik olan tek şey, parti hediyesi olarak yavru köpekler.

"Teşekkürler." Bana gülümsüyor. "Ama dürüst olalım, sıkıcı, değil mi?" "Oh, hayır," diyorum.

"Hiç de değil," diye ekliyor Alexa.

Emilee şampanyasından bir yudum almadan önce ona "Berbat bir şey," diyor. Jasmine iç geçirir. "Biliyorum, değil mi? Siktir et diyelim ve dışarı çıkalım."

Emilee ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Evet. Bir kızlar gecesine ihtiyacım var. Çok uzun zaman oldu." "Peki ya misafirleriniz?" Etrafa hızlıca bir göz atarak soruyorum. Gördüğüm kadarıyla pek fazla insan yok. Ama yine de bu ev çok büyük, hepsi bir balo salonunda olabilir. Biz sadece büyük fuayeye.

Jasmine omuz silkiyor. "Kalmaları umurumda değil. Burada hiçbir şeyin çalınmamasını sağlayacak kadar güvenliğim var. Ve Tanrı biliyor ki bu rahat kalabalıkla bir isyan çıkmayacak. Zaten çoğu babamın arkadaşı. Onlara hava atmak için eline geçen her fırsatı değerlendiriyor." Parmaklarını şıklattı. "Hemen çantamı ve telefonumu alayım."

Onlar uzaklaştıktan sonra Alexa yüzünü bana döndü. "Geç saate kadar dışarıda kalmayacağız." Omuz silkiyorum. "Önemli bir şey değil. Bu gece fazla içmeyeceğim."

Kızlar dönüyor ve öndeki çift kapıdan çıkıp merdivenlerden inerek sağa doğru yürüyoruz. Siyah Mercedes Maybach G650'yi gördüğümde neredeyse topuklarımın üzerine düşecektim. Hep bir tane istemişimdir. Alexa benim için arka kapıyı açtığında, içeri kayıyorum ve deriye gömülüyorum, yumuşaklıktan inlememek için dudakımı ısırıyorum.

Bu hatunun ne iş yaptığını merak ediyorum. Evinin büyüklüğü... arabaları... Babasının parası olmalı, değil mi? Ben 22 yaşındayım ve o benden çok büyük olamaz. Gösteriş yapmayı sevdiğini söylemişti.

Arabayı garaj yolundan çekerken hoparlörlerden SAINT JHN'in "Roses" remiksi çalmaya başlar.

"Nereye gidiyoruz?" Emilee yolcu koltuğundan soruyor.

Jasmine omuz silkiyor. "Nereye olursa."

Bir kısa mesaj aldığında müzik durur. Bluetooth'u bizimle konuşmaya başlıyor. "**Big Daddy Dick**'ten gelen bir mesajınız var. *Yarın sabah erkenden iniyor. Evde olacak mısın?*"

Emilee gülmeye başlar. "Big Daddy Dick de kim?"

Jasmine ona bakar ve gülümser. "Tanıdığın kimse yok." Bardak tutucusundan cep telefonunu alır ve Emilee'ye uzatır. "Ona mesaj at."

"Ne söylememi istiyorsun?" Telefona bakıyor. "Sadece senin için iki satır doğum kontrol hapı çekeceğimi söyle, baba." Emilee kaşlarını çatıyor. "Ama sen aşı oluyorsun."

"Yüce Tanrım..." Jasmine telefonu elinden çekip arkaya fırlatıyor ve telefon kucağına düşüyor. "Adama mesaj atar mısın lütfen?" diye soruyor dikiz aynasından bana bakarak.

Başımı sallayarak metni açıyorum ve dediğini yapıyorum.

"Tamamdır," diyorum ona. "Teşekkür ederim." Dedi.

"Bedavaya düzüştüğün bir adam mı bu?" Emilee soruyor.

Bu soruyla gözlerim açıldı. Bu da ne demek oluyor?

Jasmine homurdanıyor. "Tatlım, bunu becermek için para verirdim. O kadar iyi."

Alexa'ya bakıyorum ve o sadece omuz silkiyor. Daha önce bu kızlardan bahsettiğini hiç duymamıştım, bu yüzden onlarla yakın olmadığını biliyorum.

Bluetooth'u tekrar açıldı. "**Big Daddy Dick**'ten gelen bir mesajınız var, benimle ön kapıda buluşsanız iyi olur, dizlerinizin üzerinde kırmızı topuklarınızdan başka bir şey giymeyin."

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

MEZAR

"UYAN." Kardeşimin sesini çok uzaklardan duyuyorum.

Görmezden geliyorum ama sonra bir el yüzüme tokat atıyor ve doğruluyorum. "Ha?" "Buradayız," diye homurdanıyor, başımda dikilerek.

Banyoda hapları içtikten sonra arka taraftaki yatak odasına gittim ve sızdım. Uçuş boyunca uyuyabildiğim kadar uyumaya karar verdim.

Ağırlaşmış gözlerimi ovuşturarak yataktan sürünerek çıktım. Ayakkabılarımı giydikten sonra bağcıklarını bağlıyorum ve onu özel jetin dışına kadar takip ediyorum. Sıcak boğucu, güneş kör edici ve tuzlu okyanus kokusu sarhoş edici. Kumsaldan ve sudan nefret ediyorum. Bu yüzden çölde yaşıyorum.

Siyah bir şehir arabası arka kapıları açık bir şekilde bizi bekliyor, ben ve kardeşim de biniyoruz. Şoför bizimle konuştuğunda camdan dışarı bakıyorum ve kardeşimin adamla iletişim kurmasına izin veriyorum. Dilim şişmiş gibi hissediyorum ve başım hâlâ sisli. Biraz su içmem lazım.

Araba hareket ediyor ve neyse ki kardeşim varış noktamıza teslim edilirken sessiz kalıyor. Arabadan inip arka kapıya doğru yürüdük. Bones içeri girdi, ben de onu takip ettim.

Ölüm kokusu anında burnuma çarpıyor ve kusmaya başladığımı hissediyorum. Öksürmeye başlıyorum.

"Sessiz ol," diye emrediyor ağabeyim ve ben de tişörtümün yakasını çekiştiriyorum.

Ortasında bir masa bulunan bir arka odaya yönlendiriliyoruz. Üzerini beyaz bir çarşaf örtüyor ve sağ tarafta bir adam duruyor. "Bones." Elini sıkıyor. "Mezar." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak başımı sallıyorum. "Bu kadar uzun bir yoldan gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm-"

"Sorun yok." Kardeşim sözünü kesiyor. "Sakıncası yoksa, programımız çok sıkışık."

"Evet, tabii ki." Bir kez başını salladı ve çarşafı geri çekti. "Size daha

önce de söylediğim gibi, evinde bulundu. Bir kadın ihbar etti..."

Metal levhanın üzerinde yatan cesede bakarken onu duymazdan geliyorum. Rengi, alt yarısını örten çarşaf kadar beyazdı.

Yatağında oturuyorum, ev sessiz. Kapım açıldığında kim bilir kardeşim neredeydi. Babam odama girdiğinde hızla ayağa fırlıyorum ve ıslak yanaklarımı siliyorum. "Kapı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?" Sesimi üzgün çıkarmadan konuşmayı başarıyorum.

"Bu oda da dahil olmak üzere bu evin her karışının parasını ben ödüyorum. Kapıyı çalmama gerek yok," diye tersliyor babam.

Ellerimi yumruk yaptım ve dönüp ona baktım. "Ne istiyorsun?" Diye bağırdım.

"Kardeşin nerede?" diye soruyor, sanki buradaymış gibi etrafına bakınarak. "Ben nereden bileyim?"

Uzun bir nefes veriyor ama beni görmezden geliyor. "Ben gidiyorum. Ben yokken Dillan sorumlu."

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum. Annemiz yeni öldü. Onu dün defnettik ve bu sabah Vegas'a geri döndük. Bu kadar erken nereye gidiyor olabilir ki?

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi ve kapıyı çarparak odamdan çıktı.

Kapıyı çekip açtım ve onu ön kapıdan çıkarken yakaladım. Merdivenlerden aşağı koştum ve tam zamanında ön kapıyı açıp bir kadına Ferrari'sinin yolcu kapısına binmesi için yardım ettiğini gördüm.

Öfke içimde kaynıyor. O asla sadık olmadı. Annem bir melekti. Kardeşime ve bana her şeyini verdi. Ama babam? Başlangıçta bir parçasının onu sevdiğini biliyorum ama yıllar geçtikçe Dillan ve ben ikisinin de değiştiğini gördük. Babam Krallık için yaşıyordu ve annem bundan nefret ediyordu. Zamanının çoğunu bizden çalmasından nefret ediyordu. Ailesinden. Umurunda değildi. Yaşadığımız ev soğuk bir malikaneye dönüştü. Annem kapana kısılmıştı. Onu terk edemeyeceğini biliyordu. Bizim için onunla kavga ederdi, sırf inat olsun diye ve annem paradan gelmiyordu. Belki de artık bunu yapmak zorunda kalmamak için sikebileceği kadınlar olmasını tercih ediyordu. Ama bu onun anısına saygısızlık etmesi gerektiği anlamına gelmez. Bu kadar erken değil.

"Bu o." Bones'un onayladığını

duydum. "Onu yaktırabilir miyiz?"

diye sordum. Adam bana baktı. "Evet, ama..."

"Güzel. Cesedini yakın," diye emrediyorum ve dışarı çıkmak için dönüyorum. "Ama küller ne olacak?" diye soruyor.

Arkamı döndüm. "Onları ait oldukları yere, çöpe atın." Sonra dışarı çıkıp arabaya geri döndüm. Bu yolculuk tamamen boşa gitmişti.

NİSAN

Pek içki içmememin bir nedeni var. Ertesi sabah pek iyi değildir. Gözlerimi açıyorum ve kendi yatağında olduğum için şükrediyorum. Dün gece biraz sisliydi. Kızlarla birlikte bir kulübe gittik. VIP statüsünde. Emilee ve Jasmine'in tek yolu buymuş gibi hissediyorum. Yaklaşık üç saat boyunca sıkı bir parti yaptık, sonra herkes geceyi bitirdi. Jasmine'in ertesi sabah erkenden bir ziyaretçisi gelecekti, o yüzden bütün gece dışarıda kalmayacaktı. Emilee eve, nişanlısının yanına gitmesi gerektiğini söyledi ve Alexa gecenin çoğunu cep telefonu ile geçirdi. Eski sevgilisi telefonunu patlatıyordu. O kadar çok içmiştik ki hepimizi eve götürmesi için bir Uber çağırmak zorunda kaldık.

Dört saattir ayaktayım ve kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Sadece bir duş ve üç fincan kahveye ihtiyacım vardı.

Kapının üzerinde asılı olan zilin çaldığını duyduğumda Roses'da masanın arkasında duruyorum. En sadık müşterilerimden biri içeri girdi.

"Merhaba Luca." Ona gülümsüyorum.

"Günaydın, April." Üç parçalı siyah bir takım elbise giymiş olarak masaya doğru yürüyor. Her zaman mahkeme salonundan yeni çıkmış gibi görünür. Evli olması dışında hakkında özel bir şey bilmiyorum. Ve bu bilgiyi isteyerek vermedi. İkiyle ikiye bir araya getirdim. Parmağındaki alyans, haftada en az iki kez aldığı çiçekler ve vazolar.

"Bugün sizin için ne yapabilirim?" diye sordum.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor ve ellerini tezgâhın üzerine koyarak bana nazik bir gülümseme veriyor. "Biraz menekşeye ne dersin? Düz siyah bir vazanız var mı acaba?"

"Bende mükemmel bir tane var." Başımı salladım.

Arka cebinden cüzdanını çıkardı ve tezgâhın üzerine koyduğu bir miktar parayı saymaya başladı. Ben uzaklaşıp soğutucuya gidiyorum ve onun aranjmanını hazırlıyorum. Döndüğümde cep telefonu ile konuşuyordu.

"Evet, bunu yapabilirim." Kendi kendine başını salladı. "Yirmi dakika sonra Krallık'ta buluşuruz. Hemen eve uğrayacağım."

Krallık mı?

"Tamam. Kulağa hoş geliyor." Telefonu kapatır.

"Krallık hakkında ne biliyorsun?" Ben soruyorum.

Kahverengi gözleri benimkilere bakıyor ve başını yana eğiyor.

Sorduğum sorudan anında utanarak gözlerimi indirdim. Bu adamı şahsen tanımıyorum. Belki kumar oynamayı seviyordur. Ne de olsa burası Las Vegas. "Yani, uh..." Tökezliyorum, uyduracak doğru yalanı arıyorum. "Makinelerde mi yoksa masalarda mı oynamayı seviyorsun?" diye soruyorum. Sonra ekliyorum, "Makineleri tercih ederim." *Yalan*. Kumar oynamayı sevmiyorum bile.

"Ben kumar oynamam," diye cevap veriyor.

"Oh." O zaman neden Kingdom'da biriyle buluşsun ki?

Belki erken bir öğle yemeği için? Sormamak için dilimi ısırıyorum.

"Çiçekler için teşekkür ederim." Başını salladı ve çiçekleri tezgahından aldı.

"Rica ederim," diye sesleniyorum çiçekçiden çıkarken. İçimi çekiyorum ve kardeşimi aramak için telefonumu elime alıyorum. Dün gece eve hiç gelmedi ve işe üç saat geç kaldı.

Telefon üç kez çalıyor ve sonra sesli mesaja düşüyor. İç çekerek telefonu kapattım ve hemen onu tekrar aradım. Bu sefer sesli mesaja yönlendirdi. Şerefsiz telefonunu kapatmış.

Telefonumu tezgâhın üzerine koyup bir hırıltı çıkardım. Neyin peşinde bu herif?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MEZAR

Kingdom'daki özel soyunma odamda oturmuş ringe çıkmayı bekliyordum. Her zaman bir dövüşçü olduğumu söyleyemem, ama her zaman o adrenalin patlamasına ihtiyacım vardı. Daha hızlı, daha sert olma ihtiyacı. Ölüme en yakın olduğum anda yaşadığımı hissediyorum. Bu da uzun bağımlılık listemdeki bir başka şey. Ve bir ringde zıplayıp bir başkasının canına okurken dayak yemek iyi hissettiriyor.

Cross önümde duruyor, sağ elimi bantla sarıyor. Ruloyu yere atıyor, sonra iç çekerek konuyu açmak üzere olduğunu belli ediyor. "Rio seyahatin nasıldı?"

Kardeşim ve ben bu öğleden sonra döndük. Bu gece ya kafayı bulacaktık ya da birkaç yumruk atacaktık. "Tamam." Masadan atlayıp kapıya yöneldim, odadan çıktım ve uzun koridorda yürümeye başladım. Kalabalığın çoktan coştüğünü duyabiliyorum. Bağırışları ve çığlıkları geniş alanı dolduruyor. Hollywood Undead'in "Bloody Nose" şarkısı hoparlörlerden çalıyor ve benim geldiğimi duyuruyor. Bir o yana bir bu yana zıplıyorum.

Bir el omuzlarıma tokat atıyor ve sonra masaj yapmaya başlıyor. Cross bana "Dışarı çık ve biraz kış tekmele," dedi. "Sonra dışarı çıkıp kutlayacağız."

Başımı salladım. "Kulağa bir plan gibi geliyor. Bu lanet haftayı unutmak istiyorum."

Bugün sadece Çarşamba.

Dar geçitten aşağı zıplıyorum. Krallık her zaman dövüşlere ev sahipliği yapar. Bazıları televizyonda yayınlanır ve büyük olay olur ama bu gece amatörler gecesi. Bu da rakibim her kimse onun için berbat bir durum çünkü bunu her zaman yapıyorum.

Duruyorum, siyah ipek cübbemi çıkarıyorum ve hakem rakibime zarar verebilecek bir şey saklamadığımdan emin olmak için etrafımı yokluyor. Başıyla onay verdiğinde ringe giriyorum, ellerimi havaya kaldırıyorum ve etkinlik merkezinin ortasında bir daire çizerek zıplıyorum. Kardeşimi en önde görüyorum.

Merdivenlerin tepesinde. Gözlerini kısmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde orada duruyor. Onu görmezden geliyorum. Babamızın cesedini Rio'da teşhis ettiğimizden beri tek kelime konuşmadık. Cesedinin yakılması ve küllerinin savrulması konusunda bile benimle tartışmadı.

Gözlerim Cross'u buluyor ve başını bana doğru sallayarak beni heyecanlandırmaya çalışıyor. Bunu yapabileceğimi bilmemi istiyor. Titan'ın hiçbir yerde olmaması şaşırtıcı değil. Emilee ve en iyi arkadaşı Jasmine geçmişte ringin kart kızları olmuşlardı ama bu gece ikisi de ortalıkta yoklar ve yerlerini başka kadınlar dolduruyor.

"Alkışlar tek, tek... GRAVE için!" Spiker adımı haykırıyor ve herkes ayağa kalkıp adımı haykırıyor. Onlara gülümsüyorum, içime çekiyorum.

"Ve karşı köşede, Grave'i alt edebileceğini düşünen yeni bir oyuncumuz var." İnsanlar yuh alıyor.

Gülümsüyorum. *Getir bakalım.* Bakireleri severim. En azından dövebildiklerimi.

"Bu onun ilk çıkışı, hoş geldin Marker."

Arkamı döndüğümde koridorda zıplayarak ilerleyen bir çocuk görüyorum. Üzerinde yüzünün yarısını kapatan beyaz fermuarlı bir kapüşon var. Homurdanıyorum. *Çocuklar.*

Kontrol edildikten sonra ringe alındı. Kapüşonunu geriye itti, sonra arkasını döndü. Elleri yana düştü ve mavi gözleri bana dikildi.

Siktir!

NİSAN

Sessiz oturma odasında, önümdeki sehpanın üzerinde el değmemiş bir tabak lazanya ile oturuyorum. Yemek yiyemedim. Düşündükçe Derek'in sözleri içime sinmiyor.

Saat sabahın üçünü geçti ve Ethan hâlâ eve gelmedi. Cep telefonuna gelen çağrılar cevapsız kalıyor, mesajlarım da görülmüyor.

Battaniyeyi etrafıma sarıyorum ve başımı arkaya yaslayıp esniyorum. Çok yorgunum. Saat altıda kalkıp dükkânda olmalıyım ve yediye kadar dükkânı açmalıyım. Sanki bu hayatı ikimiz de istemiştik gibi davranıyor. Sanki ben onun için üniversiteden ya da hayatımdan vazgeçmemişim gibi. Başka seçeneğim yoktu. Olması için elimden gelen her şeyi yaptım ve o hâlâ bana kızgın. Yapabileceğim hiçbir şeyin doğru olacağını sanmıyorum.

Dışarıda bir arabanın durduğunu duyuyorum ve pencereden dışarı bakmak için ayağa fırlıyorum. Ethan eski bir Saturn'ün yolcu kapısından çıkıyor ve merdivenlere giden yolda yürümeye başlıyor. Telefonuna baktığını gördüğümde ona olan öfkem alevleniyor. Nankör herif...

Ön kapı açılıyor ve merdivenlerden çıkmaya başlarken ışıkları kapalı bırakıyor. Işıkları açıyorum. "Hangi cehennemdeydin?" Talep ediyorum.

Adımlarının ortasında durdu ama sırtını bana dönmedi. "Dışarı." "Hadi canım!" Tersledim. "Hangi cehennemdeydin Ethan?"

"Seni ilgilendirmez," diye karşılık verir ve merdivenleri sürünerek çıkmaya başlar.

Hareket edip onu kendime doğru çekiyorum ve neredeyse merdivenlerden düşmesine neden oluyorum. Gözleri benimkilerle buluştu ve benimkiler genişledi. "Ne oldu sana böyle?"

Sağ gözü şişmiş ve mavi ve mor bir çürük var. Alt dudağı kesilmiş, çenesinde ve boynunda kurumuş kan var. "Tanrım. Ne yaptın sen?" Ağzı kenetlendi ve benden uzağa baktı. Bornozumun cebini karıştırıyorum. "Onu buradan mı aldın?" Anahtar kartını tutuyorum, bir oda anahtarının çürüklerle ne ilgisi olduğundan emin değilim. Belki birkaç çocukla kavga etmiştir. Partilerde olur böyle şeyler. O kadar da şaşırmazdım çünkü ağzı bozuk bir herif.

Gözleri büyüdü ve ona uzandı, ama ben onu geri çektim. "Bunu sana o mu verdi?"

"Ne? Kim?" *Neden bahsediyor bu?* "Bunu ofiste buldum. Ceketinin cebinden düştü."

Omuzları çöküyor ve ellerini dağınık saçlarında gezdiriyor. "Sende kalsın," diyor bana sırtını dönüp merdivenlerden çıkmadan önce ve bu sırada kapısını çarparak kapatıyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

MEZAR

Ertesi sabah Roses'ın içinde duruyorum. Tezgâhın arkasında siyah bir yoga pantolonu ve üzerinde sapında dikenler olan bir gülle *bana iğne yap* yazan bir tişörtle duruyor. *Çok sevimli.* "Umarım beğenirsiniz," diyor endişeyle.

"Hiç şüphem yok."

Yürüyüp gidiyor ve ön tezgahın arkasındaki yan kapıdan içeri giriyor. Onun dönmesini beklerken ben de ofise geri dönüyorum. Çocuğun ofisten çıktığını görünce sırtıyorum. Beni görüyor ve hemen kaçmaya hazır bir şekilde bana sırtını dönüyor.

"Buraya gel," diye emrediyorum.

Durdu ve yüzünde kızgın bir ifadeyle bana döndü.

"O biliyor mu?"

Gözlerini ayaklarına indirmeden önce başını sallıyor.

"Seni bir daha orada görmek istemiyorum."

Bu onun dikkatini çeker. "Ama ben..."

"Sikimde bile değil! Seni bir daha Krallık'ta görürsem, kıçına tekmeyle basarım. Hem de eşek sudan gelinceye kadar dövdükten *sonra.*" Krallık onun gibi genç bir çocuk için uygun bir yer değil. Çocukların takıldığı bir yer olmaması gerekiyordu. Yetişkinler için, Tanrı'dan daha fazla parası olan ve bu parayı harcayacak bir yere ihtiyaç duyan canı sıkılan adamlar için yapılmıştı. O bu niteliklerin hiçbirine uymuyor.

Elbette, gece için bir oda alan müşterilerimiz var, ancak otelimiz sadece bir paravan. Etkinlik merkezimiz, Titan'ın şehre sağladığı Queens hizmetiyle birlikte büyük para getiriyor. Orada takılmasından iyi bir şey çıkmaz.

Tekrar tartışmak için ağızını açar ama April soğutucudan çıkar. Gözlerini deviriyor ve April onu görmeden ofise girmek için geri dönüyor. Onun için tam olarak kim olduğundan bile emin değılim. Kardeşi de olabilir, ona burada iş vererek yaptığı bir hayır işi de. Fark etmez. Dün gece dövüşmek için oradaydı ama yakın zamanda bunu tekrar yapmayacak.

"Al bakalım."

Uzanıp elindeki aranjmanı aldım. "Vay canına!" Şöyle bir bakıyorum. Güzel kelebek vazosunda farklı renklerde beş çeşit iek var.

"Umarım beğenir," diyor bana ve ben endişeyle yutkunuyorum.

Ne halt ediyorsun, Grave? "Buna bayılacak," diyorum ona, gülümsemeye zorlayarak ve fark etmemesini umarak.

Buz mavisii gözleriyle bana bakıyor. Bugün yine siyahla kaplanmışlar. Mor saçlarının ortasında bir örgü var ve hepsi başının tepesinde büyük bir dağınik topuz haline getirilmiş. İki gerdanlık takıyor; ortasında gümüş bir kalp olan siyah bir gerdanlık ve düz mor bir gerdanlık. Dudakları da saçıyla aynı renkte. İçinde boğulmak istediğim, yürüyen, konuşan bir ıslak rüya gibi görünüyor.

Birinin içeri girdiğini haber veren kapının zil sesini duyuyorum. "Grave!" Cross'un sesi şaklıyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Yanıma geliyor ve ona bakıyor. "Oh," diyor yüzünde bir gülümseme belirirken. "Şimdi anlıyorum."

Kaburgalarına dirsek attım. *Oof diye* bir ses çıkartıyor ve sağ elini ona doğru uzatıyor. "Cross. Tanıştığımıza memnun oldum."

"April." Ona gülümsüyor ve elini sıkıyor.

Yılın en sevdiğim ayı oldu.

Yüzünde aptal bir sırıtışla bana doğru döndü. "Gitmemiz gerek dostum. Kardeşin telefonumu patlatıyor." Sonra gözleri elimdeki çiçeklere kaydı. "Bunlar kimin için?"

"Annesinin doğum günü için." Benim yerime cevap veriyor.

Kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor ve şaşkınlıkla ondan bana bakıyor.

"Hemen geliyorum," diyorum sıkıca, sessizce ona gitmesini söylüyorum.

Bana deşifre etmek istemediğim bir bakış attıktan sonra tezgahı okşuyor. "Tanıştığımıza memnun oldum." Sonra da ıktı.

Buz mavisi gözlerini bana çeviriyor. "Grave senin gerçek adın mı? Bilgilerinizde öyle yazdığınızı fark ettim."

"Hayır."

Başını yana eğiyor, o muhteşem gözleri dövmeli koluma takılıyor.

"Takma adın?"

Başımı salladım. "Onun gibi bir şey." "Hoşuma gitti." Bana gülümsüyor.

"Evet, benim gitmem gerek." Çiçekleri topladım. "Tekrar teşekkürler."

"Sorun değil." Tezgâhtan telefonunu aldı ve yürümeye başladı.

ofise geri döndüm. Bir sapık gibi siyah yoga pantolonunun içinde kıcının ileri geri sallanışını izliyorum. Ofisin kapısı kapandığında derin bir nefes alıyorum ve çiçekçiden çıkıyorum.

"Dostum, bu da neydi böyle?" Arabasının yolcu koltuğuna düştüğümde Cross soruyor.

"Gerçekten mi?" Elimdeki çiçeklere bakıyorum. "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, beyaz katlanmış bir kâğıt parçası fark ediyorum. Çiçeklerin arasından çekip alıyorum ve açıyorum. Bu bir kart.

Umarım harika bir doğum günü geçirirsiniz. Sevgiler, oğlun Grave.

Çenem gerildi. Bana formu doldurduğunda mesaj kısmını özellikle boş bırakmışım. Bunu yazılı olarak görmek göğsümü ağrıtıyor. "Hadi kafayı bulalım." Notu tomar haline getirip döşeme tahtasına fırlatıyorum.

NİSAN

Alexa barın arkasında durmuş içkileri karıştırırken ben barda oturuyorum. Bu gece çok yoğun ama dışarı çıkmam gerekiyordu. Kardeşim benimle konuşmuyor. Bugün erken saatlerde çiçekçiden tek kelime etmeden ayrıldı ve endişem on kat arttı. Sessizlik. Çürükler. Hepsinin bir anlamı olmalı. Umarım çok geç olmadan bunu anlayabilirim.

"Hey, kızım."

Jasmine'in yanıma oturduğunu görmek için bakıyorum. "Hey. Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Gece dışarı çıkıyordum ve uğrayıp Alexa'yı göreyim dedim. Arkadaşlarıma destek olmalıyım." Barın üzerinde duran cam bahşiş kavanozuna birkaç yüzlük bırakıyor. "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey." Corona'mdan bir yudum alıyorum.

"Benimle dışarı gel. Bir partiye gidiyorum," diye teklif ediyor ve küçük siyah elbisesinin ince omuz askılarını düzeltiyor.

"Nah-"

"Hey, siz Kingdom'da çalışıyorsunuz," diye sözümü kesiyor Alexa, yanımıza gelerek. "Sorularımız var." Jasmine'e bakıyor.

"Ne? Kingdom'da mı çalışıyorsun? Orada ne yapıyorsun?" Merak ediyorum. Alexa neden geçen gece dışarı çıktığımızda bu konuyu açmadı? Yani, kendimizi bir kulüpte bulduk. Müzik yükseldi ve içkiler gelmeye devam ediyordu. Çok fazla sohbet yoktu. Dans etmek ve içmekle çok meşguldük.

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Üzgünüm hanımlar. Bunu tartışamam."

Kaşlarımı çatıyorum ve Derek buzlu bardağına bir Miller Lite doldururken sohbete katılıyor. "Gördün mü, sana orada kötü şeyler olduğunu söylemiştim."

Jasmine omuzlarını dikleştirir. "Krallık hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Güven bana."

Fincanı doldurup yerine koyduktan sonra kollarını barın üzerine koyarak onun kişisel alanına doğru eğildi. "Bones'un mafyayla ilişkisi olduğunu biliyorum. Orada pek çok yasadışı iş döndüğünü biliyorum." Geri çekilir ve oturduğu için ona elinden geldiğince yukarıdan aşağıya bakar ve ekler, "Ve senin bir Kraliçe olduğunu biliyorum."

"Kraliçe nedir?" Alexa'ya fısıldıyorum. Omuz silkiyor.

Jasmine ellerini barın üzerine koyar ve eğilerek ayakta durur. Burun buruna geliyorlar. "Hiçbir şey hakkında çok şey biliyor gibi görünmüyorsun."

Gözleri daracık elbisesinin içinden fırlayan göğüslerine kayıyor. Gözleri tekrar onunkilerle buluşmadan önce dudaklarını yalıyor. "Yeterince biliyorum." Uzanarak kızın kızıl saçlarından bir parça alıyor ve kulağının arkasından kurtarıyor. "Bugünlerde bir Kraliçe ne kadara satılıyor?" diye soruyor ona.

Kırmızı boyalı dudaklarının köşeleri yukarı kalkıyor ve dilini üst dudağında gezdiriyor. "Ödeyebileceğinden daha fazla."

Saçlarını bırakıyor, parmağı boynunda geziniyor. "Bilemiyorum. Amcığın oldukça ucuz olduğunu duymuştum."

"İyi olanları değil."

"Hey, Derek? Biram nerede?" diye bağılıyor barın ucundan bir adam.

Adam ona bakarken onu görmezden geliyor. Sanki gözlerini dikip bakma yarışına girmişler gibi. İlk kim gözlerini kaçırırsa o kaybedecek. "Diyelim ki fikirlerimiz farklı

İyi olan ne," diyor sonunda ve ondan uzaklaşıp birayı teslim ediyor.

"Bu da neydi şimdi?" Alexa gözlerini kocaman açarak Jasmine'e soruyor. O konuşmadan sonra benim de kafam karıştı.

"Gitmeliyim," diyor Jasmine, el çantasını toplarken. "Haftaya öğle yemeği yeriz." Sonra başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor.

"Derek?" Alexa ona bağıyor.

"Meşgul," diye bağıyor diğer uçtan.

Bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa bir şeyler mi oluyor?"

Bunun ne olduğundan emin değilim. Aralarında bir şey olduğunu sanmıyorum ama Derek eline fırsat geçse onu geri çevirmezdi. "Bana sorma. Bütün bu konuşma kafamı karıştırdı."

ONUNCU BÖLÜM

MEZAR

Ofis telefonum çaldığında masamda oturuyordum. A ç t ı m . "Alo?"

"Efendim," Nigel konuşuyor. "Aşağıda sizinle konuşmak isteyen bir Natalie var."

"Onu yukarı gönderin." Emri verdim ve telefonu kapattım. Bilgisayarımdaki e-postaları kapatıyorum ve masamdan kalkıyorum. Kapıma doğru yürüyorum ve tam o içeri girerken kapıyı açıyorum.

Başını eğmiş ve saçları yüzünü kapatıyor. Üzerinde bir çift şort, aşırı büyük bir tişört ve tenis ayakkabıları var.

"Hey," elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Fazla zamanım yok." Yirmi dakika içinde Kings ve Luca ile bir toplantım var. Bunu kaçıramam. Bir saniye bile geç kalmayı göze alamam.

"Anlıyorum," diye burnunu çekiyor. "Gidebilirim..."

Gitmek için döndüğünde kolunun üstünden tutup onu durduruyorum. "Zamanım var. Sadece çok fazla değil. Ne oldu?"

Başını kaldırıp bana bakıyor, saçları yüzünden dökülüyor ve morarmış gözünü görüyorum. Elimi yüzümde gezdirerek iç geçiriyorum. "Bunu sana Randy mi yaptı?"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bir kez başını sallıyor. "Dün gece Brent'i almaya geldi. Bir adamım vardı. İşler kızıştı."

"Ve yine de sana dokunmayı başardı? Orada bir adam varken?" Orospu çocuğu onu durdurmaya çalışmadı mı?

"Evet, şirketime defolup gitmesini söyledi ve kaçtı."

Çenem gerildi. "Bana Randy'nin adresini verir misin?"

Gözleri büyür. "Hayır, Grave. Buraya bu yüzden gelmedim." "O zaman neden...?"

"Şu yargıçla irtibata geçebilir misiniz acaba?" Patlamış dudağını yalıyor. "Bakalım yardım edebilecek mi?"

Ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum. "Ben halledeceğim."

Gözleri yaşlarla doluyor ve kollarını bana dolayarak sarılıyor. "Teşekkür ederim." Burnunu çekiyor.

Sırtını nazikçe ovuyorum ve uzun bir nefes veriyorum. Eğer arama emri yoksa, almasını sağlayacağım. Onu sonsuza dek içeri tıkacak olanları. "Brent nerede?" diye sordum. "Ona da dokundu mu?"

Geri çekiliyor ve gözlerini siliyor. "Hayır. O kreşte. Randy dün gece o kadar kızgındı ki onu almadı bile.

Başımı salladım. "Bir süre saklanmanı istiyorum." "Grave, işi kaçırmayı göze alamam."

Masamın arkasına geçtim, çekmeceyi açtım ve biraz para çıkardım. Kapağı kapatıp ona doğru yürüyorum. "Bu beş bin." Gözleri irileşti. "Hayır..."

"Evet." Omzundaki çantayı çıkarıp içindeki parayı atıyorum. "Sana ve Brent'e burada bir oda ayarlayacağım. Aşağı inin, Nigel kaydınızı yaptırın."

"Beni bulacaktır," diye savunuyor.

"Hayır, olmayacak. Oda sahte bir isim altında olacak. Sizi burada araması için hiçbir sebep olmayacak."

Omuzları düştü. Yüzündeki ifadeyi biliyorum ve benimle tartışmak üzere.

"Bu seninle ilgili değil. Bu Brent'le ilgili." Ona hatırlatıyorum. "Ama Randy'ye göz kulak olacaksın?"

"Öyleyim." Onu temin ederim. "Ama bu yarın seni aramayacağı anlamına gelmiyor. Ya da bir sonraki. Bu işi hemen halledeceğime dair sana söz veremem."

Başını sallar ve boğulur. "Haklısın. Teşekkür ederim, Grave."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Beni duyuyor musun?" Beş bin ona uzun süre yetmez ama bu da bir başlangıç.

Tam kapım açılırken parmak uçlarına uzanıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Beş dakika içinde buluşuyoruz," diye sesleniyor kardeşim.

Nat hızla geri çekildi ve ben daha onu öpmeye fırsat bulamadan gözlerini yere dikti. Ama bunu yapmak gibi bir planım yoktu.

Ona ters ters bakıyorum. "Saat bile okuyabiliyorum amına koyayım," diye çıkışıyorum. Mavi gözleri kızın bacaklarına kayıyor ve yavaşça kızın arkasına bakıyor.

Benimki ürkek bir kedi gibi.

"Geç kalma," diye uyarıyor ve sonra kapımı çarparak kapatıyor.

NİSAN

YORULDUM VE AÇLIKTAN ÖLÜYORUM. Pek bir şey yemedim. Ethan'a gönderdiğim tüm cevapsız çağrılar ve görmezden gelinen mesajlardan sonra gerçekten iştahım yok. Bugün dükkana gelme zahmetine bile girmedim. Alexa dün gece geç saatlerde beni bara davet eden bir mesaj gönderdi ama reddettim. Kalabalığa karışacak havada değilim.

Soğutucuda durup telefonumda arama yapıyorum. Kraliçe'nin ne olduğu ya da Krallık ile ne gibi bir bağlantısı olduğu hakkında hiçbir şey bulamıyorum. Ancak dört kralın ona sahip olduğunu öğrendim. Titan, Bones, Cross ve Grave.

Otelin ve kumarhanenin dörtte birine sahip ve ben bu bilgiyi işlemekte zorlanıyorum. Cevap bunca zamandır gözümün önündeydi. Bu yüzden Ethan bana o kartı verip vermediğini sordu. Grave hakkında konuşuyordu. Onun kim olduğunu biliyor. İhtiyacım olan tüm cevaplar Grave'de. Sadece annesi için çiçek siparişi verirken bıraktığı bilgilerden cep telefonu numarasını almam gerekiyor.

Ofise geri döndüm ve masaya oturdum. Bilgisayara girip onun bilgilerini buluyorum ve numarasına bakıyorum. Ona ne söyleyeceğim? Neden arayayım ki? Kararımı verdim ve cep telefonuma numarasını yazmadan önce derin bir nefes aldım.

Sesini duyana kadar birkaç kez çalıyor. "Alo?" Tek kelime kaba bir şekilde çıkıyor. Saate bakıyorum ve sessizce kendime lanet ediyorum. Saat hâlâ erken. Daha dükkânı bile açmamıştım. "Alo?" diye soruyor, bu sefer sesi sinirli çıkıyor.

"Merhaba," dedim ve irkildim. *Fazla neşeliyim.*

"Kim bu?" diye homurdanıyor, her saniye daha da sinirleniyor. "Bu April. Roses'dan," diye açıklıyorum.

"Oh." Sesi şaşkınlığa dönüşüyor.

"Uyandırdıysam özür dilerim," diye aceleyle çıkıyorum.

"Hayır, hayır. Sen iyisin. Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

Kaşlarımı çattım. *Bu garip bir soru.* Ama sanırım bu beklenmedik telefon görüşmesi de öyle. "Evet, tabii ki. Annenin çiçekler hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için aramıştım."

Uzun bir süre sessiz kaldı. O kadar uzun ki, bağlantının kopmadığından emin olmak için telefonumu kulağımdan uzaklaştırıyorum. Sonunda kısık bir sesle konuştu. "Onları sevdim."

"Harika." Rahatlayarak iç çektim. "Bunu duyduğuma sevindim."

Boğazını temizliyor. "Gerçekten bu yüzden mi aradın April?"

Beni yakaladı. Ben bir pencere gibiyim, insanlar benim bokumu görebilir. Yalan söylemekte hiç iyi olmadım. Siyah tırnaklarıma bakarak farklı bir yaklaşım deniyorum. "Aslında bir fincan kahve içmek ister misin diye merak ediyordum. Birkaç kapı ötede küçük bir dükkan var." Saçmalamamak için alt dudağımı ısııyorum.

"Elbette." Ağır ağır iç geçirir. "Bir saat içinde orada buluşabiliriz."

"Oh." Bu cevabı beklemiyordum. "Bunu yapabilirim." Ethan'ın yardım etmek için gelmeyeceğini bildiğimden dükkânı kapatmam gerekecek. "Seninle orada buluşuruz."

Küçük kafeye giriyorum ve sağımdaki ilk yuvarlak masayı seçiyorum. Şu anda köşedeki kabinde sadece bir kişi daha var ama o da kulaklıklarını takmış, dizüstü bilgisayarında çalışıyor.

Kingdom'dan bahsetmek ve kardeşimin bu duruma nasıl dahil olduğunu sormak için bir bahane bulmaya çalışırken dizlerim bir aşağı bir yukarı zıplıyor. *Hey, dün gece seni Google'da arattım ve ortak olduğunu gördüm demeyi düşünmüyorum. Kardeşimin neden orada anahtar kartı olduğunu biliyor musun? Oh, ve hey kardeşinin mafyayla bağlantısı var mı?* Bu iyi bir sohbet başlatıcı olurdu. *Olmaz.*

Tam ön sıradaki park yerine bir spor motosiklet yanaşırken kafamı kaldırıyorum. Bu bir Yamaha R1 ve Grave kullanıyor. Motoru kapatıyor, ayaklığını indiriyor ve iniyor. Koyu renk bir kot pantolon, siyah savaş botları, tek kollu ve kaslı kollarını gösteren siyah bir tişört giymiş halde kapıya doğru yürümesini izliyorum. Arkasına taktığı beyaz şapkasını çıkarıp etrafında dönüyor. Aynı siyah daire ve ortasında duran K harfi var. Artık bunun Krallığı temsil ettiğini biliyorum.

O kafeye giriyor ve ben masadan kalkıyorum. "Selam," diyorum beceriksizce, birdenbire kendimi rahatsız hissediyorum. Ne yaptığımdan ya da neden yaptığımdan emin değilim.

Bana bakmak için dönüyor ve yüzündeki siyah Aviator gözlükleri çıkarıyor. Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülümsüyor. "Selam."

Adam muhteşem. Buna hiç şüphe yok. Onda hoşuma giden bir şeyler var. Belki de uzun zamandır yeni biriyle tanışmadığım içindir. Yatağa girdiğim son adam Derek'ti ve bu bir yıl önceydi. Rastgele bir ilişkiydi çünkü dışarıdaydık ve bir şeyler içmiştik. Daha önce seks yapmıştık, yani tanıdık.

"Henüz sipariş vermediniz mi?" diye soruyor.

Doğru ya! Buraya kahve içmeye geldik, sevişmeye değil. "Yapmadım," diye cevap verdim.

Tezgaha doğru birkaç adım attı ve "Ne istersiniz?" diye sordu.

"Küçük kahve. Sade, lütfen."

Siparişimizi veriyor ve ben tekrar otururken siparişi hazırlamalarını bekliyor.

"Buraya sık gelir misin?" diye soruyor, kahvelerimizi alıp karşıma otururken.

"Evet," diye yalan söyledim. Buraya neredeyse hiç gelmem. Pek kahve içen biri değilim. "Peki ya sen?" Diye soruyorum ve sonra içimden kendime lanet ediyorum.

"İlk kez." Kıkırdıyor.

Bu çok garip. Bunun yerine kalabalığın önünde çıplak olduğun rüyalarından birini görmeyi tercih ederdim. En azından bu kadar utanç verici olmayacağını biliyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MEZAR

April'in beni kahve içmeye çağırması çok tuhafıma gitmişti ama bunu sorgulamadım. Telefonu açtığım ve adını söylediği anda Ethan'la ilgili olduğunu anladım. Ama ona isteyerek Ethan hakkında bilgi vermeyeceğim. Bilmek istiyorsa, gelip sorması gerekecek.

Gözlerini kaçırıyor ve kahvesine üflüyor. Ona bakıyorum. Saçları bugün yine o sevdiği dağınık topuzun içinde. Yüzü makyajsız. Muhteşem görünüyor ama buz mavisi gözleri yorgun görünüyor ve eminim bunun Ethan'la bir ilgisi vardır.

"Bisikletini beğendim," diyor pencereden dışarı bakarak.

"Teşekkür ederim," diyorum içkimden bir yudum alarak. Dün gece Cross'la dışarı çıktım ve kafayı buldum. Arabamı Krallık'ta bıraktım ve bu sabah evimde uyandım, bu yüzden bisikletimi sürmeye karar verdim.

"Peki ne iş yapıyorsun Grave?" diye soruyor gözlerimin içine bakamayarak.

İşte bu. Milyon dolarlık soru. "Kingdom'da çalışıyorum," dedim belli belirsiz.

Kara kaşları kalkıyor. "Gerçekten mi? Ne zamandır orada çalışıyorsun?"

"Dört yıla yaklaşıyor," diye cevap veriyorum.

Başını sallıyor.

"Ne zamandır Roses'ta çalışıyorsun?" Ben de karşı çıktım.

Elindeki kahve fincanını yere bırakıyor. "On iki yaşındayken orada çalışmaya başladım."

"Bu çok uzun bir süre."

"Annem açtı ve ben de ona yardım ettim. Vefat ettiğinde ben devraldım."

Onun sözleriyle göğsüm sıkışıyor. Onun annesi öldü. Tıpkı benimki gibi. Bir yudum daha almadan önce, "Ona yardım etmen çok hoş," diyorum.

"Evet, şey..." Omuz silkiyor. "Sahip olduğu tek şey buydu ama çok severdi."

Üzerimize bir sessizlik çöküyor ve cebimdeki telefonum titriyor. Lucy'nin aradığını görmek için çıkardım.

Neredesin? Bu sabah geleceğini sanıyordum.

Mesajı görmezden gelip, telefonumu kilitliyorum.

"Peki ya baban?" diye sordum. "Dükkânda sana yardım ediyor mu?" Başını sallıyor. "Ethan ve ben küçükken ayrıldı."

Lanet olsun! Bu düşündüğümde de kötü gidiyor ama en azından Ethan'ın onun için kim olduğunu biliyorum, kardeşi. Bunu bilmek güzel.

Telefonum yine titriyor ama bu sefer arayan kardeşim. "Bir saniye" diyorum ve açıyorum. "Alo?"

"Bir saat içinde ofisimde olmanı istiyorum," diye bağırıyor.

"Oraya vardığımda orada olacağım," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Buz mavisi gözleri hücremden benimkilere bakıyor. "İhtiyacın varsa gidebilirsin," diyor usulca. Belli ki benimle görüşmek istediği konu hakkında fikrini değiştirmiş.

Ona sorun olmadığını söylemek istiyorum ama Krallığa gitmem gerekiyor. Kardeşimin bütün gün bana bağırmasına katlanacak havada değilim, bu yüzden ayağa kalkıyorum. Kahvemden kalanları kapının yanındaki çöp kutusuna atarken, "Seninle Roses'a kadar yürüyeceğim," diyorum.

Kaldırımda yürüyüp Roses'a girerken sessizliğini koruyor. İçeri girdiğimizde yüzünü bana dönüyor. Gözleri önce boynumdaki dövmede, sonra da kolumda geziniyor. Bana hiç farklı davranmadı ya da diğer müşterilerden farklı bakmadı ama ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Bunlar onu soğutuyor mu? Tiksindiriyor mu?

Yüzünde yazılı olan soruyu görebiliyorum. Herkesin sorduğu soruyu. Bu dövmeleri neden yaptırdın? Bir anlamları var mı? Yaşlandığında pişman olacağını düşünüyor musun? Hep aynı şey.

"Sanatı severim," diyorum. Gözleri benimkileri buluyor ama bir şey söylemiyor. "Sen de bunu düşünüyordun, değil mi? Neden bu kadar çok resmim var?"

Gözlerini siyah spor ayakkabılarına çeviriyor ve yanaklarını bir allık kaplıyor. *Tanrım, o muhteşem.* Bir çeşit rüya gibi. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" diye utangaçça soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, ona alan açmak için ondan uzaklaşıyorum.

Arkaya doğru yürüyor. Bana söylenmeden onu takip ettim. Üzerinde *sadece çıkış* yazan bir arka kapıyı itiyor ve dar bir arka sokağa giriyoruz. Kapıdan birkaç adım uzaklaşıyor ve sonra yüzünü bana dönüyor. Duruyorum ve ona bakıyorum. Vegas'ta güneşli bir gün ve güneş tam da onun gözlerine vuruyor. Neredeyse transparan görünüyorlar. Hipnotik. "Ne görmemi istiyorsun?" Boğazımı temizleyerek sordum.

Ellerini iki omzuma koyarak beni döndürüyor ve kendisiyle birlikte binanın arka tarafına bakmamı sağlıyor. "Bu da ne...?" Gözlerim binanın üzerinde gezinirken sözümü yarıda kesiyorum. Mavi, kırmızı, yeşil, sarı ve morun çeşitli tonlarıyla kaplı.

Ona yaklaşıyorum ve parmaklarımı tuğlaların üzerinde gezdiriyorum. Mavi su bir nehir rolü oynuyor. Beyaz uçlar dalgalar varmış gibi görünmesini sağlıyor. Sağ tarafta zirveleri kara bulutlarla kaplı dağlar var. Solda geceleyin yüksek binalar. Ay ışığında parlayan pencereler gümüş renginde. "Biri binanıza zarar vermiş," diyorum. "Çok güzelmiş."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor usulca, hâlâ arkamda duruyor.

Başımı salladım. "Kesinlikle." Bir adım geri çekilip onun yanında duruyorum ve ellerimi ön ceplerime koyup olanları içime çekiyorum. "Kahretsin, bunu yapmaları sonsuza kadar sürmüş olmalı." Binanın arka tarafının tamamını kaplıyor. Bunun bir gecede yapılmış olmasına imkân yok. Bu doğru değil. Sanırım aynı anda kaç kişinin çalıştığına bağlı. Ama birkaç kişi yapmış gibi görünmüyor. Bir kişi yapmış gibi. Sanat diğer her şey gibidir. Herkesin vuruşu farklıdır. Bu resimde uyuşmayan hiçbir şey yok. Hayır. Bunu bir kişi yaptı. Ve bir geceden fazla sürdü. Boya fırçası kullanmışlar. Üzerine spreyci boya atıp kaçmışlar gibi değil. Belki ilk başta fark etmedi. Buraya çok sık gelmiyor ve bunu yapmak için birkaç kez geri gelmişler. "Biraz boya alıp üstünü kapatabilirim," dedim ona.

"Ne?" diye soruyor, yüzünü bana dönerek.

Ben de aynısını yapıyorum ve ona bakıyorum. "Üstünü kapatabilirim." İçimi çektim. "Yalan söylemeyeceğim, bunu yapmaktan nefret ediyorum ama binanıza bunu yapmamalıydılar."

Başını yana eğip bana bakıyor. "Eğer dövmelerinden herhangi birini silebilseydin, siler miydin?"

Kaşlarımı çatıyorum ama tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Hayır."

Binanın arka tarafına bakıyor ve gülümsüyor. "Ben de öyle." Binaya doğru adım atıyor ve ellerini tuğlaların üzerine koyuyor. "Bunu ben yaptım."

Gözlerim açıldı. "Ne?"

Bana bakmak için döndü. "Bunu ben çizdim."

Zihnim şu anda biraz yavaş, bu yüzden onu işaret ediyorum. "Bunu sen mi yaptın?" Aptalca sordum.

Siyah Converse'ine bakıyor ve alt dudağını ısırıyor. Birdenbire gerildi.

Ona doğru yaklaşıyorum ve elimi çenesinin altına koyup kaldırarak bana bakmasını sağlıyorum. Delici mavi gözleri güneş vurduğu için parlıyor. Sonra ellerini kaldırıyor ve parmaklarını boynumdaki dövmenin üzerinde usulca gezdiriyor. Yumuşaklığı karşısında içimde oluşan ürpertiye engel olamıyorum.

"Ben de sanatı severim, Grave." Sanki dünya sırrımızı bilemezmiş gibi sessizce konuşuyor.

Elim çenesinden inip beline dolanıyor ve vücudunu kendimle aynı hizaya çekiyorum. Bana karşı koymuyor ya da beni itmiyor. "Harikasın," diyorum dürüstçe. Daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. O benim tam tersim. Hayat dolu. Temiz hava soluyor. Yetenekli.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. Gözleri dudaklarıma düşüyor ve ben onun ellerimden başka bir şey düşünmemeye çalışıyorum çünkü sertleşip anı mahvetmek istemiyorum.

Ama elleri yüzümü kavradığında savaşı kaybediyorum. Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve fısıldıyor, "Öp beni."

Onu geriye doğru yürümeye zorlayarak ileri doğru yürümeye başladım. Sırtı hafifçe binaya çarpıyor ve sol elimi kaldırıp yüzünün yan tarafını avuçluyorum. Başını arkaya yaslıyor, ağır gözlerle bana bakıyor.

"Kahretsin, çok güzelsin," diye fısıldıyorum.

"Mezar ..." Lakabım dudaklarında titriyor. Elleri göğsüme geliyor ve tişörtümü kavırıyor.

"April," diye fısıldıyorum, o da inliyor.

Dudaklarımı indirerek, benimkileri nazikçe onunkilere değdiriyorum. Dudaklarını benim için ayırıyor ve dilim ağzına giriyor. Tadı şeker gibi. Bağımlılık yapıyor.

Ağzımın içinde inliyor ve diğer elim yüzünün diğer tarafını tutmak için yukarı kalkıyor. Başını eğiyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum, dilinin benimkine her vuruşunu ezberliyorum. Kalçalarını sert aletime doğru itiyor ve açgözlü ve istekli bir şekilde gömleğimi kavırıyor.

Uzaklaşıyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. İkimiz de nefes nefese kaldık. Gözlerimi açıp onunkilere bakıyorum, hâlâ kapalılar. "Bu akşam benimle yemeğe çık," diyorum o kendine gelmeden önce. Kim olduğunu hatırlamadan önce

Gerçekten öyleyim ve bu sabah neden benimle görüşmek istedi, etrafımda oluşturduğu bu balonu patlattı.

Gözleri açıldı ve bana baktı. "Tamam."

NİSAN

Grave'in dükkândan çıkışını izledikten sonra Alexa'yı aramak için cep telefonumu elime alıyorum ama sonra duraklıyorum, kardeşinin bize Krallar hakkında anlattıklarından sonra onunla bu akşamki randevum hakkında ne diyeceğinden korkuyorum. Onun yerine Jasmine'i aradım. Kendi partisinden ayrıldıktan sonra dışarı çıktığımız o ilk gece numaralarımızı değiş tokuş etmiştik.

"Hey, bebek." İlk zil sesinde cevap veriyor.

"Seninle konuşmam gerek," diyorum aceleyle. Kalbim hâlâ öpüşmemizden dolayı çarpıyor. Bu bir hataydı. Öyle olduğunu biliyorum. Çok beklenmedikti ama yine de istediğim buydu. Bana bu gece çıkma teklif ettiğinde, hiç düşünmedim bile.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Emin değilim." Alt dudağımı ısırıyorum.

"Bana her şeyi anlatın ve birlikte çözelim," diye beni temin ediyor.

Jasmine'i severim. Onu çok iyi tanımıyorum ama iyi bir arkadaşa benziyor.

"Kralları tanıyorsun, değil mi?" Doğrudan soruyorum.

"Evet..." diye devam etti. "Neden?"

"Bu gece Grave ile randevum var." Gözlerimi kapatıyorum ve utanç içinde başımı eğiyorum. Neden evet dedim ki? Neden beni o şekilde öpmek zorundaydı? Kalbim hâlâ çarpıyor. Bana sanki ilk kez bir şey görüyormuş gibi baktı. Bana dokunduğu yer hâlâ tenimi karıncalandırıyor.

Islık çalıyor. "Ah, kızım. Bugün öğlen ne yapıyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum ama cevap veriyorum, "Dükkanda olacağım."

"Tamam, gelip seni alacağım o zaman," diyor.

"Neden?" diye soruyorum.

"Kızlarla öğle yemeği yiyeceğiz."

JASMINE VE BEN Kingdom'a yanaştık. "Burada ne işimiz var?" Vale arabasının sürücü koltuğuna kayarken inip soruyorum. Buraya hiç gelmemiştim.

Ama otel ve kumarhane Las Vegas Strip'e hükmediyor. Her kral için bir tane olmak üzere dört kulesi vardır ve kendi başına bir şehirdir.

"Kızlarla Empire'da öğle yemeği için buluşmak gibi bir geleneğimiz var."

Krallık'a giriyoruz ve tam da beklediğim gibi. Beyaz mermer zemin ve ortasında altın bir K harfi olan aynı siyah daire. Otel tarafına girdik. Sağ tarafta kumarhaneye açılan yeri görebiliyorum.

Elimi tutuyor ve beni asansörlere doğru çekiyor. Slot makinelerinin yanından geçerek yirminci kata çıkıyoruz ve restorana giriyoruz. Geçen geceki kızı görüyorum; sanırım adı Emilee'ydi. Ve tanımadığım başka bir kadın.

"Selam hanımlar, bu April." Kabine girmeden önce beni tanıştırıyor. İki kadın da diğer tarafta, bize dönük olduğu için onun yanına oturuyorum.

"Seni tekrar görmek güzel." Emilee başını sallar.

"Ben Haven." Esmer kız elimi sıkmak için elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Hepimiz menülerimizi açtık. "Burada ne var?" Ben soruyorum.

"Her şey," diye cevaplıyor Jasmine dudaklarını yalayarak. Sonra gözlerini kaldırıp girişe bakıyor. "Haven, Nite daha ne kadar bebek bakıcılığı yapacak?"

Gözlerini mekâna girdiğimizde görmediğim bir adama doğru takip ediyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmış ayakta duruyor. Gözleri masamızın üzerinde, üç parçalı siyah bir takım elbise giymiş ve kulağında bir kulaklık var. Gizli Servis'e aitmiş gibi görünüyor. *Kim bu Haven denen piliç?*

Haven iç çekti. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Emilee gözlerini devirir ve Jasmine sadece güler. Sonra üzerlerine bir sessizlik çöküyor.

"Yasemin burada sık sık öğle yemeği yediğinizden bahsetti," diye ekliyorum sessizliği bozarak. Jasmine'den hoşlanıyorum ama beni neden buraya getirdiğini anlayamıyorum.

"Evet." Emilee başını sallıyor ve ortalık yine sessizleşiyor.

Haven'ın konuştuğunu duyduğumda ne istediğimi anlamaya çalışarak menüye bakıyorum. "Selam bebeğim. Çok hızlıydı."

Başımı kaldırıyorum ve iyi tanıdığım bir çift koyu renk gözle karşılaşıyorum. "April," diyor Luca şaşkınlıkla adımı söyleyerek.

"Onu tanıyor musun?" Bunu soran Jasmine.

"Evet." Ellerini Haven'ın omuzlarına koyuyor "April benim en sevdiğim çiçekçi."

"Oh." Haven'ın gözleri parlıyor. "Eve getirdiği tüm çiçeklere bayılıyorum."

"Ve vazolarınız, muhteşemler."

"Teşekkür ederim." Övgüsü karşısında yüzüm kızardı. Ama onun kim olduğunu anlamak zor değil, karısı.

"Çiçekçi dükkanınız mı var?" Emilee kendi sorusuna gülümsüyor. Başımı salladım.

Bilgisayarımda gördüğümü hatırladığım bir adam Emilee'nin arkasında Luca'nın yanına geliyor. Adı Weston Mathews -namı diğer Titan-Kingdom'ın sahiplerinden biri. Şimdi her şey anlam kazanmaya başlıyor. Noktalar birleşiyor. "Düğün yapıyor musun?" diye sordu bana.

"İstiyorum."

"Aman Tanrım. Düğünümüzü yapacak mısınız?" Emilee soruyor. "Bir çiçekçi arıyordum."

"Çok isterdim ama..."

"Yaşasın." Heyecanla ellerini çırpıyor. "Öğle yemeğinden sonra uğrayacağım ve aklımdakileri gözden geçirebiliriz."

"Tamam," diyorum gülümseyerek, onlara yardım etmekten mutluluk duyuyorum. "Kaç kişi düşünüyorsunuz?" diye soruyorum. Ben fırıncı değilim ama misafir sayısı bana ne kadar büyük olacağı konusunda bir fikir verecektir.

Omzunun üzerinden Titan'a bakıyor. "Son listemizde kaç kişi vardı, bebeğim? Sanırım iki yüz yirmi yazıyordu."

Yemek yiyor olsaydım boğulurdum. "Bu çok fazla." Neredeyse nefesim kesilecekti. "Evet." Başını salladı. "O civarda bir şey."

"Dahası da vardı ama isimlerin üzerini çizmeye başladı." Titan ekliyor. "Düğün ne zaman?" Ben soruyorum.

"Kasım ayını düşünüyoruz."

"İki ay sonra." Gözlerim yuvalarından fırladı. "Acelen ne?" Jasmine soruyor.

"Sadece beklemek istemiyoruz." Emilee omuz silkiyor. "Ben de seni artı bire yazdım." Jasmine'e göz kırpmıyor. "Kimi getiriyorsun?"

Ona el sallıyor. "Tek başıma gidiyorum."

"Bir şeye biniyor olacaksın." Emilee gülüyor.

"Trenton olmadığı sürece sorun yok." Haven bu isimden duyduğu tiksintiyle dudağını geri çekti.

"Pekâlâ hanımlar, gitmemiz gerekiyor. Sadece merhaba demek için uğradık." Titan eğilir ve Emilee'yi alnından öper. "Kralların geri kalanıyla on dakika içinde bir toplantımız var."

Çiftler vedalaşıyor ve yalnız kaldığımızda Jasmine konuşuyor. "Bundan sonra alışverişe gitmeliyiz."

"Ben varım," diyor Emilee. "O zaman dükkânına geleyim mi?" diye soruyor bana.

"Elbette," diye cevap veriyorum.

"Elbette." Haven başını sallıyor. "Fırsatlar?"

Jasmine bana dirsek attı. "April'in bu gece Grave ile randevusu var." "Yok artık!" Emilee'nin nefesi kesildi.

"Bu harika." Haven gülümseyerek başını yana eğiyor. "Bu Lucy ile işinin bittiği anlamına geliyor olmalı." Başını iki yana sallıyor. "O da senin Trenton'la olduğun kadar kötü." Jasmine'i işaret ediyor.

"Lucy kim?" Ben soruyorum. Grave hakkında internette okuduklarım dışında hiçbir şey bilmiyorum. O da bana Krallığın en genç varisi ve hapse girme ihtimali en yüksek kişi olduğunu söylüyordu. Birkaç sabıka fotoğrafı vardı. Genelde alkollü araç kullanmaktan ve dikkatsiz davranıştan. Kyle Reed'in neden Grave olarak bilindiği bir sır değil. Adamın ölüm arzusu var. O bir adrenalin bağımlısı.

"Lucy bir tren enkazı," diye cevaplıyor

Haven. "Kötü bir geçmişleri var," diye ekliyor Emilee.

Haven homurdanıyor. "Onunla hiç arkadaş olmadım. Hatta yakın zamana kadar kim olduğunu bile bilmiyordum. Ama Grave için kötü biri. Onun bağımlılığını besliyor."

Ne demek istediğini soracaktım ki garson masamıza gelip siparişlerimizi aldı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MEZAR

Ofis telefonum çaldığında masamda oturuyordum. "Alo?" Cevap veriyorum. "Hey, bebeğim," Lucy konuşuyor.

İç çektim. Bütün hafta aramalarını görmezden geldim. "Selam."

"Seni arıyordum," diyor ve dudak büktüğünü duyar gibi oluyorum.

"Çalışmakla meşguldüm," diyorum dürüstçe. Bütün gün toplantılarımız vardı. Benim

Kardeşim kıcımda ve Titan hâlâ nişanlısının sikimi yalamasıyla ilgili yorumum yüzünden suratımı dağıtmak istiyormuş gibi bakıyor. "Neye ihtiyacın vardı?"

"Bu gece havaalanında olacağım. Gelmek ister misin?"

Kapım açıldığında "Hayır, bu gece olmaz" diye cevap veriyorum. "Hey, gitmem gerek." "Bekle-"

Telefonu kapattım. "Ne istiyorsun, Bones?" Kardeşimin ofisime girişini izleyerek soruyorum.

Dövmeli kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde masamın önüne geliyor. "Bu gece New York'a gidiyorum," dedi.

"Ve?" Ben soruyorum.

"Hafta sonu için gideceğim."

"Lola'dan ayrıldığını sanıyordum?" Birkaç aydır birlikte olduğu bir süper modeldi. Onu ailesiyle tanıştırmak istemiş, o da onu terk etmiş.

"Ben gittim. Başka sebeplerden dolayı gidiyorum."

Eminim *Kink'le* alakası vardır. Katıldığı gizli bir seks kulübü. Geçen gün konferans odasında Titan'la bu konu hakkında konuştuğunu duydum.

"Tamam," diyorum ve bilgisayarıma bakarak onu başından savıyorum.

O ipucunu almaz. Onun yerine oturuyor. "Ben yokken uslu durabilir misin?" diye sorar.

"Evet," diyorum dişlerimi sıkarak.

İç çekiyor. "Kyle..."

"Defol git ofisimden, Dillan," diye homurdanıyorum, ona ters ters bakarak. "Yapacak işlerim var."

Ellerini kalçalarına vuruyor ve ofisimden çıkmadan önce ayağa kalkıyor. Lanet olsun, son zamanlarda her zamankinden daha çok üstüme geliyor.

Las Vegas'ın dışında iki katlı bir eve yanaştım. Tek başına bir sokağın sonunda yer alıyor. April bana daha önce adresini mesajla bildirmişti. Arabamı park ettim ve indim. Kapısına doğru yürürken bir elimi saçlarımda gezdirdim. Verandaya vardığımda zili çaldım ve topuklarımdan üzerinde ileri geri sallanarak cevap vermesini bekledim.

Kapıyı küçük siyah bir elbise giymiş olarak açar. V yakalı ve uzun kollu. Kalçalarında bitiyor ve uzun, ince bacaklarını gösteriyor. Koyu mor bir gerdanlık takıyor, bu gerdanlık aşağıya doğru inen ve iri bukleler halinde olan saçlarına uyuyor. Makyajı benim sevdiğim gibi yapılmış. Buz mavisi gözleri koyu mor rujla siyahla kaplanmış. Altı inçlik siyah topuklu ayakkabıları ona ekstra boy kazandırıyor ama yine de benden kısa.

Gözlerini kaçırıyor, ellerini elbisesinde gezdiriyor ve gergin bir şekilde dudağını ısırtıyor

"Muhteşem görünüyorsun," diyorum ona doğru yaklaşarak.

Başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Dudaklarını yalıyor, ben de yüzünü avuçlayarak onu yokluyorum. Bu sabah bir hata değildi. Her şey onun istediği gibi gitmedi ama ondan etkilendiğimi inkâr edemem. Ve onu dışarı çıkarmak için verandasında durmam, onun da benden etkilendiği anlamına geliyor.

"Sen de öyle," diye fısıldıyor.

Dudaklarımı onunkilere bastırmadan önce dudaklarımdan kenarları bir gülümsemeye dönüşüyor. Onu eve geri itmek, elbisesini yırtıp yatak odasına götürmek istediğimde onu usulca, sadece dudaklarımdan öpüyorum.

"Hadi," diyorum, bana bu seçeneği sunmasına bile izin vermeden elini çekerek.

NİSAN

Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak onun yolcu koltuğuna oturdum. Beni neden bu kadar gerdiğini bilmiyorum. Belki de bu kasaba üzerinde çok fazla güce sahip olduğu içindir. Bu sabah kahve içerken Kingdom'la yaptıklarını küçümsemeye çalıştı ama gerçeği bildiğimi biliyor. İnternette bilmemesi için çok fazla şey var.

Otoyolda Strip'e doğru ilerlerken "Elbisene bayıldım," diye yorum yapıyor.

"Teşekkür ederim. Bugün kızlarla alışverişe gittim. Jasmine bunu almam gerektiğini söyledi."

"Kızlar mı? Jasmine mi? Onu nereden tanıyorsun?" diye soruyor merakla. "Ortak bir arkadaşımız aracılığıyla tanıştık," diyorum.

Başını sallar ve vites değiştirir.

"Gerçekten hoş biri," diye ekliyorum, terli avuçlarımı belli etmeden elbiseme sürtmeye çalışarak. Gerçek bir randevuya çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Bugünlerde erkekler sizi tanımak için zaman ayırmaktansa sizi becerip sonra da ayrılmayı tercih ediyor.

Başını sallıyor. "Olabilir. Aynı zamanda deli de olabilir."

"Onu iyi tanıyor musun?" Bir geçmişleri olup olmadığını merak ederek soruyorum. Haven, Jasmine'in en iyi arkadaşı olan Emilee ile nişanlı olan Titan ile iyi arkadaş gibi görünen Luca ile evli. Yani Jasmine ile bir dönem yakın olduklarını düşünmek çok da abartılı olmaz. Hepsi çok sıkı bir çemberin parçası.

"Evet. Liseye ve üniversiteye onunla gittim," diye yanıtlıyor.

Bu internette bulamayacağım bir şey. "Onu bu kadar deli eden ne?"

"Eskiden Trenton adında biriyle çıkıyordu." *Emilee, Jasmine'in artı birinden bahsederken Haven'ın bahsettiği kişi buydu.* "Onun lastiklerini keserdi. Uyuşturucu yüzünden onu futbol takımından attırdı." Gözlerim büyüdü. "Eminim onu öldürmeseydi ateşe verirdi." Gülüyor. "Gerçi hıyarın tekiydi. Bunu hak ederdi."

Kıkırdıyorum. "Alexa'yla neden arkadaş olduklarını şimdi anlıyorum. O da çılgın olabiliyor."

Gülüyor ve telefonu arabasındaki Bluetooth aracılığıyla çalmaya başlıyor. Telefonu ön panelindeki yuvadan alıyor ve yoksay tuşuna basıyor, ama **Lucy'nin** ekranının aydınlandığını görmeden önce değil.

İlginç. "Buna cevap verebilirsin," diyorum ve bana yan gözle bakıyor. "Bilirsin, önemli olma ihtimaline karşı. Anlıyorum," diye ekliyorum.

Başını sallar. "Bekleyebilir."

Arabasına bir sessizlik çöktü ve aklıma bir düşünce geldi. *Lucy Mason*. Bugün kızlarla yaptığım konuşmadan sonra, bu geceki randevumuzdan önce küçük bir araştırma yaptım. Bulmak zor olmadı. Kızlar bugün öğle yemeğinde onun soyadından bahsetmemişlerdi ama tek yapmam gereken Grave'de arama yapmaktı ve aynı kadının onunla çekilmiş fotoğraflarında da çıktığını fark ettim. Hatta bir tanesi sabıka fotoğrafıydı. Alkollü araç kullanmaktan tutuklanmıştı. Aşırı hız nedeniyle kenara çekildiğinde araba kullandığını söylüyordu. Bu sadece birkaç ay önceydi. Grave ile birlikte olduğunu ve Grave'in bir hakimle arkadaş olduğunu ve teknik bir nedenle serbest bırakıldığını belirten yorumlar okumuştum. Polislerin onlara Miranda haklarını okumadıklarıyla ilgili bir şeyler. Bunun ne kadar doğru olduğundan emin değilim ve internette okuduğunuz her şeye inanamazsınız, ancak Grave'in bu eyaletin her yerinde, hatta daha da ötesinde bağlantıları olduğuna inanıyorum.

Mandalay Bay kumarhanesindeki valeye yanaşıyoruz ve bir adam benim için kapımı açıyor. Grave arabanın önüne gelip elimi tutarken ona teşekkür ediyorum. Lucy aradığından beri konuşmamıştık ve o olaydan sonra telefonunu tamamen kapatması dikkatimden kaçmadı.

İlk kırmızı bayrak.

Kumarhanede yürürken sessiz kalıyorum, nereye gittiğimizi bilmiyorum ama pek dışarı çıkmıyorum.

Üzerinde beyaz harflerle Fleur yazan bir restoranın önüne geliyoruz. Üç parçalı siyah bir takım elbise giymiş bir adam bizi karşılıyor. "Merhaba, Grave." Başını salladı ve bana baktı. "Hanımefendi."

"Merhaba." Ona gülümsedim.

Dikkatini tekrar Grave'e çevirir. "Masanız hazır efendim. Lütfen beni takip edin."

Bizi arka tarafta yuvarlak bir masaya oturtular. Grave benim yerimi çekti, ben de teşekkür ederek oturdum. O benim karşıma oturuyor, ben de peçetemi kucağıma koyuyorum. Dizlerim bir kez daha zıplamaya başladı. "Vegas'taki herkesi tanıyor musun?" Dışarı çıktım ve sordum.

"Hemen hemen," diye yanıtlıyor. "Hayatım boyunca burada yaşadım."

"En büyük otel ve kumarhanenin dörtte birine sahip olmanın zararı yok," diye ekliyorum. Sırıttırıyor. "Araştırmanı yapıp yapmadığını merak ediyordum."

Omuz silkiyorum. "Biraz."

Kaşlarını kaldırıyor, gözleri benimkilerin üzerinde, daha fazlasını söylemem için beni cesaretlendiriyor. İstiyorum ama onun işi hakkında değil. Lucy hakkında sormak istiyorum. Haven ciddi bir şeymiş gibi konuşmadı ama bahse girerim aralarındaki tüm durumu bilmiyordur. Masaya bakıyorum, henüz oraya gidemiyorum. Randevunun nasıl gideceğine bakacağız. Belki yarın.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MEZAR

Yemek çok hızlı geçti. Ben farkına varmadan, o birkaç kadeh şarap içmişti. Ben su içtim. Onu eve bırakırken sarhoş olmak istemedim. Ayrıca bugün henüz bir şey içmedim. Canım bile çekmiyor.

Çok fazla konuşmadık. Bilgi aramaktan çok yemek yemeye odaklanmıştı ve bu hoşuma gitti. Benim hakkımda bilmek istediği her şeyi internetten okuyabilir, ki belli ki okumuş da. Medyanın uydurduğu birkaç hikaye var ama çoğunlukla beni suçladıkları şeylerden dolayı suçluyum.

"Aman Tanrım, yemek harikaydı." İç geçiriyor, yolcu koltuğunda arkasına yaslanıyor.

"Beğendiğine sevindim," diyorum ve ona hızlıca bir göz atıyorum. Gözleri kapalı ve boyalı dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ne kadar sarhoşsun?" Gülererek soruyorum.

Gözlerini açıyor ve bana bakmak için başını eğiyor. "Tıka basa doydum. Sarhoş değilim. Beni sarhoş etmek için çok şey gerekir."

"Hafif sıklet değil, ha?"

Gülüyor. "Hayır. Lisede bunun için çok fazla parti yaptım."

"Üniversitede değil miydin?"

"Üniversiteyi birinci sınıfta bıraktım." İç çekiyor. "Anneme Roses konusunda yardım etmek zorundaydım."

"Özür dilerim."

"Sorun değil." Daha dik oturarak beni başından savdı. "Zaten hayatımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece para harcıyordum."

Otoyoldan çıktım ve onun sokağına girdim. Garaj yolunda durup iniyorum, kapısını açıyorum ve onu evine kadar geçiriyorum. Kapının kilidini açtı ve iterek açtı.

"Bu gece harika vakit geçirdim," diyorum yüzüme döndüğünde.

Gülümsüyor ve elini gömleğimde gezdiriyor. "Bitmek zorunda değil." Sikim anında sertleşiyor ve bir hırıltıyı yutuyorum. "April..."

Bana doğru adım attı. "Ben bir yetişkinim, Kyle." Gerçek adımları kullanarak beni araştırdığını hatırlattı. Bones'un bana kızgın olduğu zamanlar dışında kimse bana böyle seslenmez. "Bir kadın. Ne istediğimi biliyorum. Sen biliyor musun?"

Uzanıp yüzünü kavıyorum ve onu kendime çekiyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce "İstiyorum," diyorum. Ağzımın içinde inliyor ve onu ayağa kaldırmadan önce elbisesini bacaklarından yukarı itiyorum.

Bacaklarını belime doluyor, ben de onunla birlikte içeri girip ön kapıyı ayakkabımla çarparak kapatıyorum.

"Nereye?" Ağzından çekerek soruyorum.

"Merdivenlerden yukarı. Sağdaki son kapı" diye aceleyle dışarı çıkar.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve yatak odasına giriyorum. Işıklar kapalı ve o uzanıp ışıkları açıyor ve ben dudaklarımı yalıyorum. Utangaç olmayan kadınları severim. Vücuduna bakmak için can atıyordum. Tenine dokunmak için.

Kıpırdanarak elimden kurtuldu ve önümde durdu. Uzanıp tişörtümü başımın üzerinden yırtıyorum ve yere atıyorum.

Elleri çıplak göğsüme gidiyor ve kot pantolonuma ulaşana kadar parmaklarını vücudumda gezdiriyor. Ben ayakkabılarımı çıkarırken o kemerimi çözüyor.

Elbisesini tutup üzerinden çekiyorum. Siyah dantel bir bralette ve topuklu ayakkabılarıyla uyumlu bir tangayla karşımda duruyordu. "Mükemmelsin," diyorum ona bakarak. Dövmesi yok ama göbek deliğinde siyah bir çubuk ve ucunda mor bir top var.

Siyah boxer külotumu kalçalarımın altına itiyor ve sertleşmiş sikime bakarken dudaklarını yalıyor. Ucundan bir halter delinmiş.

Elini tabanın etrafına doluyor ve beni ona yaklaştırmaya zorlayarak çekiştirdiğinde nefesim kesiliyor. Ellerim saçlarına gidiyor, parmaklarımın arasında kavrayarak başını geriye doğru çekiyorum. İnliyor ve ben de yüzümü boynuna gömüp tenini emiyorum.

"Tanrım." Eli sikimde aşağı yukarı kaymaya başladığında inliyor. Birden geri çekilerek ellerini göğsüme koyuyor ve beni yatağına itiyor.

Bu kadar agresif olmasını beklemiyordum. Ama hoşuma gitti. Ne istediğini bilen ve onun peşinden giden kadınları severim.

Bacaklarımın arasına sürünüyor ve öne doğru eğiliyor, bana bakarken dudaklarını sikimin etrafına sarıyor.

"Siktir, April." Elimi tekrar saçlarının arasına sokuyorum. Milyonlarca kez yapmış gibi sikimi yutarken gözlerim onunkilere bakıyor.

Kalçalarım yukarı doğru itilirken, o benim için boğazını açıyor ve onu becermeme izin veriyor. Daha güçlü oluyorum. Gözyaşları güzel buz mavisi gözlerine dolmaya başlıyor ve muhteşem yüzünden aşağı akıyor, çok sevdiğim siyah göz kalemini lekeliyor.

Ayağa kalkıyorum, sol kolumu beni desteklemesi için yatağın üzerine koyuyorum, sağ kolum ise onun saçında kalıyor. Başını kontrol etmek için kullanıyorum. Ağzına girip çıkan sikimin sesi odayı doldururken o da sikimin etrafında inliyor. "Fuucckkk," diye inliyorum taşaklarım sıkılaşımaya başlarken.

Başını üzerimden çekip sırt üstü çeviriyorum. Ağzına boşalmak istemiyorum. Henüz değil.

Bacaklarını benim için açıyor ve iki parmağımla tıraşlı amını hissediyorum, zaten bildiğim şeyi doğruluyorum - sırlıslıkam. Kollarımı dizlerinin altından geçirip bacaklarını iyice açıyorum ve sikimi içine sokuyorum.

Haykırıyor ve göğsümü tokatlıyor. Dirseklerinin iç kısmını kavriyorum ve hareket etmeye başlarken kollarını yanlarına sabitliyorum. Ağırlaşmış gözleri, makyaj bulaşmış yüzü ve ayrılmış dudaklarıyla bana bakıyor. Hâlâ ağzındaki sikimden nefesi kesiliyor.

Yatağı duvara çarparken vücutlarımız tokatlaşıyor ve vücutlarımız çoktan ter içinde kalmış durumda. Başını arkaya atıyor, amı etrafımda sıkılaşıırken ağlıyor ve bunun uzun zamandır ilk kez kafam güzelken ya da sarhoş değilken seks yaptığımın farkına varıyorum.

Uyuşturucunun etkisinde olmamanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum. Bir kadının çözüldüğünü gerçekten hissetmek.

Gözlerini kapatıyor ve vücudu benimkinin altında titriyor. Kollarını başının üstüne doğru itiyorum. Eğilip dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum ve onu derinden öpüyorum, iniltilerini ve zevk çığlıklarını yutuyorum.

Geri çekiyorum ve onu yüzüstü çeviriyorum. Kalçalarını kavrayıp, kıcını havaya kaldırdım. Aşağı baktım ve döllerinin sikimi kapladığını gördüm. Sarsılıyor. Eğilip sırtını öpüyorum, tenindeki tuzluluğun tadına bakıyorum. Dizlerimle bacaklarını ayırıyorum ve tekrar içine kayıyorum. Öne eğilip beline uzanıyorum ve boynunu öperken klitorisiyle oynuyorum.

"Oh, Tanrım... Mezar..." Kalçalarını bana doğru bastırırken elleri yatak başlığını tokatlıyor. "Yine boşalacağım." Nefes nefese.

"Güzel," diye homurdanıyorum, saçlarını kavriyorum ve bana daha iyi erişim sağlamak için ensesinden çekiyorum. Isırıyorum ve o da titriyor.

Hızımı artırıyorum ve sesi daha da yükseliyor, odayı dolduruyor. Elleri çarşafı kavırıyor ve vücudu geriliyor, sonra tam olarak yapacağını söylediği şeyi yapıyor ve bir kez daha boşalıyor.

NİSAN

Sırt üstü uzandım. Tüm vücudum titriyor ve ter içinde kalıyorum. Grave, eli çıplak göğsünde, yanımda sırt üstü yatıyor.

Ona bakıyorum. Gözleri kapalıydı ve nefesini tutmaya çalışırken dudakları aralanmıştı. Elimi göğsünün üzerinde gezdiriyorum ve parmaklarımın ucunu göğüs piercinginin üzerinde gezdiriyorum.

Gözleri açılıyor ve bana bakabilmek için başı yana düşüyor. "Korunmadım," diyor sanki yeni fark etmiş gibi.

Ona gülümsüyorum. "Hap kullanıyorum." Uzun bir nefes verdi.

Gülüyorum ve şaka yapıyorum. "Kendini o ana mı kaptırdın?" "Evet." Dudaklarını yalamadan önce bir kez başını sallıyor.

Ayağa kalktım ve üzerine çıktım. Ellerimi karın kaslarının üzerinden göğsüne doğru gezdirip onu keşfediyorum. Akşam yemeğinde birkaç saat boyunca onun karşısında oturdum ve tek düşünebildiğim bu oldu - evime geri dönmemiz.

Onunla geçirdiğim zaman arttıkça Lucy'yi daha az, onu ve kendimi daha çok düşünmeye başladım. Tadına bakmak istiyordum. Onu arzuluyordum.

Gözlerini açıyor ve kalçalarımı kavırıyor. Başparmakları kalça kemiklerimde daireler çiziyor. Gözleri göğsümde.

"Bu gece kal," diyorum, henüz gitmesini istemediğim için. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an paniğe kapılıyorum.

"Yani... eğer bu gece gidecek başka bir yerin yoksa." Daha erken. Daha on bile olmadı.

Oturuyor, iki elini yüzüme koyuyor ve dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor. Dili ağızma girerken ona doğru açılıyorum. Gözlerim kapanıyor ve kolları belimi sararak beni yerimde tutuyor ve geri çekiliyor.

"Gitmeyecektim," diyor beni tekrar sırtüstü yatırmadan önce.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MEZAR

PAZARTESİ SABAHİ, Kingdom'da asansörden inip on üçüncü kata çıkıyorum. Hemen sağa döndüm ve konferans odasına girdim. Adamlar zaten etrafında oturuyorlardı.

Yerime oturuyorum ve kardeşim önce saatine, sonra bana bakıyor. "Erken gelmişsin."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Daha yatmadın mı?" diye soruyor bana bakarak.

"Beş saat uyudum, bu seni ilgilendirmez," diyorum gülümseyerek. Bütün hafta sonunu April'larda geçirdim. Çok uyuduğumu söyleyemem çünkü ikimiz de uyumadık, ama tüm zaman boyunca ayıktım. "New York nasıldı?" Sohbet etmek için soruyorum.

Bana şüpheyle bakıyor ve yavaşça cevap veriyor. "Peki."

"Eminim öyledir," diyorum ve gözleri bana dikiliyor. "Peki bu toplantı ne hakkında?" Konuya girerek soruyorum.

Bones konuşmaya başladı ama kapılar arkamdan açıldı ve Nigel'ın sesini duydum. "Grave, birinci hatta bir telefon görüşmen var."

Yerimden kalkıp odanın diğer ucuna doğru yürüyorum ve telefonu açıp bire basıyorum. "Alo?"

"Hey dostum, ben Mac."

"Seni sonra ararım," diyorum, telefonu kapatmadan önce ona tartışması için bir saniye bile vermiyorum. Konferans odasından çıkıyorum ve ofisime doğru yürüyorum. Kapımı kapatarak masamın arkasına oturuyorum ve cebimden cep telefonumu çıkarıp onu geri arıyorum. Konferans odasında bir sinyal bozucumuz var. Bu şekilde hiçbir cep telefonu kayıt yapamaz. Orada çok tanınmış bazı Elitlerle çok iş yapıyoruz. Kimin sana şantaj yapmak için bilgi almak istediğini asla bilemezsin. Kardeşimin ofis telefonunu açıp konuşmalarımı dinlemeyeceğine de güvenmiyorum.

"Alo?" Mac cevap verir.

"Benim. Neyiniz var?"

İç geçiriyor ve bunun iyi olmayacağını biliyorum. "Bana verdiğin ismi veri tabanında arattım... Randy Smith."

"Evet."

"Ve o temiz."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "İmkânı yok." Bu doğru olamaz. "Herif daha geçen hafta Glass'ta tutuklandı."

"Değildi."

Berbat bir haldeydim ama polisler çağırıldı. Tanrı aşkına, içki bardağımı sahneye fırlattı. "Ne oluyor lan...?" "Binadan çıkarıldı ve geri dönmemesi söylendi." Sözümü kesti.

Ben.

Onu yasakladılar mı? Luca'yla bu konuyu konuşmam lazım. "Siktir!" Şey... bu planladığım gibi gitmiyor. "Ya onu suç duyurusunda bulunmaya ikna edersem?" Onu dövmüş. Morlukların tamamen geçtiğinden şüpheliyim.

"Yapabilirsin ama bu onu en iyi ihtimalle yirmi dört saatliğine hapse attırır. Kefaletle serbest kalacak ve bu da onun için işleri daha da zorlaştıracak. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Yapabileceğim pek bir şey yok. Bu kadar zamandır ona cehennemi yaşıyorsa, şimdi vazgeçmeyecektir. Bir dahaki sefere yardım için sana gelme şansı bulamayabilir."

Başımı arkaya atıp gözlerimi kapatıyorum. Natalie ve oğlu bunu hak etmiyor. Hiçbir kadın böyle muamele görmeyi hak etmez. Güvende hissetmeye ihtiyaçları var. Korunmalılar ve sahip oldukları tek şey benim. "Onu sana teslim etsem nasıl olur?" Aklıma bir fikir geldi.

Sonunda iç geçirmeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Planının hiçbir parçasını bilmek istemiyorum."

"Ne planı?"

"Siktir," diye tıslıyor. "Bunu senin için yapacağım. Ama sırf senin Natalie'ye yardım etmeye çalıştığın gibi biri anneme yardım etseydi, belki hâlâ hayatta olurdu diye. Hazır olduğunda bana mesaj at." Telefonu kapatıyor ve ben de cep telefonumu masanın üzerine koyuyorum.

Başımı eğerek ellerimi yüzüme koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bir şeyler yapmak zorundayım. Randy'nin onlara dokunabilmesinden iyi bir şey çıkmaz. Ve Natalie'nin kaçacak bir yeri yok. Ne olursa olsun onu bulacaktır. Böyle adamlar oyuncaklarını bırakmazlar. Ve onun için Natalie'nin tek anlamı bu.

Onu öldürebilirim. Ama adamın bir hapisane hücresinde çürümesini tercih ederdim, dışarıda oğluyla en iyi hayatını yaşadığını bilerek. Dışarıda başka biri onun oğlunu büyütüyor.

Cep telefonumu elime alıyorum, kararımı veriyorum ve Luca'ya hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Bazı malzemelere ihtiyacım var.

Ne istersen. Bugün seninle daha sonra buluşabilirim.

NİSAN

Bütün gün aptal gibi gülümsedim. Tüm hafta sonunu Grave ile yatak odamda kilitli geçirdim. Bu kadar uzun kalmasını beklemiyordum ama onu dışarı atmayacaktım. Bu sabah bana veda öpücüğü verdi ve bu akşam yemekle döneceğine söz verdi. Umarım birbirimizden yiyebileceğimiz bir şeydir.

Cep telefonumu açtığımda ondan mesaj geldiğini gördüm.

Mezar: Hala Krallık'ta. Birkaç saat daha orada olacağım.

Soğutucudan çıkıyorum ve tam ön kapı açılırken masaya doğru yürüyorum. *Tuhaf.* Kilitlediğimi sanıyordum. "Üzgünüm, kapalıyız," diyorum içeri giren adama.

Kara gözleriyle bana bakıyor ve elinde bir levye olduğunu görünce midem bulanıyor. Arkasından üç adam daha giriyor.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Diye soruyorum ve sesim titriyor.

İçeri giren son adam dönüp kapıyı kilitliyor. *Ne oluyor be?* "Hey..."

Öndeki adam bana "Ethan'ı görmeye geldik," dedi.

Kaşlarımı çattım. "O burada değil." Gerçek şu ki, onu son üç gündür görmedim, ama son zamanlarda benden kaçtığı için bu alışılmadık bir durum değil. Cuma günü bana hafta sonu bir arkadaşının evinde kalacağına dair bir mesaj gönderdi. Yoksa Grave'in kalmasına izin vermezdim.

"Ethan?" diye sesleniyor ve masanın yanından geçip gidiyor.

Önüne geçiyorum. "O burada değil..." Beni yoldan itti. "Hey!"

"Ethan?" Ofise geri döner ve kapıyı tekmeleyerek açar.

"Polisleri arayacağım," diye anons ediyorum ve tezgahın üzerindeki cep telefonuma uzanıyorum, ama ben alamadan başka bir adam onu kapıyor.

"Gerek yok," diyor basitçe ve ekranımı ezerek yere fırlatıyor. "Burada uzun süre kalmayacağız."

Sonra diğerk adam geri döner ve levyeyi alıp cama vurur.

"Dur!" Çığlık atıyorum ve ona doğru koşuyorum.

Biri saçımdan tutup beni geri çekti. Kafa derim yanarken çığlık atıyorum. İçeri giren ilk adam gelip önümde durdu. Yüzümü kavırıyor, yanaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıyor. Ellerim göğsüne çarpıyor, onu itmeye çalışıyorum. "Nerede o?" diye soruyor. Neredeyse siyah gözleri bana dik dik bakıyor. İnce dudakları düz bir çizgi halinde ve kara kaşları birbirine kenetlenmiş.

"Bilmiyorum," diye homurdanıyorum. *Kardeşim ne yaptı?*

Beni bıraktı ve adam saçımı çözdü. Onlardan titrek bir adım geri çekiliyorum. Dönüp başka bir cam kapıyı kırıyorlar.

"Dur!" Bağırıyorum.

Telefonumu yerde gördüm ve ona doğru koştum. Bir adam beni yakaladı ve cam kapıya fırlattı. Kapıdan sekiyorum ve yüz üstü yere düşüyorum. Çarpmanın etkisiyle inlerken yan tarafımı tutuyorum. "Ne kadar?" Ağlamamaya çalışarak soruyorum. En kötü korkularım gerçek oldu. Kardeşimin başı büyük belada.

Elinde levye olan yanıma çömeliyor. Pençeye benzeyen ucu alıyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak yanağıma doğru kaydırıyor. Beni onunla kesmemesini umarak nefesimi tutuyorum. Metal tenime karşı soğuk. "Bunu karşılayamazsın, tatlım." Sonra ayağa kalkıyor ve yan tarafıma tekme atıyor.

Vücudumu başka bir darbeden korumak için hemen cenin pozisyonuna geçiyorum. Acıdan nefesim ciğerlerimde sıkışıyor ve dişlerim gıcırıyor.

"Ona geri döneceğimizi söyle." Sonra, çıkışlarını haber veren kapı zili çalmadan önce daha fazla cam kırığı duyuyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkıyorum, ağır nefes alıyorum ve etrafıma bakıyorum. Annemin çiçekçi dükkânından geriye kalanlara bakarken gözlerim yaşıyor. Rafta duran vazolarım bile şimdi yanımda yerde kırık dökük duruyor. Onlara uzanırken ellerim titriyor, bu sırada cam beni kesiyor.

Kendimi yukarı ittim, kırılmış telefonumu aldım ve arabama koştum. Aceleyle evimize girdim ve doğruca onun odasına gittim. Ben aptal değilim. Kardeşimin bir aziz olmadığını biliyorum. Daha önce de hırsızlık yaparken yakalandı. Ve geçen ay, yatağının altında bir silah buldum. Onu sorguladığımda, bir arkadaşı için sakladığını söyledi. Buna bir saniye bile inanmadım.

Çekmecelerini açıp bir şeyler atmaya başladım, ne aradığımı bilmiyordum ama bir şeyler bulmaya ihtiyacım vardı, bana nasıl olduğunu söyleyecek herhangi bir şey

Bu adamlara ne kadar borcu olduğunu ve nedenini.

Dolabını çekiştirerek açıyorum, askılarından ve raflarından bir şeyler çekiyorum. Bir şapka düşüyor ve içinden şu anahtar kartlarından bir tane daha çıkıyor. Uzanıp onu alıyorum. Ters çevirdiğimde, ortasında bir kafatası ve tepesinde eğik bir taç görüyorum. Üzerinden kan damlıyor. Altında siyah harflerle *Krallık* yazıyor. Onu elime aldım ve hışımınla kapıdan çıktım.

Otelin ve kumarhanenin önüne çekiyorum ve adam daha kapımı açmadan dışarı atlıyorum.

"Gece otelde mi kalacaksınız hanımefendi?" diye soruyor.

"Hayır," diye homurdanarak merdivenlerden girişe doğru koşuyorum.

Cam kapılardan geçiyorum ve duruyorum. Zemin, konfeti gibi atılmış altın parçacıkları olan siyah beyaz dama mermerinden. Duvarlar koyu gri, tavan ise siyah. İçerisi de en az dışarısı kadar karanlık.

"Krallığa hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor ön masanın arkasında duran bayanlardan biri.

Ona doğru yürüyorum, sonra ağzımı açıyorum ama ne söyleyeceğimi bilemediğim için duraklıyorum.

Bunun yerine cebimden otelin anahtar kartını çıkarıp ona gösteriyorum.

Yabani saçlarıma ve elimdeki kurumuş kana bakıyor ama gülümsüyor.

"Antonio'ya sana odanı göstermesini söyleyeceğim."

Tanrıya şükür bu gece bir şeyler yolunda gidiyor.

"Merhaba hanımefendi. Lütfen beni takip edin," diyen takım elbiseli ve kravatlı bir adam yanıma geldi.

Onu sessizce takip ediyorum. İlk aklıma gelen Grave'i aramaktı ama cep telefonum bozuk olduğu için numaralarımı okuyamıyorum ve onunkini de ezberlemedim. Onu sorarsam arayacaklarından şüpheliyim. Eminim birçok insan bunu yapar ve bir yere varamaz. Bu yüzden onun yerine kardeşime odaklanacağım. Grave bana yardım edemez. Ethan'ı tanımıyor bile.

Adam bizi asansörlerin olduğu bir yere götürüyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Kardeşim bazen kim olduğumu unutuyor. Beş yıl önce annemin arabasına çarptıktan sonra onu dövdüğümü hatırlamıyor. Onun yerine ben suçu üstlendim ve benim yaptığımı söyledim ama önce onun kışını tekmelediğimden emin oldum.

İçeri girip bir düğmeye basıyor ve bizi yukarı çıkarırken ayak parmaklarım yere vuruyor. Tenim yanıyor, kanım kaynıyor. Eğer bu

adamlar

Kardeşim, ben gidiyorum.

Kapılar açılıyor ve uzun bir koridor var. Adam bizi sağa götürüyor, dar koridorda bir kapıya doğru yürüyoruz. Kapıyı açık tutuyor ve insanlarla dolu arena benzeri bir yapıya giriyoruz. Burası lanet bir etkinlik merkezi. Bağırıyorlar ve alkışlıyorlar. Önüme baktığımda ortada bir ring görüyorum. İçinde iki adam var. Elleri havada ve bir o yana bir bu yana zıplıyorlar. Birinin kardeşim olduğunu görünce gözlerim açılıyor.

"Orospu çocuğu!"

Yine kavga ediyor.

Adam bana "Odaya girmek için kartınızı almanız gerekiyor" dedi.

"Teşekkür ederim," diye homurdanıyorum, bundan sonrasını ben halledebilirim. İnsanları yolumdan iterek ön tarafa doğru hışımla ilerliyorum. Bir adama öyle sert vuruyor ki adam yan tarafına düşüyor, kollarımı göğsümde kavuşturmuş orada duruyorum. İnsanlar alkışlıyor ve hakem kardeşimin sağ kolunu kaldırıyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve çenesinden kan damlıyordu.

Ringden çıkar ve kalabalığın arasında yürür. Erkekler sırtına tokat atıyor, kadınlar ellerini vücudunda gezdiriyor. Çocuk daha on dokuz yaşında. Bırakın dövüşmeyi, yasal olarak alkol bile alamıyor.

Peşinden fırtına gibi koşuyorum. Adını sesleniyorum ama beni duymuyor.

"Affedersiniz bayan. Buraya girebilmeniz için bir geçiş kartına ihtiyacınız var," diyor sarı renkte güvenlik yazılı siyah bir tişört giyen bir adam.

Arka cebimden kartı çekerken bir hırıltı çıkardım. "Bu yeterince iyi mi?" Yüzüne doğru ittim.

Kenara çekilip geçmeme izin veriyor. Sol taraftaki bir odaya girmeden önce kardeşimin arkasını görüyorum. Koşmaya başlıyorum ve onu takip etmek için kapıyı iterek açıyorum. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Arkasını döndü ve beni görünce gözleri büyüdü. "April, nesin sen...?"

Suratına bir tokat atıp sözünü kestim. "Ne halt ettin sen?" diye bağırdım.

Geniş gözleri bana bakıyor ve taze gözyaşları benimkileri yakmaya başlıyor. Gözleri yüzümde geziniyor ve kaşlarını çatıyor. Berbat göründüğümü biliyorum. Evden çıkmadan önce çoktan bulaşmış olan makyajımı silmedim. "Lanet olsun, Ethan! Ne yaptın sen? Lütfen? Ne yaptın sen?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MEZAR

Titan'la birlikte odaya girdim, çocuğun ağzını burnunu kırmak üzereydim. "Seni uyarmıştım," diye homurdandım.

Önündeki kadına bakarken beni görmezden geliyor. Gözlerim ayak bileğini saran siyah yüksek topuklu çizmelerinde başlıyor. Sonra da kabarık poposuna mükemmel oturan koyu renk dar kot pantolonunun üzerinde geziniyorlar. Koyu mor saçları sırtına dökülüyor. Bu sadece bir kadın olabilir. "April?" diye sordum.

Arkasını dönüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Mükemmel yüzünden yaşlar süzülüyor ve beni görünce mavi gözleri açılıyor. "Burada ne işin var?" *Neden bu odada?* Nasıl oldu da buraya geri döndü? Bu gece onu yanında mı getirdi? Kız yanında olursa onu dövmeyeceğimi mi sanıyor? Çocuk beni tanımıyor.

"Siktir!" Ethan bize sırtını dönerek tıslıyor.

Bana cevap vermiyor. Onun yerine ona döndü. "Eşyalarını topla, gidiyoruz!" diye emrediyor.

"Neler oluyor?" Arkasından yaklaşıp soruyorum. Beni görmezden geliyorlar. Omzundan tutup yüzüme doğru döndürüyorum. Beni itti. "Neler oluyor?" Bu sefer ben talep ediyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ofluyor. "Onları sen mi gönderdin?" diye soruyor.

Titan'a bakıyorum. O da en az benim kadar bilgisiz bir şekilde omuz silkiyor ve duvara yaslanıyor. Gözleri onu aşağı yukarı süzüyor, kim olduğunu merak ediyor. "Kimi göndereyim? Nereye?" *Neden bahsediyor bu?*

Tekrar kardeşine döner. "Ona ne kadar borcun var Ethan?" diye çıkışıyor. Çenesi geriliyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Cevap ver lan bana!" diye bağırıyor, ellerini yan tarafına doğru yumruk yapıyor.

Adam ondan uzaklaştığında, kadın bana dönüyor. "Bunu nasıl yapabildin?" Gözlerine taze yaşlar doluyor. "Sadece bana gelmeliydin."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum dürüstçe.

Çantasını karıştırmaya başlar. Çantasını ayaklarının dibine bırakmadan önce bir çek defteri çıkarır. "Sana ödeyeceğim. Hemen şimdi. Eğer bırakacağına söz verirsen." Islak dudaklarını yalıyor.

"April, bilmiyorum..."

Ethan sözümü keserek, "Elli bin," diye mırıldandı.

İkimiz de ona bakıyoruz. Çek defteri ayaklarının dibine, çantasının olduğu yere düşüyor ve nefesi kesiliyor. "Ona elli bin dolar borcun mu var?" diye soruyor, inanamayarak gözlerini kırıştırarak. Sonra elleri yumruk oluyor. "Dükkânı mahvettiler. Her şeyi kırıp döktüler Ethan. Şimdi ne yapacağım ben?"

"Bekle. Ne?" Ona bakarak soruyorum.

Alt dudağını ısıyor ve başını eğerek sessizce ağlıyor. Elleri yüzünü kapatıyor ve omuzları titremeye başlıyor.

Yüzünü tutuyorum ve bana bakması için zorluyorum. "Sana dokundular mı?" Talep ediyorum.

Geri çekildi ve benden uzağa baktı. "Onlara ne yapmalarını söylediyse onu yaptılar."

Neden bunu benim yaptığımı düşünüyor?

"Özür dilerim," der ona usulca. "Bilmiyordum..."

Ona doğru koşar. Onu yere sermeden önce vücudu ikisini de duvara fırlatıyor. Adam ellerini yüzünü korumak için kaldırırken, kadın yumruklarını sıkıyor ve adamın ağzını burnunu kırmaya başlıyor. "Her şeyi mahvettiler! Seni öldürecekler!" diye bağırıyor ve yumruklarını ona savuruyor. Ringdeki rakibinden daha çok dövüyor onu.

Bir kolumu beline doladım ve onu Titan'ın üzerinden çektim. Onu Titan'ın kollarına atarken tekme atıyor ve çığlık atıyor. "Onu ofise götür. Ben hemen geliyorum."

Onu tekmeleyerek ve çığlık atarak dışarı sürüklüyor. Ethan'a dönüyorum. Kendini yerden kaldırıyor ve dudaklarındaki kanı siliyor. "Lanet olsun! Bu kadın deli..."

Ona yumruk attım. Tökezleyerek masaya geri döndü. "Elli bin dolar kime borcun var?"

Dişlerini gıcırdatıyor ve derin bir nefes alıyor. "Başım biraz belaya girdi... biraz borç para almak zorunda kaldım."

"Ne için?"

Uzanıp çenesindeki kanı temizliyor. "Bir poker oyununda kaybettim. Ve krediye ihtiyacım vardı. Geri ödemek için bir ayım olduğunu söylediler. Sadece iki hafta oldu."

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Kumar oynayacak yaşta değil, bu yüzden masanın altında bir yerde olmalı. Düşündüğüm yerde olmaması için dua ediyorum. "Kim *onlar*?"

Başını öne eğdi. "Mason kardeşler."

Başımı arkaya yaslayıp derin bir nefes alıyorum. *Orospu çocuğu!* "Çiçekçiyi nereden biliyorlar?"

Yutkunuyor. "Geçen gün Turner Mason bana borç para verdiğiinde benimle orada buluştu. Ara sokakta."

Ellerimi yumrukladım, kendime bu çocuğu öldüremeyeceğimi hatırlattım. *Hay sikeyim!* "April orada mıydı?" Başını salladı ve sonra başka tarafa baktı. "Siktir git buradan!" Kapıyı işaret ederek emrediyorum.

"Onun zarar görmesini asla istemedim. Ya da dükkanın ..."

Hâlâ gömleksiz olduğu için ensesinden tutup kendime doğru çekiyorum. "Borcunu ödeyeceğim." Bunun üzerine gözleri büyüdü. "Ama senin kıcın bana her kuruşunu geri ödeyecek. Bunu anlıyor musun?"

Çabucak başını sallıyor. Onu kapıya doğru itiyorum. "Defol git!"

Cross iç çekiyor, kapının yanında duruyor. İçeri girdiğini hiç görmedim. "Grave, dostum, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Ben sana sormadım!" Tersledim. Sonra bir elimi yüzümde gezdirdim. *Lanet olsun.* Bir içkiye ihtiyacım var. Ya da kafayı bulmaya. Cep telefonumu çıkararak odadan çıkarken bir arama yapıyorum ve ofislerimizin bulunduğu birinci kulenin on üçüncü katına doğru ilerliyorum.

Özel asansörümüzden inip boş resepsiyon masasının önünden geçerek koridorda yürürken onun kardeşimin ofisinde olduğunu biliyordum. Titan onu oraya götürecekti.

Kapıyı iterek açtığımda onu sırtı bana dönük bir sandalyede otururken buldum. Ağabeyim her zamanki gibi masanın arkasında oturuyor ve gözlerini ondan ayırmıyor. Titan duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Sulu gözleri benimkilerle buluştuğunda arkasını dönüyor ve yerinden fırlıyor. Ona doğru yürüyorum ve iki elimi de gözyaşlarına boğulmuş yüzüne koyuyorum. "Ben icabına baktım."

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyor, buz mavisi gözleri benimkileri arıyor.

"Hayır." İç çektim. "Benim bununla hiçbir ilgim yok. Ama ben halledeceğim." Burnunu çekiyor.

"Dükkân ne kadar kötü?" diye

sordum. "Yıkılmış."

Göğsüm sıkışıyor. "Sana zarar verdiler mi?"

Alt dudağını ısıyor ama sessiz kalıyor. Yanağında küçük bir morluk var. Ellerimi yüzünden çekip titreyen kollarında gezdirmeye başlıyorum, herhangi bir hasar belirtisi arıyorum. Ellerin her yerinde küçük kesikler var, kan artık kurumuş. Sonra ellerimi vahşi mor saçlarında gezdiriyorum ve o bir nefesle tıslıyor. Bir kesik hissediyorum ve dişlerim sıkılıyor. "Kaç tane vardı?"

"Dört," diye fısıldıyor.

"Ne zaman oldu bu?" Titan beni şaşırtarak soruyor.

Bana bakmaya devam ediyor ama ona cevap veriyor. "Bu gece. Belki bir saat önce."

Kardeşim koltuğuna geri oturuyor ve bir iç çekiş bırakıyor. "Kimin yaptığını biliyor muyuz?"

"Kim olduklarını bilmiyorum," diye cevap veriyor ama ben başımı sallıyorum.

Onları tanıyorum. Hem de çok iyi. "Seni eve götüreceğim," dedim ve itiraz etmedi.

ON ALTINCI BÖLÜM

MEZAR

Otelin önünden çıktık ve arabam çoktan bizi bekliyordu. "Al bakalım, Grave."

Yolcu koltuğuna oturmasına yardım ettim ve sonra direksiyona geçtim. Arabayı vitese takıp yola çıkıyoruz.

Pencereden dışarı bakıyor, başını pencereye yaslıyor. "Eve gitmek istemiyorum," diyor usulca.

"Güller mi?"

Ben

soruyorum.

Sadece başını

sallıyor.

"Tamam." E-frene basıyorum ve direksiyonu çevirerek U dönüşü yapıyorum.

Sessiz arabada telefonum çalmaya başlıyor ve *Lucy'nin* ışığının yandığını görünce görmezden gel tuşuna basıyorum.

Yirmi dakika sonra dükkânın önüne geldik ve kapısını açmamı beklemedi. İçeri girdi, ben de onu takip ettim. Her yer camla kaplı. Sol taraftaki üç cam kapının hepsi kırılmış. Çiçekler ve yapraklar su ile birlikte zemini kaplıyor. Sağ taraftaki vazoların durduğu raflar yırtılmış ve parçaları da yerde.

"Biri geliyor," diyorum ona.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Ne?"

"Bir telefon görüşmesi yaptım. Bir arkadaşım bu gece kapıda nöbet tutmak için gelecek. Yarın sabah da başka bir arkadaşım gelip sizin için temizleyecek."

Benden uzağa bakıyor, gözlerinde yaşlar birikiyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum."

Kokluyor, ben de ona doğru yürüyorum. Parmaklarımı çenesine koyup kaldırıyorum, böylece bana bakıyor. İlk gözyaşı yüzünden aşağı akıyor. "Ben... Daha önce söylediklerim için özür dilerim..."

"Bunun için endişelenme." Gerçek şu ki, çok da uzakta değildi. Benim işim bu. Kralların yaptığı şey. Mason kardeşleri yaptıkları şey için suçlayamam. Ya da nasıl yaptıklarından. Ama bu meseleyi halledebilirim. Ethan'ın borcunu ödeyeceğim ve hepsi ortadan kalkacak. Ve dükkanının eskisinden daha iyi olmasını sağlayacağım.

Birinin içeri girdiğini gösteren zilin çaldığını duyuyorum ve dönüp arkadaşım Lance'le yüzleşmek için onu bırakıyorum. "Hey, dostum." Onu yarım adam sarılması için kendime çektim.

Islık çalarak etrafına bakınıyor. "Sanırım bunu sen yapmadın?" diye soruyor. "Hayır." Kırpılmış cevabım geliyor.

Başını sallıyor, ne demek istediğini anlıyor. "İhtiyacınız olduğu sürece kalacağım."

Arkamı döndüm ama onu göremedim. "April?" Arkaya doğru yürürken seslendim. Ofise giriyorum ve sol tarafta bir kapının açık olduğunu görüyorum. Su sesi duyuyorum. İçeri girdiğimde küçük bir banyo olduğunu ve ellerini akan musluğun altında yıkadığını görüyorum.

Yanına geldim ve ellerinin titrediğini gördüm. "Dur sana yardım edeyim."

Ellerime biraz sabun pompalayıp onunkileri benimkilerle kapatırken kokluyor. Kontrolsüzce titremeye başladılar. "Hey." Onları sıkıca tutuyorum. "İyisin," diye onu temin ediyorum. "İcabına bakacağım."

Başını aşağıda tutuyor ve ben de ellerini sudan çekiyorum. "Bana bak," diye emrediyorum.

Başını kaldırıyor ve gözlerindeki yenilgi ifadesi karşısında göğsüm sıkışıyor. Bu kadının yaşadığı her şey -annesinin ölümü, annesinin dükkanını devralmak için üniversiteyi bırakmak zorunda kalması, Ethan'la uğraşması- çok fazla. "Sana söz veriyorum. Bununla ilgileneceğim."

Islak ve sabunlu ellerini benimkilerden çekip boynuma doluyor ve başını göğsüme gömüyor. "Teşekkür ederim," diye hıçkırıyor.

Uzun bir nefes alıyorum, karşımda durabildiği için şükrediyorum. Çok daha kötü olabilirdi. "Gel hadi. Seni temizleyelim ve eve götüreyim."

"Eve gitmek istemiyorum."

NİSAN

Alexa'nın barına giriyoruz ve ben köşedeki bir masaya oturuyorum. Burası daha karanlık ve bu alanda hoparlör olmadığı için müziğin sesi de o kadar yüksek değil. Buraya parti yapmaya ya da arkadaş edinmeye gelmedim. Sadece sessiz bir yerde bir içki içmek istiyorum.

Grave yanıma oturdu. Sessizliğini koruyor. Onu onları dükkâna göndermekle suçladıktan sonra bana yardım etmesinden nefret ediyorum. Bunun için ona büyük borçlanacağım. Ama ne yapmam gerekiyor? Bu borç benim ödeyemeyeceğim kadar büyük. O kadar param ya da kaynağım yok ve limitim doldu. Ethan ve benim yaşadığımız evin parası ödenmedi. İşler yavaştı ve kapatmak istemedim, bu yüzden bencilce, açık tutmak için kredi aldım. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Şimdi yanıldığımı anlıyorum. Ethan bu yüzden mi bana gelmedi? Ona yardım edemeyeceğimi bildiği için mi? Onu kurtarmak için her şeyi yapacağımı biliyor olmalı, bu dükkânı satmak anlamına gelse bile. O benim hayatımdaki en önemli kişi. Elimde kalan tek şey o.

"April?" Derek yüzünde kocaman bir gülümsemeyle masamıza geliyor ama beni gördüğü anda gülümsemesi kayboluyor. "Ne oldu sana böyle?"

"Ben iyiyim." Bu konuda konuşacak havada olmadığım için el salladım. Kurumuş kanı ve kalan azıcık makyajımı yıkadım ama yüzümde morluklar ve ellerimde kesikler vardı.

"April-"

"Burbon," diye sözünü kesiyorum, bu gece bir Corona'nın yeterli olmayacağını biliyorum.

"Ben de onun içtiğinden alacağım," diye konuşuyor Grave ve Derek ona bakıyor. Koyu renk gözleri sanki yalnız olmadığımı yeni fark etmiş gibi ona dikilmiş.

Derek'in gözleri Grave'in dövmeli kollarında ve boynunda gezinir. Sonra yüzündeki piercinglere. Hiç etkilenmemişti. "April'ın bütün arkadaşlarını tanıdığımı sanıyordum." Kara kaşlarını çatı.

"Biliyorsun," diye açıklıyorum. Sözlerim Grave'i zerre kadar rahatsız etmiyor. Kabinde arkasına yaslanıyor, kollarını derinin üzerine açıyor ve Derek'e sırtıyor.

"April, bu Grave," diye homurdanıyor, yanımdaki adamın kim olduğunu anlayınca gözleri büyüyor. "Krallığın dörtte birinin sahibi-"

"Biliyorum," diye çıkışıyorum. Derek ağzını açıyor ama önce ben konuşuyorum. "Bir içki içmeye geldim. Ders vermeye değil."

Başka bir şey söylemeden dönüyor.

"Eski sevgilin mi?" Grave düşünüyor.

"Onun gibi bir şey." Dirseklerimi masaya koyup başımı öne eğiyorum, bu gece olanları düşünmemek için kendimi zor tutuyorum ama başaramıyorum. Öfke gözyaşları gözlerimi tehdit ediyor. Burnumu çekiyorum.

"Hey." Elini sırtımda hissediyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

"Yapma," diye uyarıyorum. "Umrundaymış gibi davranma."

İç çekiyor. "Tabii ki biliyorum, yoksa bununla ilgilenmezdim." "Bunu yapmana ihtiyacım yoktu," diye çıkışıyorum, ona bakarak.

Mavi gözleri yüzümde geziniyor, sonra benimkine konuyor. Boku yemeyi planlıyorum ve onu oraya götürmek için herhangi bir ikna gerekmeyeceğini biliyorum. "Onlara nasıl ödeme yapacaktın?"

"Ben olsam bir şeyler düşünürdüm," diye tıslıyorum, ona sinirlenerek. Ama neden olduğundan emin değilim. Bu onun hatası değil. Yardım istemekten nefret ediyorum. Ve teklif edenin o olmasından daha da nefret ediyorum. Geri çevirmeyi göze alamayacağımı biliyor.

Öne doğru eğiliyor, kollarını masanın üzerine koyuyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Geri çekilmekten kaçınıyorum. "Senden ödeme talep etselerdi ne yapardın?" Kaşlarını çatıyor.

Sözleri midemi bulandırıyor. "Tam olarak ne ima ediyorsun?"

Uzanıp mor saçlarımdan birkaç tutamı parmaklarının arasına alıyor. Gözleri boynumdan yukarıya ve yüzümün üzerinden geçmeden önce hareketi izliyor. "Çok güzelsin April." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve nefesim hızlanıyor, birlikte geçirdiğimiz hafta sonunu ve sanki bir ömür önceymiş gibi hissettiğimi hatırlıyorum. "Mason kardeşler gibi adamlar ne isterlerse alırlar. Benim sorum şu: Onlar seni isteseydi sen ne yapardın?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

MEZAR

MASON KARDEŞLER kadınlara tecavüz etmezler, ama bu haydutlarının tecavüz etmeyeceği anlamına gelmez. Eğer içlerinden biri onu isteseydi, bunu yapacaklarından hiç şüphem yok. Kadının cinsel saldırıya uğramasını engelleyen tek şey ondan para istemeleriydi. Eğer ona zorla sahip olsalardı, daha sonra onu öldürürlerdi. Sonra da Mason kardeşler onları öldürürdü.

Serseri içkilerimizle döndüğünde, bu konuşmanın gittiği yönü görmezden gelerek benden uzaklaşıyor. "Al bakalım." Onunkini uzattı ve benimkini masaya çarptı. Sonra dönüp bara doğru yürüdü.

Benimkini elime alıyorum ve ortamı yumuşatmak için şaka yapıyorum. "Arka tarafta fare zehiri bulundurmuyorlar, değil mi?"

Homurdanıyor ve kendininkini yere bırakıp benimkini elimden alıyor. Nefes nefese tıslayarak geri fırlattı.

İKİ SAAT GEÇTİ ve ben can atıyorum. April sarhoş. Gözlerini zar zor açık tutabiliyor. Pek bir şey söylemedi. Ama Derek barın arkasındaki yerinden gözlerini bizden ayırmadı.

Bir geçmişleri var. Sadece ne kadar geriye gittiğinden emin değilim. Adamın kıza karşı bir şeyler hissettiği açık ve seviştiklerini söylemek zor değil. Beni rakibi olarak görüyor, ama ona haberlerim var, beni yenmek için yapabileceği hiçbir şey yok. Ben istersem, ben kazanırım.

April boş bardağını masaya vurduğunda dikkatimi çekiyor. "Gitmeye... hazırım." Hıçkırıyor.

"Tamam." Cüzdanımdan birkaç yüz dolar çıkarıp masanın ortasına atıyorum. Sonra kabinden çıkıyorum ve ona elimi uzatıyorum. Buradan çıkarken yardıma ihtiyacı olacak.

"April?" Dangalak masaya geliyor. "Kalman gerek. Biraz su iç ..."

"Ona bir şey olmayacak," diyorum ve onu yolumdan çekiyorum.

Elimi tuttu ve derinin üzerinde ilerledi. Ayağa kalktığında tökezleyerek bana çarpıyor. Bir kolumu küçük beline doladım ve onunkini omzuma attım.

"April." Bana doğru adım attı. Göğsünü göğsüme bastırdı. Ondan 15 santim öndeyim ama aynı zamanda çok sarhoş bir kadını tutuyorum. İki elim de dolu.

"Geri çekil," diye uyarıyorum.

"Ya da ne?" Sırıttıyor. "Bana vuracak mısın?"

Şerefsiz ona vuramayacağımı biliyor. Öyle olursa düşer. Ben de elimdeki diğer seçeneği kullanırım. Bacağımı. Orospu çocuğunun taşaklarına dizimi geçiriyorum.

Dizlerinin üzerine düşüyor, iki büküm olduğunda onu pis bar zeminine zorluyorum. April'i yeniden ayarladım ve arabama doğru yola çıktık.

NİSAN

Sarhoş olmanın sorumsuzluk olduğunu biliyorum. Şimdilik sorunlarımı boğuyorum, ki bunu asla yapmam. Yarın da burada olacaklar ama onlarla o zaman ilgileneceğim.

Yolcu koltuğuna düşüyorum ve o da kapımı kapatıyor. Yüzüm ellerimin arasına düşüyor ve ağlamamak için elimden geleni yapıyorum. Bağırıyorum. Kardeşim burada olsaydı, meramımı anlatabilmek için onu tekrar yumruklardım.

"Hey." Otoparkta otururken sırtımı okşuyor. Ona doğru döndüm ve bana sarılmasına izin verdim.

"Sahip olduğu tek şey buydu." Yüzümü gömleğine gömerken onun parfümünü içime çekiyorum.

"Bana bak." Parmaklarını çenemin altına yerleştiriyor ve kaldırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. "Bunun icabına bakacağım. Söz veriyorum. Bu sadece bir hız tümseği."

"Sana borcumu ödeyemeyeceğim." Bu yutulması en zor hap. Annemiz bizi imkanlarımız dahilinde yaşamamız için yetiştirdi, ama bu çok ileri gidiyor. Belki de binayı olduğu gibi satıp çekip gitmeliyim.

"Bana hiçbir şey borçlu olmayacaksın." Öne doğru eğilip alnımdan öpüyor ve emniyet kemerimi bağlayıp beni eve götürmek için park yerinden çıkmadan önce arabayı çalıştırırken yolcu koltuğunda arkama yaslanıyorum.

Alnımı onun serin penceresine yaslıyorum ve göz kapaklarım kendiliğinden kapanıyor.

"April?" Sesini duydum.

"Hmm?" Ağır gözlerimi açıyorum.

"Geldik." Arabasını kapatır.

Kapıyı açtım ve yolcu koltuğundan çıkmayı başardım. Hemen ardından merdivenlerden çıkmama ve eve girmeme yardım etmek için yanıma geldi. "Ethan?" İçeri girdiğimizde seslendim. "Ethan?" Yanıt alamadım. "Burada olsa iyi olur." Esniyorum.

"Kontrol edeceğim," diye beni temin etti.

Merdivenleri çıkmama ve odama girmeme yardım ediyor. Şu anda düş almak umurunda bile değil. Gömleğimi kaptığım gibi başımın üzerine kaldırıp yere atıyorum. Sonra ayakkabılarımı tekmeleyip kot pantolonumu çıkarıyorum. Odamda yalnız olduğumu görmek için döndüm. "Grave?" Kotumu bacaklarımdan aşağı itip yatağıma düşüyorum. Çarşaf larım güzel ve soğuk geliyor. Ağır gözlerimi kapatıyorum ama bir saniye sonra açıyorum.

"İşte. Al bunu." Elinde bir bardak su ve iki aspirinle yatağımın yanında duruyordu.

Onları geri fırlatıyorum ve ona geri vermeden önce sudan bir yudum alıyorum. Komodinin üzerine koyuyor ve yorganı boynuma kadar çekiyor. Sonra sıcak elini alnımda gezdiriyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Gözlerim tekrar ağırlaşmaya başladı. Adrenalin kaybından ya da içtiğim içkiden olabilir. Muhtemelen ikisinin bir kombinasyonu.

Bana gülümsüyor, mükemmel düz dişleri penceremden gelen yumuşak ışıktaki parlıyor. "Senin için her zaman buradayım April."

"Senden hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum utanmadan. Ayıkken yüzüm kıpkırmızı olurdu ama sarhoş April'in umurunda bile değil. Bu yüzden çok sık içmiyorum; gerçek her zaman ertesi gün kışınızı ısırır. Ben de Derek'le ilişki mi böyle bitirdim. Sarhoştum ve ona seks iyi olsa da bir geleceğimizi olduğunu düşünmediğimi söyledim. Neyse ki hâlâ arkadaşım olmayı başardı.

Kıkırdıyor. "Bunu duyduğuma sevindim çünkü ben de senden hoşlanıyorum."

Doğrulup yüzümü tam onunkine yaslıyorum. Külotunu düşüren

gölümsemesi anında kayboluyor. Elimi uzatıp gömleğinin altından geçiriyorum. Altındaki kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum. "April..."

"Şşş," diyorum dudaklarına karşı. "Seni istiyorum." Ve ona doğru eğildim. Ağır gözlerim kapanırken dudaklarım onunkilere bastırıyor.

Eli yüzümü kavırıyor ve beni usulca, nazikçe öpüyor. Öpücüğünü derinleştirmesi için ağzımı açıyorum ama o geri çekiyor. Derin bir nefes alıyorum. "Yapmamalıyız. Bu gece olmaz." Alnını benimkine koyarak nefes alıyor.

"Mezar ..."

Yerdeki çantamın içinde çalan cep telefonum beni böldü. Yataktan kalkıp yatağa doğru yürüyor ve ben tekrar uzanıyorum. Kalbim küt küt atıyor, zihnim bulanık ve amım ıslak. Gecemin böyle geçeceğini hayal etmemiştim.

"Alo?" Onun cevap verdiğini duyuyorum. Kim olduğunu sorma zahmetine bile girmiyorum. "Evet." Sesini alçaltıyor ve bana sırtını dönüyor ama ben onu hâlâ duyabiliyorum. "April'lara gelip bu gece onunla kalabilir misin?" Duraksıyor. "Dışarı çıktık ve o birkaç kadeh içti..." Bu yalana homurdanıyorum. "Teşekkür ederim." Telefonu kapatıyor ve tekrar yatağın yanına gidip telefonumu komodinin üzerine koyuyor. Ekranı kırılmış ama hâlâ çalışıyor. Sabah gidip yeni bir tane almam gerekecek. "Arayan Jasmine'di. Seninle kalmak için yola çıktı."

"Neden benimle kalamıyorsun?" Esneyerek soruyorum. "Gitmem gereken bir yer var."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MEZAR

Biz krallar için krallık neyse, Mason kardeşler için de havaalanı odur. Kendi alanlarını yönetirler. Ancak Krallar yasal bir kumarhane aracılığıyla işleri yürütürken, Mason kardeşler kendilerinininkinin çoğunu yasadışı olarak yürütüyor.

Eskiden kiralık arabalarla dolu olan park yerine yanaştım.

Mason kardeşler krallar gibi yaşıyor. Hiçbir şey ulaşamaz değildir. Milyarder gibi yaşıyorlar. Milyar dolarlık bir şirketi yönetmenin avantajları var.

Dışarı çıkıp otoparktan geçiyorum ve sanki buranın sahibiymişim gibi arkadaki çift kapıya kadar yürüyorum.

"Grave, bu gece dövüleceğini bilmiyordum," diyor Miles adında bir adam yanımdan geçerken.

"Değilim," diye sesleniyorum, asansöre doğru yürüyorum. Asansör beni beşinci kata çıkarıyor ve indiğimde makineli tüfeklerini bana doğrultmuş iki adamla karşılaşıyorum.

"Ah," diyor Harry. "Üzgünüm, Grave."

Silahlarını indirdiklerinde "Endişelenmeyin," diyorum. Kardeşler burayı birçok nedenden ötürü çok iyi koruyorlar. Bir tanesi, burada her zaman birkaç milyon dolar olması. Nakit parayı güvenli bir odada tutuyorlar ama yine de. Yıllar boyunca buraya girmeye çalışanlar olmuş. Hatta bir keresinde burası ateşe verildi ama tek bir kuruş bile çalınmadı. Dört adam da ertesi gece asıldı.

Mason kardeşler onları örnek olarak kullandılar.

İki adama başımı sallayıp yanlarından geçiyorum. Koridorun sonundaki kapıya gelip açıyorum ve içeri giriyorum. Dört adam yuvarlak bir masada oturuyor. Trey Mason bana bakıyor. Koyu renk gözlerinin kenarları geniş gülümsemesinden dolayı kırışıyor. Her birinde bir Desert Eagle bulunan omuz kılıfını takıyor.

Küçük bedenine göre çok büyük görünüyorlar. Koltuğunda arkasına yaslanıp sigarasından bir nefes çektikten sonra söndürüyor. "Mezar."

Sağ taraftaki masada duran ve silahları çantalara dolduran adam dönüp bana bakıyor. Bu Tanner Mason. O en büyük kardeş ve ben onun hapiste olduğunu sanıyordum. Başka bir şey söylemeden silahları paketlemeye geri döndü.

Trey ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor, erkekçe bir el sıkışma/sarılma için beni kendine çekiyor. Sırtımı tokatladı. "Neler oluyor?"

"Pek bir şey yok," diyorum, odanın etrafına bakarak. "Turner nerede?" Bu tür durumlarla genelde o ilgilenir. O ortanca kardeş. Trey, burada, bebek. İş söz konusu olduğunda onun pek bir şeyle ilgilenmesine izin vermezler. Ve Tanner'la konuşmak zorunda kalmak istemiyorum. Benden nefret ediyor ama haklı sebepleri var.

"Kamyonu yüklüyor, yarın Phoenix'e gitmek için hazırlanıyor," diye yanıtıyor saatini kontrol ederek.

Başımı sallıyorum. Diğer şeylerin yanı sıra Mason kardeşler Meksika Karteli'ne silah ve cephane satıyor. Onlarla olabildiğince derine inmiş durumdalar.

"Mezar mı?" Yuvarlak masada oturan bir adam bana bakıyor. Gözlerindeki ifadeden kafasının iyi olduğunu anlayabiliyorum. Önündeki küçük aynada duran kokain çizgilerinden bahsetmiyorum bile. "Seni tanıyorum."

"Seni tanımıyorum," diye karşı çıkıyorum.

Sırıttıyor. "Geçen hafta sonu bana yirmi bin kazandın."

Ahh, anlıyorum. *Benim kavgam*. "Bir şey değil."

"Sana söylemiştim," diye ekliyor Trey. "Bu adam hiçbir kavgayı kaybetmez."

"Neden buradasın, Grave?" Tanner beni onayladı. Sesi sinirli olduğunu gösteriyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "İkinizle de konuşabilir miyim?" Onu da dahil edebilirim. Eğer o varsa, patron odur. "Özel olarak mı?"

Tanner'ın gözleri taşıdığım spor çantasına takılıyor ve başını sallıyor. "Ofiste." Çenesiyle odanın arka tarafındaki kapıyı işaret ediyor.

Trey ve ben onu takip edip odaya giriyoruz. Masanın arkasındaki duvarda siyah ahşapla çerçevelenmiş büyük bir kadın resmi var. Kamera yukarıda, ona bakıyor. Büyük boy bir yatağın ortasında sırtüstü yatıyor, kolları ve bacakları iki yana açılmış. Her bir uzvu ahşap köşe direklerine iple bağlanmış. Gözlerini kapatan siyah bir göz bağı var. Sırt üstü yatmasına rağmen sahte memeleri dimdik duruyor. Her iki meme ucu da

sivri uçlarla delinmiş. Ağzı bir O-ring ile açık tutuluyor.

Deri bir kafa kayışına bağlı ağız tıkacı. Karnında şöyle yazıyor
beni siyah sihirli kalemle kullan.

Söylentiye göre babaları, işini devraldıklarında bunu onlara vermiş. Erkeklerin istediklerini yaptıklarını hatırlatan bir şey. İstedikleri gibi gelirler. Kadınlar sadece kullanılacak oyuncaklardır.

"Ne istiyorsun, Grave?" Tanner masaya oturup dikkatimi çekerek soruyor. "Biraz ateş gücüne mi ihtiyacın var?"

"Bugün olmaz." Çantayı yere atıp fermuarını açıyorum. "Elli bin dolar."

Tanner kaşlarını kaldırıp önce ona, sonra da bana baktı. "Eğer birinin ölmesini istiyorsan, bundan daha fazlasını ödemen gerekecek."

Trey homurdanıyor.

Bir tetikçiye ihtiyacım yok. "Bunu kendi başıma yapabilirim." Yardım için asla Masonları kullanmayız. Kardeşim aslında onlardan nefret eder. Titan'ın onlarla hiçbir ilgisi yok. Ben onları umursamıyorum, Cross da öyle. Eskiden Trey'le çok vakit geçirirdim, ta ki birlikte sıçıp batırana ve Tanner'ın hapse girmesine neden olan bir iş yapana kadar. "Bu April'la ilgili."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bunun bir anlamı olmalı mı?"

"Güller," diyorum.

"Ah, küçük çiçekçi dükkânı." Başını salladı. "Ne olmuş ona?"

"Kardeşinin sana borcu var. Ve bu ..." Parayı gösteriyorum. "Ödeme."

Trey gülümsüyor. "Yani benim haydutlar ona ödeme yaptırmayı başardı. Gelip kendisi ödemekten çok mu korktu?"

"Hayır."

"O zaman ne...?"

"Bunu kız kardeşi için yapıyorum." Trey'in kaşları bu açıklama üzerine kalktı. "Sizin goonie'ler ortaya çıktığında, orada sadece o vardı."

Bunun üzerine hiçbir şey söylemedi çünkü zaten biliyordu. Adamları bunu ona rapor etmişlerdir. Yani ellerini kızın üzerine koyduklarının da farkında.

"Yani... çocuğun borcunu sen ödüyorsun." Tanner konuşuyor. "Ne kadar cömertsiniz."

Dişlerim gıcırıyor. Bir kadına ilgi göstermek zayıflık gösterir. Ve ben onun küçük kız kardeşini yıllardır hiç umursamadan beceriyorum. "Ona bana geri ödeyeceğini söyledim."

"Dinliyorum." Tanner masada öne doğru eğilir.

"Onun kıcı senin ringinde olacak. Dövüşecek. Faiziyle birlikte tam olarak ödenene kadar."

Başını salladı. "Onu listeye ekleyeceğim."

Aldırmayacağını biliyordum. "Bir şey daha var."

"Ne oldu?" İç geçiriyor, sanki onu önemli bir şeyden alıkoyuyormuşum gibi saatine bakıyor.

"Roses'a dönmeyeceğine söz ver." "Mezar ..."

Daha bitirmemiştim. "Ve April'a dokunmayacaksın."

Ayağa kalkar, omuzları dikleşir. Mason kardeşler kendilerine ne yapacaklarının söylenmesinden hoşlanmazlar. Krallar onlarla çalışmak zorunda değil. Her birimiz kendi köşemizde kalırız. Ama onun sözüne ihtiyacım var çünkü onu sözüne bağlı tutacağım.

Masanın etrafında yürümeye başlıyor, masaya yaslanıyor ve ellerini siyah kot pantolonunun ön ceplerine yerleştiriyor. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" Bunun tam olarak nereye varacağını zaten bildiğim için soruyorum. Bunu bekliyordum.

"Seni o kadroda istiyorum. Dövüşeceksin. Al."

Yıllardır burada dövüşmedim. Büyürken buraya gelirdim. O zamanlar birini dövebilecekğin yerler sınırlıydı. Artık Kingdom'ın sahibi olduğum için istediğim zaman ringe çıkabilirim. Ben bir MMA dövüşçüsü ya da boksör değilim. Bunu para için yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü gerçekten birinin canına okumak istiyorum. Ama gelirken paranın yeterli olmayacağını biliyordum. Onlara daha fazlasını kazanma fırsatı sunulduğunda değil. Ben de aynı şeyi yapardım. "Dövüşeceğim."

Sonunda başını sallar. "O zaman sana söz veriyorum. Roses'a ya da April'a dokunmayacağız. Ama çocuk için herhangi bir söz veremem. Buraya çok geliyor. Bu bize ilk borcu değil."

"Onu ben hallederim," diyorum. Gerekirse boynuna bir şok tasma saracağım.

"O zaman anlaştık." Çantayı aldı ve dışarı çıktı. Muhtemelen onu güvenli odaya koymak için.

Trey yanıma geldi ve omzuma bir tokat attı. "Hadi biraz eğlenelim."

Hayır demek istiyorum ama onun yerine beni ofisten çıkarıp odanın ortasındaki masaya götürdüğünü görüyorum. Tam kapı açılırken bir koltuğa oturuyorum. Lucy içeri giriyor ve ben içimden iç çekiyorum. Onu görmezden geliyordum.

Baldırlarını bağlayan topuklu siyah deri bir mini etek ve siyah sütyenli beyaz transparan bir gömlek giyiyor. Ağartılmış sarı saçları yüksek bir at kuyruğuyla toplanmış ve dünden kalan makyajı hâlâ üzerindeymiş gibi görünüyor.

"Hey, bebeğim." Bana doğru yürüdü. "Burada olacağını bilmiyordum." Sandalyemi geriye itiyor ve ben durumdan kaçınmaya fırsat bulamadan bacaklarımın üzerine oturuyor. Bu sırada eteği yukarı kalktı.

Gözlerim onun siyah dantelle kaplı amina kayıyor ve sonra tekrar onunkine dönüyor. Aklıma hemen April ve bir saat önce odasında onun dudaklarında gezinen dudaklarım geliyor. O beni istiyordu. Ben de onu istiyordum. Kahretsin, onu nasıl da istiyordum. Ama sarhoştı ve saldırıya uğramıştı. Dinlenip iyileşmesi gerekiyordu. Masonlar kaltaklarını daha fazla zarar vermek için geri göndermeden önce oradan siktir olup gitmem ve işimi halletmem gerekiyordu. Jasmine onu aradığı için minnettarım. Ethan evde değildi, yani o serseri çocuğun nerede olduğu belli değildi. Onu izleyecek birine ihtiyacım vardı. Onun güvenliği ve benim akıl sağlığım için.

"Hey." Lucy dikkatimi çekti, kollarını boynuma doladı ve kulağıma fısıldadı. "Seni özledim." Kalçalarını benimkilere sürtmeye başladı.

Trey'in göz ucuyla beni izlediğini görüyorum. Olayı anlıyor. Ona nasıl tepki verdiğimi görüyor. Az önce elli bin ödedim ve April'a dokunmamaları için yemin ettirdim. Orada bir şeyler döndüğünü biliyorlar. Şimdilik Lucy ile rolümü oynamalıyım. Kucağımda yarı çıplak yatan o ve ben onu daha önce hiç reddetmedim.

Ellerim kalçalarını kavıyor ve dudaklarımı yalıyorum. "Seni daha önce aramaya çalıştım." Yalan. "Direkt sesli mesaja düştü."

Kapı açılır ve Tanner yeniden içeri girer, onu Turner takip eder. "Tanrı aşkına, Lucy. Kendine biraz saygın olsun!" diye tıslar.

Turner Mason ortanca çocuk. Kartel için çalışır ve rakiplerini ortadan kaldırır. Onların kişisel tetikçisi. O ve Tanner tamamen iş dünyasındalar, ancak Tanner durum ne olursa olsun aletini ıslatmaktan çekinmiyor. Turner'ın aleti bundan biraz daha karmaşık. Eskiden bir kıza takıntılıydı. Tüm durumu bilmiyorum ama onu kaçırıp ofislerinde asılı olan resimdeki kızı taklit ederek bir yatağa bağladıysa şaşırırmam.

Başını çevirip adama dik dik bakıyor. "Siktir git, Turner!"

Tanner artık boş olan spor çantamı sandalyemin yanına fırlatıyor. Turner hayal kırıklığı içinde kız kardeşine bakıp başını sallıyor.

Lucy annesiz büyümüş. Erkek kardeşleri ve babası vardı, yani tek bildiği erkekler. Bunun bir bahane olduğunu söylemiyorum. Sadece dikkat çekmek için yarı çıplak ve kafası güzel olması gerektiğini düşünmesini anladığımı söylüyorum. Babası onu ofis duvarında asılı resimdeki kadın gibi yetiştirdi. Ve eğer ona şu anda bu masada herkes izlerken aynı şeyi yapmak istediğimi söyleseydim, anında evet derdi.

Ben o tür şeylerden hoşlanmıyorum -bağlama, BDSM- *dört ayak üstünde bana doğru sürün ve bana baba derken ayakkabılarımı yala gibi* şeyler. Ama Bones öyle. Bones hayatının her alanında kontrollü olmak zorunda. Bu yüzden o ayık kalıyor, ben ise hep uçuyorum. Kontrol dışı deneyimi seviyorum.

Yatakta agresif olabilir miyim? Kesinlikle. Ama kadınları aşağılamaktan hoşlanmam.

"O tam bir göt," diye homurdanıyor, hala kalçalarımın binerken omzumun üzerinden Turner'ı izliyor.

"Tanner ne zaman çıktı?" Kimse bizi duymasın diye kulağına fısıldıyorum. "Geçen hafta. Keşke geri dönse."

Kaşlarım çatıldı. Onu yetiştiren kişi Tanner olduğu için eskiden yakındılar. Babaları o on üç yaşındayken vefat etti ve Tanner baba rolünü üstlendi ama artık çok geçti. Zaten bir fahişe olmak için yetiştirilmişti ve eline geçirebileceği her erkek tarafından kabul edilmeye ihtiyacı vardı. Ama onun hakkında daha azını düşünmüyorum. Kimseyi yargılayan biri olmadım, şimdi de olmayacağım.

"Hadi benim evime dönelim," diye teklif ediyor ve boynumu öpüyor.

Siktir! Şimdi onunla yatmayacağım. April'la yattıktan sonra olmaz. Ben onu istiyorum. Bu yüzden Lucy'den kaçıyorum.

"Hayır, bizimle takılmak için burada." Trey beni kurtardı. "O zaman onun sikini bırak ve git biraz iş yap." Kokain, tıraş bıçağı ve yüz dolarlık banknotla kaplı aynayı bana doğru kaydırıyor.

"Trey..." Sızlanmaya başladı.

"Onu duydun," diye bağıyor Tanner ona. "Git işine bak, Lucy."

Omzumun üzerinden ona dik dik bakıyor ve işte tam da bu yüzden onun hapisaneye geri dönmesini istiyor - onu çalıştırıyor. Muhtemelen içki servisi yapıyor ya da dövüşler için bahisleri alıyor.

"Siktiğimin piçi," diye tıslıyor, kucağımdan iniyor ve eteğini kalçalarına doğru itiyor. Trey hissimle dışarı çıkarken ona gülüyor.

Şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım. Yan dönüp yüzümü yastığıma gömüyorum ve inliyorum.

"O kadar sert, ha?"

Başka birinin sesini duyunca çığlık atarak doğruldum.

"Whoa." Jasmine ellerini kaldırdı ve sırtını başucuma yasladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Elimi çarpan göğsüme koyarak soruyorum.

Başını yana eğiyor ve kaşlarını çatıyor. "Lanet olsun. Dün gece gerçekten sarhoştun."

Yatağa geri düştüm.

"Seni aradım ve Grave cevap verdi, gelip seninle kalmamı istedi. Sarhoş olduğunla ilgili bir şeyler söyledi. Yapması gereken bir şey vardı ve seni yalnız bırakmak istemedi."

"Grave gelmeni mi istedi?" Ona baktım.

Başını sallıyor ve ağzına sıcak bir Cheeto atıyor. "Gitmeden önce buraya gelmemi bekledi."

Gülümsüyorum ve yüzümü ona dönmek için yan dönmeden önce yorganı boynuma kadar çekiyorum.

"Oh Tanrım." Gülüyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bu bakışı biliyorum. Ondan hoşlanıyorsun," diyor kesin bir ifadeyle. "I ..."

"Yani gerçekten, gerçekten ondan hoşlanıyorum." Kara kaşlarını oynatıyor.

Yanaklarımın Cheetos'un rengine dönüştüğünü görmesin diye yorganı başımın üzerine çekiyorum.

Onları yırtıyor ve bana gülümsüyor. "Senin gibi birine ihtiyacı var." "Bu ne anlama geliyor?" Doğrulup yorganı üzerime çekerek soruyorum. Elimi çantasına sokup bir çip alıyorum.

"Grave iyi bir adam olabilir. Sadece onu yola getirecek birine ihtiyacı var."

Bu anlamama hiç yardımcı olmadı. "Ya hâlâ uyuyorum ya da sözlerinden bir anlam çıkaramayacak kadar sarhoşum."

İç çekiyor. "Grave duygularını saklayan adamlardan biri değil. Tanıdığım herkesten daha fazla hissediyor ve dün gece buraya geldiğimde seni önemsedini söyleyebilirim."

Kalbim onun sözleriyle çarpmaya başladı. "Neden? O ne yaptı?"

"Ben gelene kadar gitmemiş olması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor." "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" Onunla yalnız zaman geçiremiyorum.

Jasmine, ama Grave'in onu çok iyi tanıdığından bahsettiğini hatırlıyorum.

"Onu hayatım boyunca tanıdım." Bir Cheeto daha yiyor. "Annesi öldükten sonra, o ..."

"Bekle." Elimi kaldırıyorum. "Annesi mi öldü? Ne zaman?" Onunla böyle tanıştım. Annesinin doğum günü için çiçek sipariş etmişti.

"Bir düşüneyim." Sağ elini kaldırdı. "Sanırım öldüğünde on sekiz yaşındaydı. On yedi de olabilir. Lisedeydik."

Duvarıma bakarken onu duymazdan geliyorum, eğer öldüyse neden ona çiçek sipariş ettiğini anlamaya çalışıyorum. Yani, insanların kaybettikleri sevdiklerinin mezarlarına çiçek koyduklarını biliyorum ama o bundan hiç bahsetmedi. Sanki o hayattaymış gibi konuştu. Hatta bana onları sevdiğini bile söyledi. Neden...?

Gözlerimi kapattım. Kartın üzerine yazmıştım. Boş bırakmıştı ve ben de bir hata olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. *Kahretsin!* "Siktir!" Homurdandım.

"Ne?" diye soruyor.

Gözlerimi açıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Sanırım kötü bir şey yaptım."

"Oh." Yeşil gözleri heyecanla büyüyor. "Söyle bana. Anlat bana. Sır tutma konusunda harikayımdır."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

MEZAR

Kingdom'daki otel süitinin kapısını çaldım.

"Geliyorum." Kadının sesini duyuyorum. Saniyeler sonra kapı açılıyor.

"Grave, merhaba." "İçeri girebilir miyim?" Ona soruyorum.

"Elbette." O kenara çekiliyor ve ben de süite girip etrafa bakıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor arkamdan.

Yüzümü ona döndüm. "Evet, sadece gelip sana bunu vermek istedim."

Elimi arka cebime attım ve içi para dolu zarfı çıkardım.

"Mezar." Natalie başını sallayarak ellerini kaldırır. "Bunu kabul

edemem..." "Birkaç hafta daha burada saklanmanı istiyorum."

Gözleri büyür. "Mezar ..."

"Ben hallederim." Ona söz veriyorum. "Sadece bana söz vermeni

istiyorum." Başını sallıyor, alt dudağını ısırıyor.

"Sizinle iletişime geçmeye çalıştım mı?"

"Evet." İç çekiyor. "Servis sağlayıcıyı aradım ve onu engelledim."

"Güzel. Bu iyi." Kapıya doğru yürümeye başladım. "Gitmem gerekiyor, sadece uğrayıp her şeyin yoluna gireceğini bilmeni istedim." Zarfı tekrar ona uzattım ve bu sefer o aldı.

Süitinden çıkıp arabamı almak için kapalı otoparka doğru ilerledim. Roses'a doğru yol alıyorum.

Lance'e "Teşekkürler, dostum" dedim.

"Sorun değil. Bana tekrar ihtiyacınız olursa haber verin," diyerek Roses'ın ön kapısından çıktı.

Landing İnşaat'ın sahibi olan iyi bir arkadaşına başvurdum. Bu sabah ilk iş olarak benimle burada buluşması için dün gece ona bir mesaj gönderdim. "Sence ne kadar sürer?" Ona sordum.

Etrafta dolaşıyor, elinde cep telefonu, not alıyor. "Dürüstçe mi?" İç çekiyor. "Belki bir hafta." Omuz silkiyor. "Ama parçalar geldikten sonra." Bir zamanlar üç cam kapının olduğu yere doğru ilerliyor. "Cam ve raflar için ölçüleri aldım." Vazoların durduğu odanın diğer tarafına bakıyor. "Onları monte etmek fazla zaman almayacak. Ekibim birkaç gün içinde işi bitirebilir."

Başımı salladım. "Sadece sana ne borçlu olduğumu söyle."

Telefonunu kilitliyor ve arka cebine yerleştiriyor. "Öğle yemeğine kadar siparişi vereceğim ve size haber vereceğim."

Zil çaldığında başımı kaldırdım ve April'in içeri girdiğini gördüm. Başında beyaz bir beyzbol şapkası var ve saçlarını arkadan dışarı fırlayacak şekilde at kuyruğu yapmış. Siyah bir tişört, kesik kot şort ve bir çift siyah Superstar giyiyor. Sağ elinde bir kahve ve gözlerini koruyan bir güneş gözlüğü.

Sırtına bir tokat atıp onu kovuyorum. "Kulağa hoş geliyor." "Hanımefendi." Roses'tan çıkarken ona başıyla selam veriyor.

"Kimdi o?" diye soruyor, yanıma gelerek.

"Burayı yeni gibi gösterecek olan adamdı," diye cevap veriyorum, gözlerimin çıplak bacaklarında gezinmesine izin vererek. Aletim bana dün gece onu reddettiğimi hatırlatıyor. Zihnim bana bunun doğru şey olduğunu hatırlatıyor. "Nasıl hissediyorsun?" Boğazımı temizliyorum ve ben ve onun yatağında çıplak olmamızdan başka bir şey düşünmemeye çalışıyorum.

"Köpek bokunun üzerinden geçmek gibi."

Kaşlarımı çattım. "Neden evde yatağında değilsin?"

Gözlüğünü çıkarıp ön taraftaki tezgâhın üzerine atıyor ve arka tarafa doğru yürümeye başlıyor. "Çünkü kardeşim dün gece eve gelmedi, ben de burada olacağını düşündüm."

Onu arka ofise kadar takip ettim. Kapıyı iterek açtı ve içerisi boştu. "Bir saatir buradayım ve onu görmedim."

Bana bakmadan önce bir elini yüzünde gezdirerek iç geçiriyor. Yüzünü dün gecedan kalan makyajdan arındırmıştı. Masanın arkasındaki sandalyeye çökerek şapkasını kafasından çıkardı. "Bunu kim yaptı?" diye soruyor.

"Mason kardeşler," diye cevap verdim.

Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Onların kim olduğunu bildiğinden şüpheliyim. "Eve gitmen gerek," diyorum ona.

Gözlerini bana dikti. "Burada olmam gerekiyor."

"Şu anda yapabileceğiniz bir şey yok. Burayı temizlettim ve müteahhit de az önce buradaydı. Yeniden açılmaya hazır hale gelmesi birkaç hafta sürebilir."

Yumruklarını masaya vuruyor. "Onu öldüreceğim." "Ben onun icabına baktım."

"Gidip birini becermemiş olsaydı yardımına ihtiyacım olmazdı!" diye bağıyor.

Konuyu değiştiriyorum. "Buraya nasıl geldin?" Dün gece biz benimkiyle ayrıldığımızda onun arabası Kingdom'daydı.

"Ekranım kırıldığı için Jasmine beni yeni bir telefon almaya götürdü. Sonra da arabamı almak için Krallık'a," diye homurdanıyor. "Peki neden benimle kalmasını istedin?" Kara kaşlarını çatıyor. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yoktu, Grave."

Söyledi. Ama bunu ona söylemeyeceğim. Kardeşini bir hiçmiş gibi yere sermesini izledim, bu yüzden masanın üzerinden atlayıp bana gelmesini istemiyorum. Bir, kendine zarar verir, iki, ben kadınlara vurulmaz diye yetiştirildim, sana yumruk atsalar bile.

Neyse ki çalan zilin sesi beni ona yalan söylemek zorunda kalmaktan kurtardı. Masadan kalktı ve koşarak ofisten çıktı.

"Hangi cehennemdeydin?" Ben daha dükkânın önüne varmadan onun talebini duyuyorum.

Ethan orada morarmış bir göz ve patlamış bir dudakla durmaktadır. Etrafına bakınır ve iç çeker. "Sana üzgün olduğumu söyledim mi?"

"Sözlerin bir bok ifade etmiyor!" diye çıkışıyor ona.

Arkasından yaklaştım ve ellerimi omuzlarına koydum. Omuz silkiyor ve ona doğru adım atıyor. "Grave'e her kuruşunu geri ödeyeceksin."

"Evet, hanımefendi." Başını sallıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, ona bunu zaten söylediğimi söylemesini bekliyorum ama söylemiyor.

"Ve tekrar açıldığımız andan itibaren her gün Roses'da çalışıyor olacaksınız" diye ekliyor.

Başını sallıyor. "Evet, hanımefendi."

"Kıçın her akşam saat dokuzda evde olacak ve nerede olduğunu bana her zaman bildireceksin!" Adam ağzını açıyor ama kadın devam ediyor.

"Ve

artık Krallık'a giremezsin. Zaten orada olmak için çok gençsin!"

Bir kez daha başını sallar. "Evet, hanımefendi."

Bununla birlikte, arkasını döner ve kapıyı çarparak ofise geri döner.

NİSAN

Kardeşimin Mason kardeşlere borçlu olduğunu öğreneli bir hafta oldu. Ertesi sabah Ethan'a bağırdığım için kendimi kötü hissediyorum. Onun için artık bir kız kardeş değil, bir anne olmuştum, ama onu ölüme götürecek kötü hayat seçimleri yaptığını hissediyorum. Bu onun düşmanı olmak anlamına geliyorsa, kendimle yaşayabilirim.

Şimdiye kadar sözünü tuttu. Dükkânda arabayı tekrar çalıştırmama yardım ediyor. Ve her gece evde. Benimle pek konuşmuyor ama kurallara uyduğu sürece benden istediği kadar nefret edebilir.

Duştan çıkıyorum ve havluyu göğsüme sarıp kendi içine sokuyorum ve Grave'i lavabomda dişlerini fırçalarken görüyorum. Onu çok fazla göremiyorum. Zamanının çoğunu Krallık alıyor. En azından Lucy ile değil de orada olduğunu umuyorum. Soru hep dilimin ucunda ama soramayacak kadar korkağım. Tezgâha yaslanıp ona bakıyorum. "Bu benim hatam," diye itiraf ediyorum. Utanç üzerime çöküyor. Bana Ethan'ı hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlatıyor. Daha iyi olabilirdim. Zaten içinde bulunduğumuz bu karmaşa da benim hatam.

Ağzını çalkalıyor ve diş fırçasını yere bırakıyor. "Eğer bu kadar baştan çıkarıcı olmasaydın, işe zamanında gidebilirdim." Havluyu bedenimden çekip çıkarıyor. Mavi gözleri anında bacaklarıma kayıyor.

"Hayır." Göğsünü tokatlıyorum. "Ethan'ın başının belada olduğu gerçeği."

İç çekiyor, bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor. Ne zaman konuyu açsam, konuyu değiştiriyor. Sanki o halletmiş ve her şey bitmiş gibi. Ama bitmedi.

"Annemiz vefat ettiğinde o eve geri taşınmak istedi ama ben kalmak istedim. Bu kadar bencil olmamalıydım." Orada bizim için hiçbir şey yoktu. Seattle iç karartıcıydı. Vegas'ta bir hayatın daha iyi olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. "Çok fazla şeye kolayca ulaşılabilir, bu da başını belaya sokmasını kolaylaştırıyor. Buraya boşuna Günah Şehri demiyorlar." Ve o hala iki yaşında.

Yirmi bir yaşına girmesine daha yıllar var. Gelecek yıllarda bana ve katı kurallarına ihtiyacı olmadığını anladığında ne olacak?

"Dinle." Kalçalarımı kavırıyor, sonra bizi döndürerek onun tezgâha yaslandığı yere getiriyor, ben de bacaklarının arasında duruyorum. "Her şey kontrolüm altında. Başını daha fazla belaya sokmayacak. Ben etraftayken olmaz," diye ekliyor sırtarak.

Grave'in pek ciddiye almadığını fark ettim. Durum o yöne doğru gitmeye başladığında, şakalar yapıyor. "Peki bu ne kadar sürecek?" Gergin bir şekilde dudağımı ısırarak soruyorum. Ona zaten çok şey borçluyum. Ondan daha fazlasını nasıl isteyebilirim? Hızla etrafımda olmasından hoşlandığım biri haline geliyor.

Uzanıp kulağımın arkasına birkaç tutam ıslak saç yerleştirirken gözleri yüzümü tarıyor. "Ne kadar uzun olmamı istersen."

Kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak için parmak uçlarımda yükseliyorum. Bir konuda haklı, onu hep geç bırakıyorum. Cinsel olarak rahatlamayalı o kadar uzun zaman oldu ki, bunu ondan duymak için can atıyorum. İhtiyacım var. Bu konuda çok iyi.

"Bu gece tekrar gelecek misin?" Uzaklaştığımda soruyorum.

"Hayır. Bu gece havaalanında olacağım." Bu düşünceyle kaşlarını çatıyor ve parmağını göğüs kemiğimde gezdiriyor.

Neden orada olsun ki? "Ne yapıyormuş?"

Tezgâhın üzerinde duran cep telefonu yanında titremeye başlıyor. Ekranında **Bones** yanıp sönüyor ve geri çekiliyorum, böylece cevap vermek için banyodan çıkabiliyor.

Annesinden ya da ona çiçek sipariş etmesinden bahsetmedim. Sebepleri beni ilgilendirmez. Umarım o çiçeklerden ne istediye almıştır. Herkesin yası farklıdır. Ve sevdiğiniz birinin yasını ne kadar süre tutabileceğinize dair bir zaman dilimi yoktur.

O banyoya geri döndüğünde sabah duş sonrası ritüelime başlıyorum.

"Ne hakkında konuşuyorduk?" diye soruyor arkamdan yaklaşıyor. "Bu gece beni ekiyorsun."

Islak saçlarımı omzumdan çekiyor ve gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Geç olacak."

"Beni uyandırabilirsin." Teklif ediyorum.

Beni döndürüyor, kalçalarımı kavırıyor ve kıcıımı soğuk tezgâhın üzerine koyuyor. "Bunu nasıl yapmamı istersin?" diye soruyor.

"Şaşırt beni."

Bacaklarımın arasına giriyor, benimkileri ayırıyor ve ıslak saçlarımı kavrayarak başımı geriye çekiyor. Sonra dudakları dudaklarımın üzerinde, bugün ikimizin de geç kalacağını bana bildiriyor. Tek fark, onun gitmesi gereken bir işi var ve benim sahip olduğum tek şey boş bir dükkan.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

MEZAR

"Size ne getirebilirim?" Crown'un içindeki barda duran adama soruyorum. Çoğu zaman ben işletiyorum. Bones istemedi. Titan Queens'i işletmekle çok meşguldü ve Cross da kendi dövme salonunu açmak istiyordu, ben de Kingdom'daki özel gece kulübümüzü aldım.

"İki tek Patron ve iki Miller Lites," diye cevap veriyor ve cüzdanından kartını çıkarıyor.

Ona arkamı dönüyorum ve arka cebimde telefonumun titreştiğini hissettiğimde biralara kapaklarını açmaya başlıyorum.

Ofisteki telefonuma cevap vermek için uzaklaşırken barmenlerden birine "Hey, ona iki tek Patron getir," diye sesleniyorum. "Ne oldu?"

"Selam dostum. Randy'ye rezervasyon yapıldığını haber vermek istedim." Sonunda. "Suçlamalar nedir?"

"Planın işe yaradı. Piç herif sadece sıçıp batırmaya karar vermekle kalmadı, aynı zamanda çok da iyi bir iş çıkardı." Gülümsüyorum. "Arabasıyla bir ağaca çarptı. Sarhoştı ve üzerinde haplar vardı. Onu tutuklamaya gittiğimizde ortağımın suratına yumruk attı."

"Evet." Kıkırdıyorum.

"Evet, kesinlikle bizim lehimize oldu," diye ekliyor. "Ama daha da iyi olacak." "Devam et."

"Arama emri olduğunu öğrendim. Ama Florida'dan çıkmış. Ve onu iade etmek istiyorlar. Orada on beş ila yirmi yıl arasında hapis yatabilir."

"Bu benim için yeterli. Teşekkürler, dostum." Telefonu kapattım ve kulübe geri döndüm. Sabah ilk iş gidip Natalie'ye iyi haberi vereceğim.

NİSAN

Roses'a girdiğimde insanlar dükkânda çalışmaya başlamıştı bile. Bu hafta en hafif tabirle yoğun geçti. Dükkânı onarmak için Grave'in parasını kabul ettim, bana başka bir seçenek sunacak gibi değildi. Ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama eskisinden daha iyi görünüyor.

Pazartesi günü açabilmem için işçiler her gün girip çıkarak son rötuşları yapıyorlar. Ön kapının açıldığını gördüğümde çantamı tezgâhın üzerine koymuştum. "Hey."

"N'aber, ho?" Jasmine güneş gözlüklerini çıkarıp yerdeki pisliği temizlemek için eğilmiş adamın kışına bakarak soruyor. Göz kırıyor ve bana gülümsüyor.

"Siz kızlar burada ne yapıyorsunuz?" Ben soruyorum.

Haven Louis Vuitton'unu tezgahın üzerine, benim on beş dolarlık çantamın yanına koyuyor. İçimden bir ses bu kadınların parayla büyüdüğünü söylüyor. "Bir uğrayıp dükkânı görmek istedik."

Onlara olanları anlatmadım. Çok utanıyorum ve Ethan'ı yargılayacaklarından korkuyorum. O gerçekten iyi bir çocuk, sadece bazı kötü seçimler yaptı. Hepimiz bir noktada bunu yapmadık mı? "Teşekkürler. Pazartesi günü iş için hazır olmalı." Bildikleri kadarıyla tadilat yapıyorum ve faturayı Grave'in ödediğinden haberleri yok.

"Yan tarafınızdaki butiğin satılık olduğunu gördüm," diye ekliyor Jasmine. "Satın almayı düşündünüz mü? Genişletmeyi?"

"Hayır. Ama bu iyi bir fikir olabilir." Eğer bu bir seçenek olsaydı. Bu tür bir genişlemeyi haklı çıkaracak kadar iş alamıyorum, ama bir kız hayal edebilir.

Kapı açılıyor ve Emilee içeri giriyor, ardından Titan geliyor. Sinirle yutkunuyorum. Burada neler olduğunu ve yıkımdan Mason kardeşlerin sorumlu olduğunu biliyor. Bir şey söylememesi için dua ediyorum.

"Yataktan yeni kalkmış gibi görünüyorsun," diyor Jasmine Emilee'ye.

Koyu renk saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve üzerinde Titan'ın bir omzundan sarkan tişörtlerinden biri, gri bir yoga pantolonu ve tenis ayakkabıları var.

Emilee ona el sallıyor. "Az önce çift masajı yaptırdık. Yüce Tanrım, harikaydı!" İç çekerek boynunu ovuşturuyor.

Titan tezgâha doğru yürüyor ve arka cebinden bir zarf çıkarıp bana doğru uzatıyor.

"Nedir bu?" Elime alıp soruyorum.

"Bu düğünümüz için verdiğin depozito," diye cevap veriyor.

Açıyorum. "Depozito?" Çeki çıkarırken sözümü kesiyorum. Bana yirmi beş bin dolar olarak yazılmıştı. "Ne?" Nefes alıyorum.

"Bunun başlamak için yeterli olacağını düşündüm." Parmak eklemlerini tezgâha vuruyor, sonra dönüp Emilee'ye bir öpücük veriyor. Ayrılmadan önce "Siz hanımlara bugün iyi eğlenceler," diye sesleniyor.

"Emilee?" Adını öksürerek söyledim. "Bu ..."

"Yetmez mi?" diye soruyor başını eğerek. "Aradaki fark için sana bir tane daha yazabilirim."

Şaka mı yapıyor? "...deli."

Sanki bana beş dolarlık öğle yemeği ısmarlamış gibi el sallıyor.

"Hayır. Ciddiyim." Onu yere bıraktım ve ona doğru yürüdüm. "O kadar çok üretme yeteneğim bile yok. Sadece ben..."

"Biz varız." Jasmine kolunu omuzlarıma atarak beni yanına çekti. "Bunun gerçekleşmesine yardım edeceğiz."

"Ne?" Şaşkınlıkla ona baktım. Dükkân bir haftadır kapalı, yani şimdiden gerideyim. Bunu Emilee ve Titan için yapmaktan daha çok istediğim bir şey yok ama bu mümkün değil.

"Biz senin arkanı kollayan kızlarız. Ne olursa olsun," diye ekliyor Jasmine göz kırparak.

Haven başını sallar. "Anladık."

Emilee gülümsüyor. "Sadece bana ne zaman ve nerede ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

Jasmine benden uzaklaşıyor ve gözlerini şu anda dizlerinin üzerinde fayans döşemeye devam eden adama diyor. "Nerede olmak istediğimi biliyorum." Isık çalıyor.

Masada oturup kızlarla öğle yemeği yiyordum. Beni sokağın aşağısındaki bir dükkâna gitmeye ikna ettiler. Aklım hala Titan'ın bana yazdığı çekte ve Emilee'ye istediğini nasıl verebileceğimi düşünmekte. En büyük korkum her zaman başarısızlık olmuştur. Annemin çok sevdiği dükkânı kapatmak zorunda kalmak. Ve eğer Grave olmasaydı, bunu bir hafta önce yok edildiğinde yapmak zorunda kalacaktım.

Jasmine **y a n ı m d a** Saint Laurent çantasını karıştırmaya başladı. Emilee ve Haven pencerenin yanındaki kabinde karşımızda oturuyor.

"Siz kızlar bu gece ne yapıyorsunuz?" Aklımdan çıkarmaya çalışarak soruyorum.

"Titan bugün erken çıkıyor ve biz de şehirden ayrılıyor. Hafta sonu için New York'a uçuyoruz." Önce Emilee cevap veriyor.

"Ne yapıyorsun orada?" Haven suyundan bir yudum alarak soruyor.

"O seks kulübüne mi gidiyorsun?" Jasmine heyecanla soruyor. "Eğer öyleyse, ben de gelmek istiyorum."

"Hayır." Emilee gülüyor. "Titan'ın arkadaşlarından biri bu akşam restoranını açıyor ve bizi de davet etti."

"Seks kulübü mü?" Jasmine'e sordum.

Çantasından bir dudak kremi kabı çıkararak hızla başını sallıyor. "Çok havalı. Sadece üye olunabilir. Gizli bir topluluk gibi, BDSM tarzı."

Haven gözlerini devirir ve Emilee kıkırdar.

"İlginç," diye mırıldanıyorum, diyet kolamdan bir yudum alarak. "Burada bir tane açmayı çok istiyorum," diye devam ediyor Jasmine.

"Grave bu gece havaalanına gideceğini söyledi. Ben de gitmek istedim," dedim. Belli ki McCarran değil, yoksa böyle söylerdi. Adamın ikinci bir işi olduğunu düşünemiyorum. Krallık zaten çok fazla zamanını alıyor. Ama orada başka ne işi olabilir ki? Bu *gece şehir dışına çıkıyorum, yarın dönerim* demedi. Yani bir yere uçuyor olamaz.

"Luca'nın oraya gitmeme izin vermesine imkân yok." Haven başını sallar. "Sormayacağım bile."

"Şehirde olsaydık yapardım." Emilee kaşlarını çatıyor. "Yine de önümüzdeki hafta sonu sizinle gelebilirim."

"Ben de seninle geleceğim," diyor Jasmine, kapağı açarken. "Peki ya Alexa?"

"Yapamaz. Daha fazla yardımcı tutana kadar geceleri barda çalışmak zorunda." Takılmak için oraya gitmediğim sürece onu pek göremiyorum. Kadın tam bir dolandırıcı. İki işyeri sahibi olmak oyun oynamaya pek vakit bırakmıyor.

Jasmine parmaklarını dudak kremi üzerinde gezdiriyor ve kapağı yerine koymaya gidiyor. "Biraz isteyen var mı?"

"Elbette." Uzanıyorum ve dudaklarıma sürmeden önce parmağımı içine sokuyorum. Sonra onları birbirine sürüyorum. "Mmm, tadı karpuz gibi."

"Çok iyi." O da aynı fikirde.

Dudaklarım hemen karıncalanmaya başlıyor. "Nedir bu?" Onları yalıyorum. Karıncalanma yoğunlaşarak yanma hissine dönüşüyor. "Dudaklarım batıyor."

Kaba bakıyor. "Bu aslında göğüs ucu geliştirici."

"Ne?" Peçetemi Emilee'nin suyuna batırıp dudaklarıma koyarak cıyaklıyorum.

"Karıncalanmalarını sağlıyor," diye açıklıyor sanki anlamamışım gibi. "Meme uçlarıyla oynamak için onları güçlendiriyor."

"Kahretsin. Y a n ı y o r l a r , Jasmine." Tıslayarak nefes alıyorum. Bir balon gibi genişlediklerini hissedebiliyorum.

"Biliyorum." Gülümsüyor. "Hoşuma gitti."

"Denemek istiyorum." Emilee masanın öbür ucuna uzanıp dudaklarına biraz sürüyor. "Bunu neden kullanıyorsun?" Haven sorar.

"Dudaklarını dolgunlaştırıyor," diye cevap veriyor

Yasemin. "Neden sadece dudaklarını yaptırıyorsun?"

Haven teklif ediyor. "Bu taahhüt için pek hazır değilim," diye yanıtlıyor.

"Hmm." Emilee başını sallar. "Ben de beğendim."

"Bunu dudaklarına sürmek nereden aklına geldi?" Islanmış peçeteyi ağzıma götürerek soruyorum.

"Bir gece meme uçlarımda denedim. Bir adam onları emiyordu, sonra beni öptü. Bum! Bu benim en yeni dudak kremim."

Kendime not: Jasmine'in üzerindeki hiçbir şeyi kullanma. Bir yabancı sana şeker ikram ettiğinde hayır demek gibi. "Bu gece havaalanına ne zaman gidiyoruz?" Şişmiş dudaklarımin üzerinde bir buz küpü gezdirerek mırıldanmayı başarıyorum. Bu bana dişçiye gitmeyi ve iğneler yüzünden ağzınızın uyuşmasını hatırlatıyor.

Jasmine, "Seni saat on gibi alırım ve evimde hazırlanırız," diye cevap veriyor.

"Geç değil mi?" Buzlar eriyip çenemden aşağı akarken soruyorum.

"Eğer Grave Havaalanındaysa, dövüşmek için oradadır. Ve ana olay o olacak. Bu gece iki ya da üçe kadar olmaz."

"Kavga mı?" Kaşlarım kalktı.

Emilee başını sallar. "Ah, evet. Grave dövüşte çok iyidir. Adam kaybetmiyor." "Bundan hiç bahsetmedi," diye mırıldanıyorum, ne kadarını bilmediğimi merak ederek

onun hakkında bir şeyler biliyor. Kalpten kalbe konuşmalar yapmıyoruz. Hiçbir zaman bir erkeği bana hayatı hakkında detaylar vermesi için zorlayacak bir kadın olmadım. Belki ben de paylaşmayı sevmediğim içindir. Ama benim hayatım oldukça sıkıcı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

NİSAN

Jasmine'in banyosunda durmuş saçlarımı kıvırıyorum. Oda benim ana yatak odamdan daha büyük. Isıtmalı zemini ve mermer tezgahı var. Onun ve onun lavaboları. Ben diğerinin önündeyken o birinin önünde duruyor. Jakuzili küvet sağımızda duruyor ve arkasında her iki taraftan da girebileceğiniz büyük bir duş var. İçine baktım, beş tane duş başlığı var. Köşede bir şömine var ve bu şömine onun ana süitine bakıyor. Bu banyoyu asla terk etmem.

"Sana özel bir şey sorabilir miyim?" Yüzümü ona döndüm. "Elbette. Ben açık bir kitabım." Rujunun kapağını açtı.

"Haven, Luca'nın Havaalanına gitmesine asla izin vermeyeceğini söylerken ne demek istedi? Gerçekten kontrolcü biri mi? Onunla ilk tanıştığımda öğle yemeğindeyken *bakıcısı* olduğunu söylediğin bir adam olduğunu hatırlıyorum." Sanırım adının Nite olduğunu söylemişlerdi.

"Luca, Las Vegas Amerikan-İtalyan mafyasını yönetiyor."

Nefesim kesildi. *Vay anasını!* Derek haklıydı! "Sen ciddi misin?" Bones'un mafyayla ilişkisi olduğunu söylemişti. Luca da telefonda Krallık'a gitmekten bahsediyordu. Bağlantı bu olabilir mi? Eğer öyleyse, o zaman Grave'e de yakın olmalı.

"Evet." Başını sallıyor. "Hiç haberleri izlemiyor musun? Nişanlanmaları büyük bir olaydı."

"Hayır," diyorum dürüstçe, biraz şaşkınlıkla saçıma geri dönüyorum.

"Pek çok insan Luca'ya ulaşmak için Haven'ı ele geçirmek istiyor. Bu yüzden bazılarını kontrolcü ya da sahiplenici görünse de aslında sadece onu güvende tutuyor."

"Bunu görebiliyorum." Her zaman omzunuzun üzerinden bakmak zorunda olduğunuz ya da peşinizde kimin olduğunu asla bilemediğiniz bir hayat hayal edemiyorum.

Koca. Ya da kendiniz. Bir aile istiyorsunuz ama o dünyaya bir çocuk getirmekten korkuyorsunuz.

"Böyle bir hayata hazır mısınız?"

Saç maşasını bıraktım ve ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Çıplak renkli dudaklarını patlatıyor. "Bir kralla birlikte olmanın da aynı sonuçları olabilir. Güçlüdürler ama aynı zamanda birçok kişi tarafından nefret edilirler. Biriyle birlikte olmak işleri zorlaştırabilir. Senin için. Onun için."

"Bana Grave'e aşık olup olmadığımı ve bunun için hayatımı riske atmaya hazır olup olmadığımı mı soruyorsun?" Onun şifreli sözlerinden anladığım bu.

Bana hızlıca yan gözle baktı. "Öyle misin?" "Hayır," diye yanıtlıyorum başımı sallayarak.

Rujunu bırakıp bana dönüyor, sanki bir sırrı biliyormuş gibi yüzünde bir gülümseme var. "Yani ondan uzaklaşmak mı istiyorsun?"

Evet diyecek oldum ama çenemi kapattım. "Yani... Ondan hoşlanıyorum."

Elini omzuma koydu. "Onu, uğruna savaştık kadar seviyor musun?"

Annem kardeşimi ve beni istediğin şey için mücadele etmemiz konusunda yetiştirdi ama aynı zamanda birinin seni sevmesini sağlayamazsın. Sizi ya hayatlarında isterler ya da istemezler. Size ait olmayan bir şeyi elinizde tutamazsınız. "Tam olarak neyle savaşıyorum?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Lucy. Ona sahip olabilmek için her şeyi yapacağını biliyorum. Bu bir yan parça olmak anlamına gelse bile."

"Onun sadık bir tip olmadığını mı söylüyorsun?" *Öyle biri var mı?* Grave'i sadece erkeklerle aynı kategoriye koymayacağım. Kadınlar da aldatır. Ben hiç yapmadım çünkü benim de başıma geldi ve canımı yaktı. Bir erkek ya da kadının birlikte olduğu kişiye karşı neden dürüst olamadığını ve *artık seninle* birlikte olmak *istemiyorum* diyemediğini anlamıyorum.

"Hayır, kelimeleri ağzıma tıkıyorsun." İç çekiyor. "Sadece ne istediğine karar vermen gerektiğini söylüyorum. Ya al ya da bırak alsın." Omuz silkiyor. "Çünkü tatlım, bu seçim yüzde yüz senin."

Dolabına girmek için uzaklaşıyor. Grave bana yarışmak zorundaymışım ya da umutsuzca kazanmaya çalıştığım bir yarış varmış gibi hissettirmiyor. Ama bu var olmadığı anlamına gelmiyor. Lucy'nin onu hala aradığını biliyorum. Asıl soru, benden ayrıldıktan sonra onu arayacak mı? Ve eğer ararsa, bu beni nasıl hissettirir? Kendime karşı dürüst olursam çok kızarım!

Benim olması gerekiyordu, değil mi? Sadece bir resmi randevumuz oldu, ama artık kimin randevuya ayıracak zamanı var ki? Birinin benden hoşlandığını kanıtlaması için süslenip püslenip pahalı bir yemeğe gitmeme gerek yok. Sadece onlarla kaliteli zaman geçirmeye ihtiyacım var ve biz bunu yaptık. Elimize geçen her fırsatta. Onun yanında kendimi rahat hissediyorum ve kendim olabiliyorum. O beni kurtardı. Hayallerimi kurtardı. Bu ıstakoz ve biftekten daha önemli. Dudaklarının beni öpüşü içimi eritiyor. Bana dokunuşu beni ateşliyor. Ve biliyorum ki ben de ona aynısını yapıyorum. Duramıyor çünkü daha fazlası için geri gelmeye devam ediyor.

Onun için sadece seks mi? Buna cevap veremem. Sadece o verebilir. Ama ben istediğim sürece burada kalacağını söyledi.

Aynada kendime bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Onu paylaşmak istemiyorum. Bencil olmak istiyorum.

Kararımı veriyorum, makyaj çantamdan göz kalemimi çıkarıyorum ve saçımı tutup tepesini biraz daha hacim vermek için karıştırmadan önce üstten ve alttan birkaç kat daha sürüyorum.

"Bu nasıl görünüyor?"

Jasmine'in bir omzundan sarkan siyah bir bluz giydiğini, bir çift kot şort ve file tayt içinde siyah dantel sütyen askısını ortaya çıkardığını görmek için dönüyorum. "Lanet olsun." Onaylıyorum. Kadın çok seksi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gözlerim bacaklarına kayıyor. "Dizlerine ne oldu?" diye soruyorum. Homurdanıyor. "Dün gece kafayı buldum.

Dizlerimin her yerini siktim." "Neyin üzerine? Çakılda mı?"

İçini çeker. "Bu yüzden file çorap giydim. Onları daha iyi saklamak için. O kadar kötüler mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece doğru olanı fark ettim..." Sol taraf o kadar kötü değil. Ama morarmış oldukları görülüyor ve bir tanesinde oldukça iyi bir kesik var. "Umarım sen de kendininkini almışsındır," diye ekliyorum.

Bana gülümsüyor. "Oh, teslim etti." Yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Sonra gitti ve her şeyi berbat etti."

Bizi Vegas'ın otuz dakika dışına götürdü. Çölden başka bir şey görmüyorum ama sonra hiçliğin ortasında bir havaalanı olduğunu fark ediyorum. Şükran Günü tatilindeki McCarran'a benziyor. Arabalar ve kamyonlar büyük bir

yan taraftaki otopark. Bir otoparka giriyor ve bizi altıncı kata çıkarıyor. İnsanlar etrafta dolaşıyor, asansörlere binip iniyorlar.

Bir yer bulur ve arabayı kapatarak oraya çeker. "Bana yakın dur," diyor.

"Burası tehlikeli mi?" Sanırım bu soruyu gelmeden önce sormalıyım. Mace'i çantama koyardım.

"Gürültülü olabilir." Başını sallayıp önüme uzanıyor ve torpido gözünü açıyor. Kapatmadan önce bir bıçak aldı. Sonra arka koltuğa uzanıp çantasını aldı ve bıçağı içine soktu.

"Hey, bayanlar." Kamyonetinin yanından geçerken bir adam bize ıslık çalıyor. Bagaj kapağını indirmiş ve iki arkadaşıyla birlikte üzerine oturmuş. İçtikleri otun kokusunu alabiliyorsunuz. "Binmek ister misin?" Kasıklarını tutuyor.

"Üzgünüm çocuklar." Uzanıp kolunu omuzlarıma atıyor ve beni yanına çekiyor. "Daha sonra binebileceği tek şey yüzüm olacak."

Gözleri açılır ve arkadaşlarından biri içkisini tükürür. "İzleyebilir miyiz?" diye sorar, umutla.

Onun ciddi olduğunu düşünmesine gülüyorum.

"Hepsi aynı," diye fısıldıyor başını sallayarak.

Bir gökyüzü köprüsünden geçip binaya giriyoruz. Tıpkı bir havaalanı gibi görünüyor. Bagajların yolcuların onları almasını beklediği konveyör bantlar var ama yıllardır kullanılmamış gibi görünüyorlar.

Hareketli bir kaldırıma çıktık ve terminallere geldik. Durup birine doğru yürüyorum ve tavandan tabana pencerelerden piste bakıyorum. Arabalar pistin sonunda sıralanırken insanlar etrafta toplanmış. Bir kadın elinde yeşil bir bayrakla onların önünde duruyor. "Ne yapıyorlar bunlar?" Jasmine yanıma geldiğinde soruyorum.

"Yarış. Her gece yapıyorlar." Dönüp uzaklaştı ve ben de onu takip ettim.

Bir yürüyen merdivenden inip binanın içinde yürüyoruz ve bir zamanlar yemek alanı olduğu anlaşılan yere gelene kadar başka kapılardan geçiyoruz. Korkulukların üzerinden aşağı baktığımda arena benzeri bir yapı görüyorum. Sağ tarafta derme çatma bir bar var ve insanlar barın etrafında toplanmış.

İki adam arenanın ortasında durmuş dövüşüyor. UFC dövüşü gibi değil. Bu daha çok arka bahçede yapılan bir dövüş. Adamlardan biri kapüşonlu tişört ve kot pantolon giyerken diğeri şort ve eşofman altı giyiyor. Eldiven ya da ağız koruyucuları yok.

Aşağı inip bara gidiyoruz ve içki sipariş ediyoruz. "Jasmine?"

Arkamızdan biri onun adını seslenince yanımda kaskatı kesiliyor. Arkasını dönerek sırtını bara yasladı. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Omzumun üzerinden baktığımda yakışıklı yüzünü gülümseme kaplamış bir adamın ona doğru yürüdüğünü görüyorum. Dudaklarını yalarken kahverengi gözleri onu bir aşağı bir yukarı süzüyor, sanki geçmişini düşünüyor gibi. "Aman Tanrım, bebeğim." Ona sarılmak için uzandı.

Ellerini kaldırarak onu durdurdu. "Git buradan, Trenton." Barmen önümüze iki içki koyduğu sırada onu kovuyor ve bara geri dönüyor.

Bir yirmilik almak için çantama uzanıyorum ama o bir kart koyuyor. "Bir hesap açmak istiyorum," diyor adama.

Başını salladı ve aldı.

"Bebeğim?" Arkamızdaki adam devam ediyor. "Seni arıyordum."

"Öyle mi? Karın bu konuda ne hissediyor?" diye soruyor, ona dönüp bakmadan.

Kaşlarım kalktı.

Ön kolunu barın üzerine koyarak onun yanına doğru ilerliyor. "Sana boşanacağımızı söylemiştim."

Gülüyor. "Sen hep yalancıydın."

Bana bakıyor. Başını sallayıp göz kırptı. Ne oluyor lan? "Hey, bebeğim..."

"Grave'le çıkıyor," diye bilgi veriyor.

Gözleri bir an için büyüyor ve sonra tekrar ona dönüyor. "Jas, hadi ama ..."

"Git buradan, Trenton!" diye tersliyor onu. "Yoksa bana gönderip durduğun sikinin fotoğraflarının ekran görüntülerini zaman damgası ve tarihleriyle birlikte karına gönderirim."

Çenesi geriliyor, ama bu onu kalabalığın içine geri döndürmeye yetiyor. "Karisını boşuyor, kırımın kenarı," diye tısladıktan sonra elini barmene doğru kaldırıyor.

"Sanırım o dün geceki adam değildi?" diye sordum.

Homurdanıyor. "Hayır. Dün geceki adam evli değil ama daha iyi olduğundan da emin değilim." Barı tokatlıyor. "Siktir et bu içkiyi. Bize shot lazım."

NİSAN

BİR SAAT VE sayısız içki içtikten sonra, bara yakın dururken sağa bakıyorum ve Grave'in yaklaşık yirmi metre ötede durup yanında bir kadın olan bir adamla konuştuğunu görüyorum. Adam üstsüz, üzerinde siyah bir basketbol şortu ve tenis ayakkabısından başka bir şey yok ve saçları yeni duş almış gibi ıslak. Gözlerim dövmeli ve kaslı vücudunda geziniyor. Kalçalarım geriliyor. Grave şimdiye kadar gördüğüm en seksi adam. Onunla ilgili elde edilemez bir havası var. Sanki istediğiniz ama elde tutamayacağınızı bildiğiniz bir erkek gibi. Sana sonsuz orgazmlarla dolu bir gece yaşatacak ve seni asla geri aramayacak biri. Tam bir fuckboy. Yine de geri gelmeye devam ediyor. Ve ben de onu içeri almaya devam ediyorum. Raydan çıkana kadar o trene bineceğim.

"Grave kiminle konuşuyor?" Dikkatimi başka birine vererek soruyorum. Sarhoş ve azgınım. "Şu kadın tanıdık geliyor." Koyu kahverengi saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Siyah Superstars ile sade beyaz bir güneş elbisesi giyiyor. Sevimli ve rahat görünüyor ama bu kalabalığın arasında hiç yeri yok.

Jasmine görüş alanımı takip ediyor. "Bu Lovely Mathers."

"Bu ismi biliyorum..."

"Yargıç Mathers'ın kızı." Boşluğu dolduruyor.

"Doğru." Başımı salladım. "Uyuşturucu sorunu yok muydu ve rehabilitasyona gitmemiş miydi?" Onun hakkında böyle bir şey okuduğumu hatırlıyorum.

"Söylentiye göre babası onu akıl hastanesine yatırmış ama herkese rehabilitasyona gittiğini söylemiş."

"O deli mi?" Ben soruyorum.

Jasmine gülerken başını arkaya atıyor. "Kızım, doğru adam akıllı başında her kadını delirtebilir."

"Doğru."

"Ama hayır, değildi. Bizimle okula gitti. Notları hep A'ydı ve başı hiç belaya girmedi. Küçük kardeşi kayboldu ve Yargıç Mathers onun rehabilitasyona gittiğini açıkladı. Kaybolduktan sonra uyuşturucu ve alkol kullanmaya başladığını söyledi."

"Ama sen buna inanmıyorsun?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Eski sevgilim Trenton..." Kelimeleri homurdanıyor. "O sırada annesinin onu babası tarafından hastanenin psikiyatri bölümüne getirilirken gördüğünü söyledi. Kız çığlık atıyor ve ağlıyormuş. Onu bir odaya götürmüş, sonra tek başına dışarı çıkmış."

"Onu orada öylece bıraktı mı?" Şok içinde sordum.

"Ona deli gömleği giydirildiğini ve iki hafta boyunca süngerli bir odada kilitli kaldığını duydum."

"Tanrım." Tıslıyorum.

"Ayrıca iki hafta boyunca bir kateterle hastane yatağına bağlı tutulduğu ve burnundan bir beslenme tüpüyle beslendiği söylendi. İkisi de doğru olabilir. Ya da daha kötüsü. Kim bilir?"

"Babası bunu ona neden yapsın ki?" O zavallı kıza ne oldu?

"Etrafınıza bakın." Kalabalığa işaret etmek için ellerini kaldırıyor. "Krallar ve Mason kardeşler bu kasabayı nasıl yönetiyor sanıyorsunuz? Çünkü daha yukarıdan birilerine pay ödüyorlar."

Mason kardeşlerden bahsedince yutkunuyorum. "Yani o sadece sapkın bir sikik."

"Evet ve kimsenin yoluna çıkmasına izin vermeyecek. Kızının bile."

"Zavallı şey." Orada öylece duruyor, gözleri dümdüz ileride. Oyuncak bebek gibi.

Ya da görmezden gelinmek üzere eğitilmiş biri. Ama ben onu görüyorum. Göze çarpıyor ve bunun sebebi giyinme şekli değil. "Grave neden onu görmezden geliyor? Sadece adamla konuşuyor. Sanki orada değilmiş gibi davranıyor."

"Belki de böyle olmasını tercih ediyordur," diye tahmin ediyor. "Bazı insanlar at gözlüğü takmayı tercih eder, böylece önlerinde duran şeyle yüzleşmek zorunda kalmazlar. Turner Mason -o ortanca çocuk- eskiden ona takıntılıydı."

İşte yine o isim. "Çıktılar mı?"

"Hayır." Gülüyor. "Onun için fazla iyiydi. O bunu biliyordu. Bütün kasaba biliyordu. Kız hariç. Adamın ondan hoşlandığına dair hiçbir fikri yoktu." Yüksek tavanlara bakıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve her yerdeki küçük siyah kubbeleri görüyorum. Onların ne olduğunu biliyorum. Kameralar. "Eğer kızın burada olduğunu öğrenirse, gecenin ilerleyen saatlerinde güvenlik kamerası görüntülerini izlerken otuz bir çeker."

"İğrenç," diyorum. "Bir dakika?" Alkol yüzünden zihnim biraz yavaş. "Ne?" diye sordum. "Neden gözetleme kasetlerini izlesin ki?"

"Mason kardeşler buranın sahibi," diyor.

Avuçlarım terlemeye başladı. Gözlerim çılgınca etrafa bakmaya başlıyor. Neye benzediklerini bilmiyorum. Beni tanıyacaklar mı? Gözlerim tekrar Grave'e takılıyor ve bir sarışının ona doğru yürüdüğünü görüyorum. "Bu..."

"Lucy Mason," diye bitiriyor Jasmine benim yerime.

O da mı Mason? Ellerini adamın çıplak kolunda gezdirirken ellerim sıkıştı.

Jasmine içkisinden bir yudum alarak, "Genelde araya girip bir sürtüğü kesen ilk kişi ben olurum ama kalıp onun dövüşünü izlemek istiyorsan bunu başka bir zaman yapmamızı öneririm," diyor.

Ona bakıyorum.

"Kardeşleri buranın sahibi," diye hatırlatıyor bana. "Eğer üzerine atlarsak iki nokta beş saniye içinde dışarı atılırız. Yine de itiraf etmeliyim ki, o kadar kısa sürede çok fazla zarar verebilirim. Eğer böyle bir taahhütte bulunmak istiyorsan, ben varım."

Onlara tekrar bakıyorum. Hâlâ adamla konuşuyor ve Lucy'yi tanımıyor ama bu onu hiç rahatsız etmiyor. Hâlâ adama dokunuyor. Vücudu şimdi onunkinin yan tarafına bastırıyor.

Yeni bir adam onlara doğru yürür ve Lucy'yi onlardan uzaklaştırmak için üst kolundan tutar.

"Kim o?" Sanki biliyormuş gibi sordum. Jasmine herkesi tanıyor gibi görünüyor. "Bu Trey Mason. Bebek."

Sözleri karşısında kalbim hızla çarparak bir adım geri çekiliyorum. "Buraya gelmemeliydim."

"Ne? Grave'i görmek istiyordun..."

"Evet ama buranın Mason kardeşlere ait olduğunu bilmiyordum," diye tersliyorum ve kaşlarını çatıyor. "Dükkânıma zorla girmişler," diye ağzımdan geçiriyorum. Alkol ağzımı sulandırıyor. "Burada olduğumu öğrenirlerse kim bilir ne yaparlar."

"Onlar ne?" Nefes nefese kalır.

"Hadi gidelim." Şu anda açıklamak istemediğim için dönüp yürümeye başladım. Ama bir el kolumu kavırıyor ve geri dönüyorum. Bir çift mavi göze baktığımda kalbim göğsümde çarpıyor.

"Hey," diyor Grave. "Sen olduğunu biliyordum. Burada ne işin var?" diye soruyor, benden Jasmine'e bakarak.

Uyuşmuş dudaklarımı yaladım. "Gelip seni görmek istedim. Ama ..." "Ama ne?" Kaşlarını çatıyor.

Ona doğru yaklaştım ve parmak uçlarımda durarak kulağına fısıldadım. "Buranın Mason kardeşlere ait olduğunu bilmiyordum."

Geri çekildiğimde yüzümü avuçluyor. "Sana dokunmayacaklar. Söz veriyorum. Ama ..." Beni bırakarak cebinden telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. "Bu seni burada korumasız istediğim anlamına gelmiyor."

"Hamile kalacağımdan mı korkuyorsun?" Jasmine şaka yapıyor.

Grave homurdanıyor. "Üreme şansınız beni ilgilendirmiyor," diye yanıtlıyor telefonunda bir şeyler yazarken. Sonra bana bakıyor. "Nite sizinle kalacak kızlar."

Jasmine iç çekerek başını arkaya atıyor. "Bebek bakıcısını bize mi veriyorsun? Buraya her zaman gelirim."

"Evet, ben de biliyorum. Burada kimse izlemediğinde kadınlara ne olduğunu biliyorum."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ama o bana doğru eğiliyor, yüzümü kavırıyor ve beni öpüyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve ona açılıyorum, ben de onu öpüyorum. Elleri sırtımdan aşağı kayıyor ve kıkırmı kavırıyor. Beni zahmetsizce kaldırıyor ve bacaklarımı onun dar kalçalarına doluyorum.

Nefes nefese geri çekiliyorum ve dudaklarına fısıldıyorum. "Dikkatli ol."

"Benim için endişelenme, bebeğim." Kıkırmı tokatlıyor ve ben de Nite ortaya çıkınca gülerek yere atlıyorum.

"Onlara göz kulak ol," diye emrediyor Grave ve Nite bir kez başını sallıyor. Grave bana bir öpücük daha veriyor ve sonra çekip gidiyor.

"Merhaba, resmi olarak tanışmadık. Ben April." Sağ elimi uzattım ve o da sıkıca sıktı. Sonra kalabalık mekanda etrafına bakınmaya başlıyor. Bir merhaba demesini ya da kendini tanıtmasını bekliyorum. Ama beni tamamen görmezden geliyor.

Jasmine ona ters ters bakarak, "Konuşmuyor," diyor.

Oh. "Hiç mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Üniversitedeyken sessizlik yemini etmişti. O bir dilsiz," diye tersliyor, "ve burada onunla kalmayacağız." Kadın uzaklaşmak istiyor ama adam uzanıp saçlarından tutuyor ve yüzünü ona dönmesi için çeviriyor.

Kız ona dik dik bakarken elleri adamın geniş göğsüne gidiyor. Ve kadın onunla tartışmadan, adam dudaklarını onunkilere yapıştırıyor. Onu açıkça öperken vücudunun onun için erimesini izliyorum. Dudaklarımı pipetimin etrafına sararak içiyorum, o da ağzını onun için açıyor ve öpücüğü derinleştiriyor, boynunu daha da geriye çekip onu yutuyor. İnlediğini duyduğuma yemin edebilirim.

Sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi, onu geri çekiyor. "Siktir git, Nite!" diye bağılıyor ve sonra adamın suratına bir tokat atıyor. Adamın elinden kurtulur ve hışımla kaçır.

"İçimde dün geceki adam olduğuna dair bir his var." İçkimden bir yudum daha alarak güldüm. Demek Nite ile arasında bir şeyler var. Bunu hiç tahmin etmemiştim.

Oflayıp pufluyor, elimi tutuyor ve beni kalabalığın içinden sürükleyerek ona yetişmemi sağlıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

LUCY

Parmaklarım tepsinin etrafında sıkıca kıvrılmış halde barın arkasında duruyorum. Yüzünde bir gülümseme ve elinde bir içki taşıyan mor saçlı kızın kalabalığın arasından yürüyüşünü izliyorum.

Grave'i öpüyordu. Onu gördüm. *İki kez*. Beni görmezden gelmesinin sebebi o mu? Onun için mi?

"Hey!" diye bağıriyorum yanımda durmuş telefonunu karıştıran Trey'e. "Kim lan bu kadın?" Şak diye söyledim.

"Daha açık konuşman gerekecek," diye karşılık veriyor, başını kaldırıp bana bakma zahmetine bile katlanmadan.

Elindeki telefona bir tokat atıyorum ve telefon ayağına düşüyor. "Ne oluyor Lucy?" diye bağıriyor.

"O." Nite ile birlikte kalabalığın içinde kaybolmadan önce onu işaret ediyorum.

"April." Bana bakıyor ve gülmeye başlıyor. "Oh, onu bilmiyor musun?"

"Peki ya o?" Homurdanıyorum.

"Grave'in yeni seks arkadaşı."

"Hayır..."

"Evet. Kardeşinin bize borcu vardı. Onun için bize elli bin dolar ödedi ve Tanner'a ona dokunmayacağımızı kabul ettirdi. Ya da dükkanına."

"Ne dükkanı?" Talep ediyorum.

"O bir çiçekçi. Roses adında bir yeri var."

Lanet bir çiçekçi mi? En başta kime çiçek alıyordu ki? Benim için olmadıkları kesin. Onu Jasmine ile görmüştüm. Sanırım April'la onun aracılığıyla tanışmış olabilir. Ama Grave'i kullanıyor olmalı, değil mi? Elli bin çok para. Onu bir akşam yemeğine bile ikna edemiyorum. Ama elli bin ödeyip kardeşime uzak durma sözü mü verdirecek? Neden? Onda olup da bende olmayan ne var?

Yüzümü okuyarak, "Bırak artık Lucy," diye uyarıyor.

Hışım la kaçmaya çalışıyorum ama kolumun üstünden tutarak beni yerimde tutuyor. "Yapma. Tanner onunla bir anlaşma yaptı. Anlaştık. Yeni bir seks arkadaşı bul." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Amını öyle bir sallıyorsun ki, bunu yapmak zor olmayacak." Beni bıraktı, telefonunu aldı ve yürüdü gitti.

Tepsimi yere
çarıyorum. "Kötü
bir gün müydü?"

Jimmy Trust'ı görmek için baktım. Her zaman Grave'le asfaltta yarışır ve kaybeder. Adam babamın parasını sürekli çarçur ediyor. "Ne istiyorsun?" Homurdanıyorum.

Bana gülümsüyor. "Grave yeni bir oyuncak aldığı için mi kızgınsın?"

Orospu çocuğu! Yaptıkları gösteriden sonra sabaha kadar herkes onu ve April denen hatunu öğrenmiş olacak. O kadar yer varken neden onu buraya getirdi? Herkes seviştiğimizi biliyor. Yıllardır takılıyor. "Grave kimi isterse sikebilir." Bu yalan ağzımı yakıyor. Yani, özel değiliz ama daha önce hiç başka bir kadını yüzüme vurmamıştı.

"Elbette. Bu yüzden onu bir şahin gibi izliyordun." Adam bardan dışarı bakıyor, kadın ise derme çatma ringin yanında durmuş Grave'in başlamasını bekliyor. Bir yanda Jasmine, diğer yanda Nite.

"Çok ateşli." Kendi kendine başını sallıyor. "Mor saçlarını ve piercing olayını sevdim."

"Ne istiyorsun, Jimmy?" Şak diye söyledim. "Bir içki mi?"

Yüzünü bana dönüyor ve kolunu barın üzerine koyuyor. "Skor tabelasını eşitlemeye ne dersin?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Grave'in seni hatırlamasını istiyorsun, değil mi?" Bana doğru adım atıyor. "O zaman onu kıskandırırısın."

Tiksintiyle dudağımı geri çekiyorum. "Seni becermemi mi öneriyorsun?"

Dudaklarını yalıyor, bir elini kalçama koyuyor. "Ya da seni beceririm." Omuz silkiyor. "Nasıl istersen."

MEZAR

Gözlerim April'da, ringin yanında duruyorum. Gülüyor. Jasmine ona tutunarak eğilirken kafasını geriye atmış. İkisi de sarhoş. Öpüşmemizden kalan likörün tadını hâlâ dilimde hissedebiliyorum.

Mason kardeşlerin ona dokunmayacağını söylediğimde ciddi dim. Burada olmaz. Hiçbir zaman. Tanner sözünden dönmez ve bu yüzden ona söz verdirdim. Ayrıca bu yüzden burada gömleksiz bir şekilde durup şanssız bir çocuğu dövmek üzereyim. Onu yalnız bırakıyor ve ben dövüşüyorum. Onlar için para getirdim.

O buna değer.

Nite onların yanında duruyor, gözleri sürekli kalabalığı tarıyor. Hiçbir erkek kız arkadaşının buraya yalnız gelmesine izin vermez. Tecavüze uğramaları ya da dövülmeleri için çok fazla boş oda ve karanlık köşe var. Havaalanının saati yoktur. Yılın üç yüz altmış beş günü yirmi dört saat açıktır. Bazen evsizler bile bir geceliğine sokaklardan kurtulmak için uyuyacak bir köşe bulurlar.

Mason kardeşlerin umurunda değil. Onlar korunuyor ve paraları da öyle. Önemli olan tek şey bu.

"Hazır mısın?" Bir el çıplak omzuma vuruyor.

Colt Tinsley yanımda duruyor. Burayı işletmeye yardım ediyor. Ya yarışlardan önce pistte para topluyor ya da dövüşlere göz kulak oluyor. "Evet," diye cevap veriyorum, cebimden telefonumu çıkarıp ona uzatıyorum.

Gülümsüyor. "Tamam o zaman. Git birini bayılt."

Ringe giriyorum ve kalabalık adımı haykırmaya başlıyor. Yüzümü korumak için ellerimi kaldırarak gülümsüyorum. Havaalanındaki çukurda dövüşmenin bir kuralı yok. Her şey serbest. Birisi yerde baygın yatana kadar dövüşürsünüz ve bunu nasıl başaracağınız size bağlıdır.

Karşımda duran adamın boyu benden beş santim kadar uzun ve muhtemelen beş santim daha uzundur. Onu daha önce dövüşürken görmüştüm. Ona şimşek değil de gök gürültüsü demelerinin bir sebebi var. İri bir adam, bu da hareketlerini kısıtlıyor. Sert vuruyor ama yavaş hareket ediyor.

Ona doğru adım attım ve yumruk salladım. Sağ yumruğum kafasının yan tarafıyla temas etti. Hemen geri savruluyor ve ben de eğilip kaburgalarına bir yumruk daha atıyorum. Öne doğru eğildi ve bana kafasını tutup dizimi kaldırma fırsatı verdi.

Geriye doğru bir adım atar, sersemlemiştir.

"Hadi, sikik," diye alay ediyorum. *Sevgilim burada.* Onun için gösteriş yapmalıyım, ona nasıl biri olduğumu göstermeliyim ki bana ihtiyacı olursa onu koruyabileceğimi bilsin.

Bana saldırıyor, kollarını bana doluyor ve ayaklarımı yerden kaldırıyor. Vücudum sırtıma çarptı, beton bir anlığına nefesimi kesti.

Dirseğimi çenesine çarparak onu üstümden düşürdüm. O elleri ve dizleri üzerinde kalkmaya başlarken ben yan tarafıma dönüyorum. Bacaklarımı boynuna doluyor ve kıcını yere doğru sürükleyerek sıkıyorum. Ve onu orada tutuyorum. Bana karşı koyuyor -bacakları yeri tekmeliyor ve tırnakları kalçalarıma batıyor ama ben dayanıyorum.

Sanki bırakmamı bekliyormuş gibi bacağıma vurmaya başladı. Sanırım bu dövüşlerin nasıl yürüdüğüne dair bir not almamış.

Kalabalık adımı haykırıyor ve korkulukları tokatlıyor. Kalçalarımdeki tutuşunu gevşetmeye başladığını hissediyorum. Vücudu gevşiyor. Saniyeler sonra tamamen gevşiyor ve ben de onu bırakıp ayağa fırlıyorum.

Ben çukurdan çıkarken herkes zıplıyor ve bağırıyor. Colt bana telefonumu ve bir tomar para verdi. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Nefes alıyorum ve bir içki içmek için can atarak bara doğru ilerliyorum.

Tanner Mason elinde bir şişe suyla beni orada bekliyor. Adam siyah üç parçalı takım elbisesiyle Fortune 500 şirketlerinden birinin sahibi gibi görünüyor. Röfleli saçlarını arkaya tarayarak her zaman şık giyinir. Eğer onu tanımasaydınız, kendini beğenmiş zengin bir çocuk olduğunu düşünürdünüz. Ama ben onu tanıyorum ve hiç de öyle biri değil. Düşman olarak istemeyeceğiniz beş bin dolarlık takım elbiseli bir katil. Onu hapse tıktığım için benden nefret etmesi çok kötü. "İyi iş, Grave."

Başımı sallıyorum ve kapağı açıp geri fırlatıyorum. Bir kısmı çenemden aşağı ve çıplak göğsüme damlıyor. Barın üzerine bir tane daha koyuyor. Havayı içime çekiyorum, boş olanı fırlatıp atıyorum.

"Aman Tanrım. Bu harikaydı!" April bağırarak yanıma geliyor. Tanner'ın ona bakışını izliyorum. Siyah dar kotu ve siyah sütyenini gösteren beyaz şeffaf bluzu hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Gözleri onun göğüslerinde ve kıcında istediğimden daha uzun süre kalıyor. Sonunda gözlerini vücudunu bana doğru çevirdi. "Anlaşmayı neden yaptığını şimdi anlıyorum." Elim sıkışıyor, dolu su şişesini sıkıyorum.

"Gelecek hafta sonu görüşürüz." Sonra döner ve barın diğer ucuna doğru yürür.

Suyu bitirdim ve yüzümü ona döndüm. Yüzünde kocaman bir gülümseme var. Gözleri parlak ışıklarla aydınlanmış ve her zamanki gibi muhteşem görünüyor. Ama bana gururla bakıyor. Daha önce hiç böyle hissedenden birini görmemiştim.

bana doğru. Şimdiye kadar kazandığım tüm dövüşlerden ve yaşadığım tüm yükseklerden daha iyi hissettiriyor.

Eğer o burada olmasaydı, yan odaya gider ve Trey ile kokain çekerdim. Ama o burada ve ben onu eve götürüp kendimi ona gömmekten başka bir şey yapmak istemiyorum. O benim yeni bağımlılığım oldu. Uyuşturucu ve alkol söz konusu olduğunda kendimi hiç kısıtlamadım, neden bunu onunla yapayım ki?

Uzanıyorum, kolumu beline doluyorum ve onu kaldırıp kıcını bara yerleştiriyorum. Ellerimi kalın, mor saçlarına gömüp onu öpüyorum.

Tırnaklarını kaburgalarımın geçirip beni kendine çekiyor. Sertleşmiş sikimi karnına sürüyorum ve o da ağzımın içinde inliyor. Geri çekilip, "Beni eve götür." diyor.

NİSAN

Barda Nite ve Jasmine'in arasında duruyorum. Birbirleriyle konuşmuyorlar. Açıkçası, Nite hiç konuşmuyor, ama onu öptüğünden ve ona tokat attığından beri ona tek bir kelime bile söylemedi.

"Eve arabayla gidebileceğinden emin misin?" Ona sordum.

Çantasını açıyor ve anahtarlarını çıkarıyor. "Pozitif." Nite etrafımda dolanıyor ve anahtarları onun elinden kapıyor.

"Hey..."

"Nite sizi eve bırakacak," diyor Grave bize doğru geri yürürken.

Ondan beni eve götürmesini istedim ve bana on beş dakika vermesini söyledi. Şimdi üzerinde koyu renk bir kot pantolon ve arkasında Kingdom yazan beyaz bir tişört var. Başında siyah bir şapka var ve bu zaten titreyen dizlerimin titremesine ve ağzımın sulanmasına neden oluyor. İçkimden bir yudum daha alıyorum.

"Mezar ..."

"Seni eve bırakıyor, Jasmine," diyor ve Jasmine bir of çekiyor. "Dikkatli ol," diyor Nite'a ve sonra yumruğunu uzatıyor. Nite onun yumruğuna vurur ve başını sallar. "Hadi gidelim." Grave boştaki elimi tutuyor ve beni kalabalığın içine doğru çekmeye başlıyor.

"Biz diğer taraftan geldik," diyorum, omzumun üzerinden bakıp Nite'ın Jasmine'i kolundan tutup sürükleyişini izliyorum.

"Kapalı otoparka park etmedim." Gözlerini dikip bana bakıyor. "Gitmeden önce bunu bitirmelisin ya da ondan kurtulmalısın." Bir çöp kutusunun önünde durdu.

Yapabilirsin.

Kalanını emiyorum ve sonra onu güldürerek çöpe atıyorum. Bizi karanlık bir tünelden geçiriyor ve iki adamın makineli tüfeklerle durduğu bir dizi çift kapıdan bir otoparka çıkarıyor.

Ön tarafa park etmişti. Bagaja bir spor çantası atıyor, benim için kapıyı açıyor ve içeri giriyorum.

Geri çekilmeden önce arabaya binip çalıştırdı. Hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olmadım ama onun kavgasını izlemek beni tahrik etti. İç çamaşırım çoktan sıırıslıklam oldu ve evime döndüğümüzde başıma gelecekleri bildiğim için kalçalarım gerildi. Ama o kadar bekleyemem.

Eğilip çantamı karıştırıyorum ve bir saç bağı buluyorum. O otobana çıkarken saçlarımı hızlıca dağınık bir topuz yapıyorum. Çıkışıma varmadan önce yaklaşık yirmi dakikam var.

Uzanıp kemerini almaya çalışıyorum. Yere baktı ve elimi tuttu. "April..."

Eğilip boynunu öpüyorum ve o da bir hırıltı çıkarıyor. Dudaklarım kulağına gidiyor ve onu kemiriyorum. Eli elimi bırakıyor ve benim için kot pantolonunu çıkararak bana yardım ediyor. Gülümsüyorum, dudaklarımı tekrar boynuna indiriyorum ve onu öpüyorum. Havaalanında duş aldı. Bu yüzden on beş dakikaya ihtiyacı vardı. Baharatlı kolonyası gibi kokuyor.

Geri çekiliyorum, aşağı bakıyorum ve onun da benim için sikini çıkardığını görüyorum. Sertleşmiş. Boştaki eli etrafını sarıyor ve yavaşça okşuyor. Başparmağı ucundaki piercingin üzerinde geziniyor.

Elini itiyorum ve eğilip onu içime almak için ağzımı açıyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

MEZAR

Ağzını doldururken dudakları sikimin etrafını sarıyor. "Siktir," diye tıslıyorum.

Aşağı doğru itiyor, ucu boğazının arkasına değiyor ve kalçalarımı pompalıyorum, daha uzağa itiyorum ve daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. Şaftımı emiyor ve serbest elimi dağınık topuzuna sarıyorum ve yüzünü aşağı itiyorum.

Sikimin etrafında inliyor ve yolcu koltuğunda dizlerini yeniden ayarlıyor. Kıcı havaya kalktı. Tanrıya şükür camlarım karartılmış, yoksa yanımdan geçen herkese bir gösteri sunacaktık. Bir eli sikimin etrafındayken diğeri kalçamda, kendini yukarıda tutuyor. Gaza basıyorum, evine planladığımdan daha erken varmam gerekiyor.

Hızımı arttırdım. Elim saçlarında, hareketlerini kontrol ediyor. Tükürüğü sikimden aşağı akıp taşaklarımı kaplıyor ve keşke kotumu tamamen çıkarabilseydim diyorum. Ama bu beklemek zorunda.

Cep telefonum hoparlörlerimden çalmaya başlıyor ve **Lucy ön panelimdeki** ekranda yanıp sönüyor. April'in saçını, düşüşü itecek kadar uzun süre bıraktım.

Başını kaldırıyor. "Kim...?"

Saçlarını kavriyorum ve yüzünü tekrar aşağı itiyorum. "Merak etme," diye homurdandım, durmasını istemiyordum. Lucy hiçbir şekilde April için bir tehdit değil. Davranışlarım bunu kanıtlıyor. April bu gece ortaya çıkmasaydı bile Lucy ile eve gitmeyecektim.

April beni tekrar içine alıyor ve bu sefer ağzına boşalmam bitene kadar durmuyor.

NİSAN

Garaj yoluma girdik ve arabasından çıktık. Anahtarımı ön kapıya koymaya çalışıyordum ki arkamdan geldi, kolunu karnıma doladı

ve sırtımı önüne doğru çekiyor. Saçlarımdan tutarak başımı geriye çekiyor ve dudaklarını boynuma indiriyor. Hassas derimi emerek vücudumun tüylerinin diken diken olmasına neden oluyor.

"Grave," diye sızlanıyorum. "Kapının kilidini açmam lazım." Diğer elim onun spor çantasını tutuyor.

Saçımı bıraktıktan sonra boşta kalan eli gömleğimin altından karnımın üzerinden göğsüme doğru kayıyor. Sutyenimin üzerinden göğüslerimi sıkıyor. "Seni burada, verandanda sikersem kimsenin göreceğini mi sanıyorsun?" Hırlıyor.

Nefesimi tutup anahtarlarımı sallayarak kapının kilidini bir kez daha açmaya çalışıyorum. "Muhtemelen."

"O zaman bırak izlesinler." Eli bu kez aşağı doğru hareket ediyor ve kot pantolonumun içine giriyor.

Anahtarımı kapıya sokmayı başardım ve iterek açtım, ondan uzaklaştım. Dönüyorum, uzanıp gömleğini kavriyorum, onu evin içine çekiyorum ve çantasını ayaklarımızın dibine bırakıyorum.

Sırtımı duvara yaslıyor, saçlarımı kavriyor ve başımı geriye çekerek dudaklarını dudaklarıma indiriyor. Nefes almama bile fırsat vermeden dudaklarımı yalayıp yutuyor.

"Mezar ..." Nefes nefese geri çekiliyorum. "Yukarı çıkmamız gerekiyor..."

Gömleğimi yırtıp kafama geçiriyor, beni kucağına alıyor ve dudaklarım dudaklarında, beni odama taşıyor. Kapıyı ayakkabısıyla çarparak kapatıyor, sonra beni yatağıma fırlatıyor. Çıplak kalmadan ve kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı yırtmadan önce nefesimi tutmama bile fırsat vermiyor.

Elleriyle kalçalarımı kavriyor ve onun için açıyor. Yavaşlıyor, aralarına uzanıyor. Dudakları iç uyluğumu nazikçe öpüyor.

Sırtımı kamburlaştırdım, nefes nefese kaldım. Dişleri hassas etimi ısırıldığında çığlık atıyorum.

Bir parmağını sokmadan önce amıma doğru öpücükler gönderiyor.

Zaten sıırsıklamım. Onun için ıslanmışım. Ellerim kafasına doğru ilerliyor. Şapkasını yere düşürdüm ve saçlarını kavradım.

İkinci parmağını sokuyor ve ben kalçalarımı pompalıyorum. "Oh, Tanrım." Kafasını çekiyorum.

Parmaklarını kaldırarak uzanıyor ve bileklerimi kavriyor, dili içime girerken onları yanlarıma sabitliyor.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MEZAR

April'in yatağına uzandım. Yüzü bana dönük bir şekilde bayılmıştı. Bir kolu göğsümde, bir bacağı da her iki bacağımda.

Alnından öpüp gözlerimi kapatıyorum, tam o sırada telefonumun titreştiğini duyuyorum.

Altından kayarak çıktım, yataktan sürünerek indim. Yerden kot pantolonumu aldım ve cebimden cep telefonumu çıkardım. Lucy'den bir video olduğunu gördüm.

İzlemeye karar vererek banyosuna giriyorum ve ışığı açıyorum ama sesi sonuna kadar kısıyorum. April'i uyandırmasını istemiyorum.

Lucy'nin hala havaalanında olduğunu gösteriyor. Özel odada yuvarlak masada oturuyor. Ortada bir ayna, bir jilet ve bir torba kokain var. Sonra kamerayı kendine çeviriyor ve bana bir öpücük konduruyor. Ağzı hareket ediyor ama ne dediğini duyamıyorum ya da kelimeleri çıkaramıyorum. Bitirmeden sonlandırıyorum, siliyorum ve telefonumu tezgaha koyuyorum. Musluğu açıp yüzüme biraz su çarpıyorum. Normalde uyuşturucuya duymam gereken ihtiyacı duymuyorum.

Suyu kapattım, cep telefonumu aldım ve ışığı kapattım. Yatak odasına geri dönüyorum, kot pantolonumu giyiyorum ve bir bardak süt almak için aşağı iniyorum. Şu anda kulağa hoş geliyor ama son basamağa geldiğimde duruyorum. Girişte bir figür görüyorum ve uzanıp ışığı açıyorum.

"Kahretsın!" Ethan ön kapıdan geri sıçrayarak bağırır. "Sakin ol.

Kız kardeşin uyuyor," diyorum ona.

Elini saçlarının üzerinde gezdiriyor. Yemin ederim çocuk hiç fırçalamıyor. "Siz ikinizin sevişmeyi bırakma zamanı gelmişti," diyor tiksintiyle.

Ona doğru bir adım atıyorum ve ellerini sanki onu yumruklamak üzereymişim gibi havaya kaldırıyor. Çok uzakta değil.

"Ben gidiyorum," diye aceleyle çıktı. "Ben de çıkmak üzereydim." "Bu saatte nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Omuzlarını dikleştiriyor, ellerini kapuşonunun ön cebine sokuyor. Neden onu giyiyor ki? Dışarısı soğuk bile değil. "Kız kardeşimi beceriyor olman, sana bir şeyler söylemem gerektiği anlamına gelmiyor." Etrafında dñnñyor, ön kapıyı açıyor ve çarparak kapatıyor.

"BEBEK?" Parmak eklemlerimi yüzñnñn yan tarafında gezdirerek söylüyorum.

"Hmm?" diye mırıldanıyor, gözleri açılıyor ve sonra tekrar kapanıyor.

"Ben gidiyorum," diyorum, doğrulup saatimi bileğime takarak. İşe çoktan geç kaldım bile. Her gün olduğu gibi. Dñn gece alarmımı kurmamıştım.

"Bugñn cumartesi." Yorganın altına uzanıyor.

"Biliyorum." *Krallık asla uyumaz.* Bu yüzden kendi inşa ettiğimiz evlerimiz yerine orada yaşamayı seğıyoruz.

"Benimle kal." Gözleri tamamen açıldı ve bana doğru uzandı.

"Yapamam." Bu dünyada onunla tekrar yatağa girmekten başka bir şey istemediğim halde.

Doėruluyor, örtü beline kadar iniyor ve çıplak göėsñnñ bana gösteriyor. Kaşlarını çatıyor ve dudaklarını yalıyor. "Emin misin?" Elleri uzanıyor ve kot pantolonumun üzerinden sikimi kavıyor.

Homurdanarak yatağın üzerine atlıyorum ve havada asılı dururken onu yatağa sabitliyorum. "Gitmem gerek ama bu gece boşum."

"Akşam yemeği için yeterince erken mi?"

Başımı eğiyorum ve boynunu öpüyorum. "Benim tatlım olacağına söz verdiğin sürece."

"Söz mü?" Kalçalarını benimkilerle buluşmak için kaldırarak pantolonunu indiriyor.

İnliyorum ve ne kadar sert olduğumu hissedebilsin diye benimkini onunkine bastırıyorum. Onunla tanışana kadar mücadelenin ne olduğunu hiç bilmiyordum. "Söz veriyorum." Geri çekiliyorum ve sürñnerek üzerinden iniyorum. "şimdi uyumaya devam et." Alnından öpüyorum, o da yuvarlanıyor ve iç çekerek sırtını bana veriyor.

Komodinin üstünden cep telefonumu alıp odasından çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Merdivenlerden inip ön kapıya doğru ilerliyorum. Çantamın hâlâ girişte, April'in dñn gece düşñrdñėü yerde durduğunu görüyorum. Onu aldım ve arabama doğru yürüdñm. Yolcu koltuğuna atıyorum, arabamı çalıştırmadan önce durup ona bakıyorum.

Uzun zamandır ilk kez uyandığımda kendimi bok gibi hissetmedim. Akşamdan kalma ya da hâlâ kafam güzel. Çantanın yan cebinin fermuarını açıyorum ve hap şişesini çıkarmak için içine uzanıyorum.

"Bu da ne...?" Kucağıma aldım ve içine baktım. Boştu. Dün gece orada bir hap şişesi vardı ve doluydu. Nereye gitti bu?

Havaalanında yukarıdaydım ve sonra duş aldığımda ... çantamda biri vardı. Asıl soru, kimdi o? Çıktığımda oradaydı. Kontrol etmişim. Sonra April'inkine geldim. Hiç bulaşmadı. Seks yaptık ve sarhoş kıcı sızdı. Sonra Lucy bana mesaj attı. Aşağı indim... Ethan. O olmalı. Girişte duruyordu ve ışıkları açtığımda ürkmüştü. Elleri kapüşonunun cebindeydi. Onu yakalamayayım diye haplarımı benden saklıyordu. Onları almak için gidiyordu.

Orospu çocuğu!

NİSAN

Tezgâhın arkasında durmuş, telefonumdan e-postalarımı bakıyorum. Roses iki gün içinde açılıyor ama Grave bu sabah evden ayrıldıktan sonra kalkıp burada birkaç son dakika işi yapmaya karar verdim. Bir müşterinin içeri girdiğini haber veren zil çalıyor ve kapıyı arkamdan kilitlemeyi unuttuğum için panik içinde başımı kaldırıyorum.

"Kapalıyız." E-postamdan çıkıyorum ve arama geçmişimi açıyorum, parmağım Grave'in adının üzerinde geziniyor.

"Merhaba." Adam içeri girerken el sallıyor ve kapının arkasından kapanmasına izin veriyor. "Üzgünüm ama kapalıyız," diye tekrarlıyorum, başparmağım onu aramaya hazır. Adam koyu renk bir kot pantolon ve önünde kırmızı bir Corvette olan beyaz bir tişört giymiş. Koyu renk gözleri etrafa bakıyor ve başını sallayarak onaylıyor raflardaki vazolara ulaştığında.

"Dün gece seni havaalanında gördüm." Karanlık gözleri benimkilerle buluştu.

Vücudum gerildi. Jasmine'in bana söylediklerinden sonra gitmem gerektiğini biliyordum. "Kimsin sen?" diye sordum.

Bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Ben Jimmy. Jimmy Trust. Grave ile iyi arkadaşız."

"Oh." Omuzlarım biraz gevşedi. "Onu mu arıyorsun? Çünkü burada değil."

Başını sallıyor. "Hayır. Sadece uğrayıp birine sipariş vermek istedim." Başını eğip kirpiklerinin arasından utangaç bir ifadeyle bana bakıyor. "Özel biri için."

Cep telefonumu yere bıraktım. "Bugün ya da yarın ihtiyacın olmadığı sürece sana bu konuda yardımcı olabilirim."

"Gelecek haftaya kadar onlara ihtiyacım olmayacak."

Üst çekmeceyi açıp defterimi ve kalemimi çıkardım ve tezgâhın diğer tarafına kaydırdım. "Bunu benim için doldur."

Tezgâha geliyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve tüm bilgileri yazmaya başlıyor. Bitirdiğinde kalemi yere bırakıyor. "Çok teşekkür ederim. Kızımın ne kadar özel olduğunu bilmesini istiyorum." Sonra başka bir şey söylemeden çıktı.

Kâğıda bakıyorum ve Lucy Mason yazdığını görünce kaşlarımı çatıyorum. Cep telefonumu alıp Grave'i aradım.

"Selam bebeğim," diye cevap veriyor hemen.

Sanki beni görebiliyormuş gibi gülümsememi saklamak için dudağımı ısırıyorum. "Selam." "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Bana bunu sormasına bayılıyorum. "Evet." Gözlerim tezgâhın üzerindeki kâğıt parçasına takılıyor ve korkuyorum. "Bu akşam yemek yiyebileceğimizi söylediğini biliyorum ama bugün sana öğle yemeği getirmemi ister misin diye merak ediyordum." Bu gece ona Lucy'yi soracağım. Belli ki özel değiller. Ya da öyleyseler bile, şimdi değiller. Dün gece ondan nasıl kaçtığını gördüm ve o sırada onu izlediğimi bile bilmiyordu.

"Neden öğle yemeği için buraya gelmiyorsun ve burada birlikte yemiyoruz?" diye teklif ediyor.

"Kulağa hoş geliyor."

"Krallığın arkasından dolaşın ve özel girişten girin. Nigel adında bir adam masada olacak ve size ofisime kadar eşlik edecek."

O adamı hatırlıyorum. Kardeşimin borcu yüzünden dükkânım yıkıldıktan sonra Titan beni tekme tokat Bones'un ofisine götürdüğünde görmüştüm onu. "Belirli bir zaman var mı?"

"Ne zaman gelersen programımı boşaltacağım." Buna gülümsedim. "Yakında görüşürüz."

"İŞTE BURADASIN." Nigel, Kral'ın ofisine girmem için cam kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim."

"Elbette, hanımefendi." Başını salladı. "Ofisi soldaki son ofis."

Koyu gri koridorda yürüyorum ve soldaki ilk kapıyı geçiyorum; altın harflerle Cross yazıyor. İçeride olmadığını görmek için içeri bir göz atıyorum. Soldaki bir sonraki kapıda Titan yazıyor. O da içeride değil. Ama olmasını beklemiyordum. Emilee bize hafta sonu New York'ta olacaklarını söylemişti. Koridorun sonuna kadar geldim. Soldaki kapının üzerinde Grave yazıyordu. Sağdakinin Bones olduğunu biliyorum.

Grave'in kapısını usulca çaldım. "İçeri gel," diye sesleniyor.

İçeri giriyorum ve onu masasında oturmuş, kulağında bir telefonla görünce duruyorum. Cross karşısındaki sandalyeye oturuyor. Dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor, sağ elindeki Zippo'yu çeviriyor. "Hey," diyorum beceriksizce.

"Gitmem gerek..." Grave telefonda şöyle diyor. "Evet, evet. Halledeceğim." Sonra telefonu kapatır. "New York'tayken bile kırımın dibinde." Homurdanıyor, ayağa kalkıp masasının etrafından dolaşarak bana doğru geliyor.

Kalbim hızlanıyor. Burada olduğum için neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. Belki de burası onun alanı olduğu içindir. Burası onun alanı. Onunla yatağında çıplak olmaya alışkınım.

Kollarını bana doluyor ve sarılmak için beni kendine çekiyor. Geri çekildiğinde, alnıma karnımda kelekler uçuşmasına neden olan nazik bir öpücük konduruyor. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel." Yanına gidip Cross'un yanına oturuyorum ve saçlarımı kulağımın arkasına itiyorum. "Senin mi?"

İç geçiriyor ve masasına oturuyor. "Her zamanki gibi."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim çünkü Krallık hakkında hiç konuşmuyoruz. Kendisi ve Krallar hakkında bilgi paylaşması için onu zorlamıyorum. Burada ne yaptıkları beni ilgilendirmez. Ve Derek'in bana anlattıklarından sonra, sanırım bilmemeyi tercih ederim. Grave'in bir aziz olmasını beklemiyorum. Bir erkekten tek beklediğim bana doğru davranması ve saygı duyması. Gerisi üzerinde her zaman çalışılabilir.

Bir cep telefonu çalıyor ve Grave masasından telefonunu alıyor. Bir hırıltı çıkardı ve bana baktı. "Bana bir saniye ver."

"Evet, tabii ki." Sanki izin istemiş gibi aptalca söylüyorum. Rahat siyah deri sandalyede daha dik oturuyorum. Kırım içine gömülüyor. Bir kral için tam da beklediğim gibi.

Grave odadan çıkar ve odaya bir sessizlik çöker. Cross'u çok iyi tanımıyorum. Aslında Kralların hiçbirini tanımıyorum. Onlarla sadece bir kez karşılaştım ve kötü bir gün geçiriyordum. Cross'u daha önce Roses'da görmüştüm ama aramızda çok az bir etkileşim olmuştu.

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. Zippo'yu çevirerek açtı. Kapatmadan önce alev yanıyor. "Bu bir hatırlatma." Beni bakarken yakaladığında söylüyor.

Yalan söyleyebilirdim. Ne halt ettiğini merak etmiyormuşum gibi davranabilirdim. Ama onun yerine "Neyin?" diye sordum.

Tekrar açıyor, başını yana eğiyor ve dövmele parmaklarının ucundaki alevin dansını izliyor. Sonra gözleri benimkilere kayıyor, yeşilden siyaha dönüyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Eğer isteseydim, lanet olası dünyayı yakabilirdim."

Kulağının arkasından bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştiriyor, sonra çakmağı kaldırıyor. Ama ben konuşuyorum ve duraklamasına neden oluyorum: "Sigara içmenin seni öldüreceğini biliyorsun." Büyükbabam akciğer kanserinden öldü. Hayatı boyunca sigara içti. Annem bana ve Ethan'a sigara içmememiz için yalvardı. Sonunda buna değmeyeceğini söyledi.

Yanmayan sigarasını dudaklarından çıkarıyor ve bana sırtıyor. "Ölmek isteyen bir adama aşık olmak da öyle." Gözlerim açılıyor. "Ve senin buna bir son vereceğini sanmıyorum." Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip yakıyor ve Zippo'yu kapatıyor. "Sanırım ikimiz de kendi aptallığımız yüzünden öleceğiz." Dumanı dışarı üflüyor.

Kapı açılır ve Grave yeniden içeri girer. Cross ayağa kalkar ve başka bir şey söylemeden çıkar. "Üzgünüm, öğle yemeği için hazırım." Masasındaki sandalyeye oturur.

Cross onu sevdiğimi düşünüyor. Jasmine onu sevdiğimi düşünüyor. Seviyor muyum? Benden başka herkesin gördüğü bir şey mi yapıyorum? Çok mu yapışkanım? Çok mu belli ediyorum? Bir adım geri çekilip olaya farklı bir açıdan mı bakmalıyım? Ya Grave de böyle düşünüyorsa? Bu onu uzaklaştırır mı?

"April?"

"Hmm?" Gözlerim Grave'inkilere kaydı. Bana kalbimi yerinden oynatan o gülümsemeyi takınıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet, sadece uzun bir hafta oldu," diye yalan söylüyorum, ona hiçbir şeyi sorgulatmak istemiyorum. Buraya onu görmeye geldim ve Cross'un sözlerinin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ayağa kalktım ve etrafta dolaştım. Sandalyesini geriye iterek kucağına tırmanıyorum ve ona sarılıyorum.

Arkasına yaslanıp ellerini başının arkasına koyuyor ve ukala bir gülümsemeyle kaslı kollarını gösteriyor.

"Bir arkadaşın bugün Roses'a uğradı." Grave'e karşı bir şeyler hissediyorum ama daha fazla hissetmeden önce nerede durduğumu bilmem gerekiyor.

Yüzündeki gülümseme kayboluyor ve başını yana eğiyor. "Kim?"

"Adının Jimmy olduğunu söyledi. Soyadının Trust olduğunu mu düşünüyorsun?"

Homurdanıyor. "O bir arkadaş değil." Kollarını indiriyor ve kalçalarını kavırıyor.

Kaşlarını çattım. "Ona iki kez kapalı olduğumuzu söyledim ama çiçek sipariş etmekte ısrar etti."

Çenesi keskinleşiyor. "Bu hafta dükkâna bir güvenlik kamerası sistemi kuruyorum."

"Yapmak zorunda değilsin..."

"Ekipmanı çoktan sipariş ettim. Yarın burada olacak."

Kaşlarını kaldırdım. "Bana göz kulak olmak ister misin?"

"Her zaman." Göz kırıyor.

Kahretsin, bu adam iç çamaşırımı en kötü şekilde ıslatıyor. Ama bilmek zorundayım. "Jimmy, Lucy'ye çiçek göndermek için oradaydı. Lucy Mason." Kıskanıp kıskanmadığını görmek için yüz ifadesini izliyorum ama değişen bir şey olmuyor. "Sence de tuhaf değil mi?" Araştırıyorum.

"Bunu neden garip bulayım ki? Arkadaşım olmadığını söylemiştim."

Derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum, gözlerimi siyah Krallık gömleğine indirip göğsüne bakıyorum ve sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. "O senin eski sevgilin."

Ellerini kaldırıp saçlarıma doluyor ve yüzümü kaldırarak ona bakmak zorunda kalıyorum. "Lucy Mason benim eski sevgilim değil."

"Siktir dostum." Önceki ifademi düzeltiyorum.

"Bunu sana Jimmy mi söyledi?" diye soruyor.

"Yapmak zorunda değildi." Ondan uzaklaştım ve kucağından kalktım. Kızları ispiyonlamayacağım.

"Öyleydik, evet. Ama ben ..."

"Birlikte olduğumuz zamanlarda seni birkaç kez aradığını gördüm," diye araya giriyorum.

Homurdanıyor. "Beni aradığında yardım edemem, ama sana söz veriyorum her seferinde görmezden geliyorum."

"Belki de sorun budur, ona benimle olduğunu söylemedin." Benimleyken onu görmezden gelebilir ama ayrıldıktan sonra ne olacak?

"Karmaşık bir durum."

Sert bir kahkaha attım. "Eski sevgilin, seks arkadaşın, her neyse, nasıl bir karmaşa oluyor? Onu hâlâ becermek istiyorsun ya da istemiyorsun."

Çenesi keskinleşir ve bir elini saçlarında gezdirir.

Devam ediyorum, "Ayrıca, onu dün gece havaalanında gördüm. Her yerindeydi." Tamam, belki bu biraz abartı oldu ama kaltak susamıştı. Ve eğer izin verseydi onun kemiklerinin üstüne atlardı. Jasmine bile Lucy'nin onu ne olursa olsun alacağını söylemişti.

Sandalyesinden kalkıyor. "Ona oral seks yaptığımı da gördün mü?" diye soruyor, bana doğru yürüyor ve kıcımlı masasının kenarına doğru itiyor. Uzanıp saçlarımı nazikçe omuzlarımdan itiyor ve parmaklarını boynumda gezdirerek başımı geriye doğru itiyor.

"Seni istiyor." Sessizliği dolduruyorum, nefes alışım hızlanıyor. Dikkatimi konuşmadan uzaklaştırmasına izin vermek istemiyorum. "Ve eğer istediğin buysa, bana şimdi söyle. Beni oyalama."

Saçlarımı tutarak başımı ona bakmaya zorlayacak şekilde salladığında haykırıyorum. "O zaman bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Dudaklarını yalıyor. "Sen benimsin April. Lucy'yi istemiyorum. Artık istemiyorum." Mavi gözleri yüzümde geziniyor. "Seninle birlikte olduğumdan beri ne ona ne de başkasına dokundum."

İtirafı karşısında yutkundum.

"Tek düşündüğüm sensin." Dudaklarını boynuma indiriyor ve kulağıma doğru öpücükler konduruyor. "Sadece seni becermek istiyorum." Kulağıma kemirmeye başladığında nefesim kesiliyor. "Birlikte olmak istediğim tek kadın sensin."

Kollarım boynuna dolanıyor. "Birlikte olmak mı?" *Kız arkadaş olarak mı?* Henüz yüksek sesle söylemedik.

"Asıl soru, istediğin tek kişi ben miyim?" Kalçalarını benimkilere bastırarak beni masaya sabitliyor ve ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

"Evet," diye nefes alıyorum.

Uzaklaşıyor ve benim ağırlaşmış gözlerim ona bakıyor. "Söz veriyorum, tamamen seninim April. Tamamen benim misin?"

Dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum. "Elbette, ..."

Dudakları dudaklarıma değiyor ve beni ayaklarımdan kaldırıp kıcımlı masaya çarpıyor, sonra da gömleğimi başımın üzerinden yırtıp atıyor.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

MEZAR

"Onları yine mi kaybettin?" Cross, Krallık'taki Kraliyet Süiti'ndeki yatak odamda dururken bana soruyor.

"Çantamdaydılar," diye homurdanarak dolabımı karıştırdım. Bu akşam April'la yemeğe gitmeden önce buraya dönmeyi planlamıyorum, o yüzden birkaç kıyafet almam gerekiyordu.

Yatağımın kenarına oturdu. "Ve sen onları almadın mı?"

Homurdanıyorum. "Dün gece bir şişe hapın tamamını içmiş olsaydım bilirdim."

Omuz silkiyor, Zippo'sunu açıp kapatıyor. "Belki April onları dışarı çıkarmıştır."

Başımı salladım. "Bir, orada olduklarını bilmiyordu ve iki, şansı olmazdı. Evine giderken sikimi yaladı ve varır varmaz doğruca üst kattaki odasına çıktık. İşimiz bittikten sonra bayıldı ve bir daha gitmedi. Kardeşi yapmış olmalı."

"Ama neden senden çalsın ki?" diye soruyor. "Onları kayıp bulacağınızı, ikiyle ikiye bir araya getireceğinizi ve sonra onu döveceğinizi biliyor olmalı."

"Evet, sanırım çoğu zaman düşünmediğini tespit ettik."

"Doğru."

"April'lara gitmeden önce onunla konuşmak için Havaalanına gidiyorum." "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu, ayağa kalkarak.

"Hayır. Orada fazla kalmayacağım."

Havaalanının içindeki yuvarlak masada oturmuş Trey ile sohbet ederken cep telefonum titriyor. Cebimden çıkardım ve kodumu girdim. Bu

April'dan bir mesaj.

Nisan: Kırmızı mı siyah mı?

Ben: Seçebileceğim resimler var mı? April:

Hayır. Seç bakalım. Kırmızı ya da siyah.

Ben: Siyah.

Okuyor ama cevap vermiyor, ben de ekranımı kilitleyip cebime geri koyuyorum ki kapı açılıyor ve Lucy içeri giriyor. Bana gönderdiği o videoya hiç cevap vermedim. Onu sildim ve hepsi bu kadar. Dün gece kavga etmeden önce benimle yüzleşmeye çalıştı ama o zaman da onu görmezden geldim. Lucy akıllı bir kadın ve bunu anlayacağını düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım.

Trey'in telefonu çalıyor ve cevap vermek için masadan kalkıp ofise gidiyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Lucy elleri kalçalarında ve yüzünde bir gülümsemeyle orada duruyor. Kot pantolonuma doğru inerken dudaklarını yalıyor. "Merhaba seksi şey."

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum. "Bu gece çalışıyor musun?" "Hayır. Çekimi almaya geldim."

Yalan. Parasını nakit alıyor. Her gece. Ama her neyse. Bunu ona söylemeyeceğim.

"Bu gece dışarı mı çıkıyorsun?" diye soruyor, yanıma oturup düğmeli gömleğime ve kot pantolonuma bakıyor.

"Evet." Ona yalan söylemek için bir sebep yok. *April'a yemek sözü verdim.*

Alt dudağını dışarı çıkarışını izliyorum. "Birlikte takılabileceğimizi umuyordum." "Planlarım var," diyorum ve uzanıp suyumdan bir yudum alıyorum. Bu

Bir haftadan uzun süredir alkollü içki içmemiş olmam inanılmaz. "Kiminle?"

"Ne zamandan beri vaktimi kiminle geçirdiğimi umursuyorsun?" diye soruyorum. April bugün Jimmy'nin Roses'a gelip ona çiçek sipariş ettiğinden bahsetti. Bunun seviştikleri anlamına geldiğini ve beni rahat bırakacağını umuyordum ama durum öyle görünmüyor.

Gözlerini masaya çeviriyor. "Trey'le konuşuyordum ve bir adamın borcunu ödediğini söyledi. Ve Tanner'dan kız kardeşini rahat bırakmasını istemişsin."

Gözlerimi deviriyorum. *Siktiğimin Trey'i.* Hayatını kurtarmak için sır saklayamaz. Bu da onunla takılmayı bırakmamın bir başka nedeni. "Bu seni ilgilendirmez," diyorum.

Kızmak yerine uzanıp koluma dokunuyor. Geri çekiliyorum. "Gitmem gerek."

Şortunun cebine uzanıyor ve içinde ecstasy olduğunu bildiğim bir hap şişesi çıkarıyor. Burada kumar oynadıktan sonra onun çatı katında geçirdiğimiz gecedeakinin aynısı. "Bu gece seninle parti yapmak istedim."

Başımı salladım. "Yapamam." Tekrar titreştiğini hissettiğimde telefonumu çıkarıyorum.

Nisan ayından bir fotoğraf. Fotoğraflı açtığımda onu boy aynasının önünde, üzerinde küçük siyah bir elbise ve siyah topuklu ayakkabılarla görüyorum. Saçlarının ön kısmı yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, geri kalanı ise aşağıya doğru kıvrılmış. Makyajı tam da sevdiğim gibi siyah göz kalemiyle ağırlaştırılmış ve dudakları koyu renge boyanmış.

"Onu seviyor musun?" Lucy sorar.

Gözlerimi resimden ayırıp onunkilerle buluşturuyorum. Lucy henüz yatmamış gibi görünüyor. Muhtemelen yatmamıştır. Koyu renk gözleri bulanık, makyajı dağınık ve kafasının iyi olduğunu biliyorum. Lucy kafayı bulmadan bir gün bile geçirmez. Bazen sadece ot, bazen de daha fazlası.

"Onu tanımıyorum." *Yalan söyledim.* Lucy'den hiçbir zaman bir şeyler saklamadım çünkü ikimiz de ne olduğumuzu biliyoruz - sikiş arkadaşları, hepsi bu. Bu yüzden bu gece nereye gideceğim ve kiminle gideceğim konusunda bu kadar endişelenmesi büyük bir kırmızı bayrak. April'la yüzleşmesi için ona bir sebep vermeyeceğim. Çünkü bu tam olarak onun yapacağı şey. Ve April bugün ofisimde Lucy ile olan ilişkiyi sorguladı bile. Lucy'nin ona gidip beni April'la karşı karşıya getirecek bir şey söylemesini istemiyorum.

"Onu becerdin mi?"

"Tanrım, Lucy." Sandalyemi masadan geriye itiyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

Hiç de kızgın görünmüyor. Uyuşturucu sana bunu yapar. Seni her şeye karşı uyuşturur. Biliyorum. Ben de bu yüzden yaptım. Ayağa kalkıp masadaki su bardağına uzanıyorum ve kalanını da içip buradan siktir olup gitmek istiyorum.

"Hey, dostum." Trey cep telefonunu cebine koyarak odaya tekrar girer. "Çocuk bu gece burada dövülecek."

Dişlerimi sıkıyorum ve saatime bakıyorum. "Saat kaç?" April'ı almadan önce bir saatim var.

"Yedi."

Başımı salladım ve koltuğa geri oturdum. "Geldiği anda kışını burada istiyorum," diye bağıriyorum. Daha ringe girmeden kışını tekmeleyeceğim. Benden uyuşturucu almayacak. Hiç uyuşturucu kullanmayacak. Bunu April'a yapmasına izin vermeyeceğim. O zaten yeterince şey yaşıyor.

"Yani... kalıyor musun?" Lucy heyecan dolu bir sesle soruyor.
"Senin için değil," diye homurdanıyorum, iyi ruh halim boka sardı.

NİSAN

Oturma odamı arşınıyorum, gözlerim duvarda asılı olan saatte. İki saat gecikti. Cep telefonunu bir kez bile aramadım. Fotoğrafıma hiç cevap vermedi. Benimle konuşuyordu ve sonra ortadan kayboldu. Daha önce hiç hayalete dönüşmemiştim ama bunun böyle bir şey olduğuna eminim.

Çok kızgınım. Beni ektiği için çok kızgınım.

Ve ilk etapta buna kandığım için. İşler iyi gidiyordu, değil mi? Beni çaresiz gösterecek bir şey söyledim ya da yaptım mı? Ya da aşık? Onu ne korkutmuş olabilir? O da benim kadar yapışkandı ve genel olarak ilgili görünüyordu. Daha önce de beni başından savdı ve bir kez bile bana istenmediğimi ya da boşluğa ihtiyacı olduğunu hissettirmedi. Ben olsam geri çekilir ve ona verirdim.

Dün gece sarhoşken bir şey mi söyledim? Dürüst olmak gerekirse, gece biraz bulanık. Kavgasını hatırlıyorum. Ben tahrik olmuşum. İçkiler. Sonra onunla eve gittim. Ona kafa verdim. Ondan sonra her şey bulanıklaştı. Yani ona bir şey söyleyebilirdim ama bu sabah beni uyandırıp veda öpücüğü verdiğinde bana bundan bahsetmez miydi? Gelmeyecekse neden plan yapsın ki?

Bu olamaz. Bugün öğle yemeğinde iyi görünüyordu. Yine de Lucy'den bahsettim. Ne kadar aptalım! Boş vermeliydim. Ama yine de iyi görünüyordu. Beni masasında becerdi, öğle yemeği yedik ve sonra beni arabama kadar geçirdi. Akşam yemeğinde görüşeceğimize söz vererek veda etti.

Cep telefonum çaldı ve ona koştum. Jasmine olduğunu gördüm. "Alo?" Çırpındım.

"Hey, neredesin?" diye soruyor. Arka planda arabasının sesini duyabiliyorum, bana araba kullandığını haber veriyor.

"Evde."

"Seni almaya geliyorum. Giyin hadi."

Siyah elbiseme bakıyorum ve iç çekiyorum. "Maalesef öyleyim. Nereye gidiyoruz?"

"Az önce eski sevgilimden bir mesaj aldım. Hatırladın mı onu? Trenton? Grave'in arkadaşım, yani seninle çıktığını düşündüğünü söyledi, ben de evet dedim. Bana Grave'in havaalanında olduğunu söyledi..."

Ellerimi yumrukladım. "Kavga mı?"

Sorumu duymazdan geliyor. "Sizin bu gece randevunuz yok muydu?"

"Evet." Alexa'nın bu gece izni vardı ve kız kıza bir gece geçirecektik ama Grave beni yemeğe götürmek istedi, ben de onun için onları bıraktım. Benim açımdan büyük bir hataydı. "İki saattir onu bekliyorum. Havaalanı için beni ekti mi?" Aklıma Lucy ile vakit geçirmek için yaptığı geldi. Orada çalışıyor.

"Evet, Trenton berbat durumda olduğunu söyledi. Çok kötü. Cross'u aramayı denedim ama cevap vermedi. Bones'un telefonu doğrudan sesli mesaja geçti ve Titan'ı rahatsız etmek istemiyorum. Daha önce Emilee ile konuştum ve erken döneceklerdi."

Başımı eğiyorum, boştaki elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Uzun bir nefes veriyor. "Bunun senin seçtiğin zaman olduğunu söylüyorum April."

"Neyi seçeyim?" Diye soruyorum ama çantamı omzuma atmaya başlamıştım bile.

"Onun için savaşıyor mısın, savaşmayacak mısın?" Duraksıyor. "Bana Lucy ile görüldüğü söylendi."

Boğazımda oluşan düğümü yutuyorum. Kalbim onun sözleriyle daha hızlı atmaya başladı. Haklıydım. Onunla birlikte. Ama... özel olduğumuz konusunda anlaşmıştık, değil mi? Bugün öğle yemeğinde de böyle kararlaştırmıştı. Bu benim hatam. Ondan çok şey bekledim. Grave gibi bir adam yuva kurmaz. Yıllardır Lucy'i beceriyor. Kızların söylediği de bu değil miydi? Ona bağlanmazsa, bana da bağlanmaz.

Onunla birlikte olmak için beni ekti. Neden bana gelemeyeceğini söylemedi? Ya da dürüst olup bu gece seninle çıkmak istemiyorum, daha iyi biri geldi demedi?

Kararımı verdim ve ona yüz yüze cehenneme gitmesini söylemeye karar verdim. "Seni dışarıda bekliyor olacağım."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

MEZAR

Başım ağrıyarak uyandım. Kulaklarımda bir çınlama ve hassas gözler. Bir yatakta olduğumu fark ettim. *Benim yatağım değildi.* Ama buraya daha önce gelmişim. Mor aksanları hatırlıyorum.

April'in yanımda yattığını görmek için döndüm. Mışıl mışıl uyuyordu. "Ne...?" Yorganı kaldırıp sol tarafına yattığını ve bana dönük olduğunu görüyorum. Ve üzerinde Kingdom'dan bir gömlek var. Bir erkek gömleği, onu yutuyor. Ve hepsi bu.

Sonra kendime baktım. Tamamen çıplaktım.

Siktir!

Arkama yaslanıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Dün gece nasıl oldu da onunla birlikte oldum? Ona dönüp baktığımda hâlâ makyajlı olduğunu görüyorum. Gözyaşlarından olduğunu bildiğim siyah çizgiler şimdi yanaklarında kurumuş.

Ben ona ne yaptım?

Kahretsin, bir randevumuz olması gerekiyordu. Değil mi? Neden hatırlayamıyorum?

Onu fiziksel olarak incittim mi? Çarşafı bir kez daha kaldırıyorum ve gözlerimi açıkta kalan teninde gezdiriyorum ama fiziksel bir işaret göremiyorum.

Yataktan sürünerek çıkıyorum ve tökezleyerek en-suite banyoya gidiyorum. Yüzümü soğuk suyla yıkıyorum ve dişlerimi rastgele bir diş fırçasıyla fırçalıyorum. Ağzımdan bu berbat tadı çıkarmak için her şeyi yaparım. Sonra gargarayı kullanıyorum. Tadı artık kalmıyor ama ağzım zımpara kağıdı gibi.

Dün gece ne halt ettim ben? Ve April buraya nasıl geldi? Onu becerdim mi? Hiçbir bok hatırlamıyorum!

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Her tarafa dağılmış. Kan çanağına dönmüş gözlerimin altında koyu halkalar var. Ve üst dudağımın köşesinde bir kesik. Bu durumda ilk kez uyanmıyorum, sadece onun bu işe nasıl karıştığını merak ediyorum.

Banyonun kapısı açıldı ve Titan içeri girdi. Çıplak halime şöyle bir bakıyor ve başını sallayarak gözlerini kaçırıyor. Elindeki bir çift gri eşofman altını bana fırlatıyor ve onları giymek için kıcımı küvetin kenarına oturtuyorum, ayakta durmak için dengeme güvenmiyorum.

Bir kez oturduktan sonra dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup öne doğru eğiliyorum. Yüzüm ellerimin arasına düşüyor. "Ne oldu?" Sert sesimden dolayı boğazımı temizliyorum ve zonklayan şakaklarımı ovuyorum.

"Boku yedin," diye cevap veriyor basitçe.

"Hayır." Başımı salladım. "Planlarımız vardı..."

"Seni havaalanında buldu. Uyuşturucuyla ve Lucy ile."

"Siktir!" *Lucy ile nasıl birlikte oldum?* Hatırlayamıyorum. Ve ben ne sikim kullanıyordum? "Ne yaptım ben?" Kabaca sordum. "Lucy ile mi?" Bu soruyu sormaktan nefret ediyorum ama bu bir olasılık. Uyuşturucu ve kadınlar el ele yürüyor. Kafayı buluyorum ve sikimi emdiriyorum. Sonra bayılıyorum ve yalnız uyanıyorum. Ve ben bunu her zaman sorun etmedim.

"Bu April ile konuşmanız gereken bir konu," diye yanıtlıyor.

Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Ellerimi bırakıyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Kapalı banyo kapısına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde çatık bir ifadeyle duruyor. "O ve Jasmine seni bir odada yerde baygın buldular." Yutkunuyorum. "Jasmine beni aradı. April ağlıyordu." Gözlerimi kapatıyorum. "Seni uyandıramadıklarını ama üzerine kustuğunu söyledi."

"Siktir! Siktir!"

İç geçirdi. "Emilee ve ben New York'tan erken döndük ve gidip sizi aldık. İkinizi de evimize geri getirdik. Arabamda birkaç Krallık gömleği vardı, bu yüzden Emilee temizlenmesine ve üstünü değiştirmesine yardım etti. Sizi duşa soktum ve temizledim."

Ayağa kalkıyorum ve oda sallanıyor, bu yüzden kendimi sabitlemek için elimi duvara koyuyorum. Ve Titan bana doğru adım attı. "Seninle kalmak istemedi."

O zaman neden onunla birlikte uyandım? "Ama o..."

"Kaldı çünkü sen her ne bok yediysen onun etkisiyle uyurken kendi kusmuğunda ölmeni istemedi." Sesi yükselir. "Bunun vicdanını sızlatmasını istemedi. Her ne halt ediyorsan artık durmalısın."

Gözlerim ona dikildi. "Bu da ne demek oluyor?" Uyuşturucularım ve içkim onlar için yeni değil.

"April'a olan hayranlığın her neyse. Hemen kes şunu."

"Siktir git, Titan!" Duvarı itiyorum.

Beni geri itti. Karşıma geçip sırtımı küvetin yanındaki duvara dayadı. "Sana ne yapman gerektiğini hiç söylemedim, Grave. Bu bana düşmez. Ama onunla her ne yapıyorsan. İptal et! Hemen!"

"Lanet olası hareket..." Onu itmeye çalışıyorum ama yerinden kılmıdamıyor. O çok güçlü ve ben şu anda çok zayıfım. Bitmek bilmeyen bir uyuşturucu gecesi insana bunu yapar.

Eğildi, dudakları kulağımın yanında. "O senden daha iyi. Senden daha iyisini hak ediyor." Sözleri karşısında kaskatı kesildim. "Ölmek isteyen biri için çok fazla değer veriyor. Lanet olası Lucy ile takıl. O senin hızına daha uygun." Sonra geri çekildi, elini cebine attı ve bir şişe hap çıkardı. "April bunları kot pantolonunda buldu." Çıkmadan önce onları göğsüme fırlattı.

Dönüp duvara yumruk atıyorum, alçıpanda bir delik açıyorum. Başımı ona yaslayıp nefesimi sakinleştirmeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum.

O haklı!

April benim dünyama ait değil. Benim dağınıklığıma. Lucy bundan zevk aldı. Başka bir vuruş için yalvardı. Yatağıma başka bir kız getirmem için yalvardı. Kirli hayatı seviyor. Tıpkı benim gibi. Ama ben temizdim. April için. Peki neden her şeyi berbat ettim?

Duvarı itip banyonun kapısını çekerek açıyorum ve yatak odasından hissimla çıkıyorum ama April'in yatağın yanında durduğunu görünce duruyorum. Buz mavisi gözleri kızarmış ve şişmişti.

NİSAN

ORADA DURMUŞ, sanki dün gece benim suçummuş gibi sert gözlerle bana bakıyor. Bacaklarıma düşüyorlar ve ben de üzerimi örtmeye çalışarak büyük beden gömleğimi aşağı doğru itiyorum.

Fark ediyor ve gözlerini benden kaçırıyor, bu sırada çenesi keskinleşiyor.

Vücudunu inceliyorum. Sadece bir eşofman altı giyiyor. Dar kalçalarına oturuyor. Belirgin V bölgesi tamamen ortada. Arkasındaki aletin yumuşaklığını seçebiliyorum. Normalde yatakta yaptıklarımız karşısında yüzüm kızarırdı ama tek düşünebildiğim dün gece Lucy ile yaptıkları.

"Grave!" Odanın ortasında onun yanına düşüyorum. Gözleri kapalı ve dudakları ayıktı. "Grave, uyan!" Bağıriyorum, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

Jasmine yanına çöküyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor.

Titreyen ellerimle boynuna dokunurken ağlıyorum. Seni nemli ve solgun. Lütfen ölme. "Ne yaptın bebeğim? Ne aldın?"

Onu uyandırmak istedim. Ona bağışlamak. Göğsüne vurup *ne halt ettiğini sanıyorsun* diye sormak istedim. Neden hayatını boşa harcıyorsun? Ama yapmadım. Dün gece çok önemli bir ders aldım.

Ona boşuna Grave demiyorlar.

"Üzgün müsün?" Garip sessizliği bozarak soruyorum.

Gözleri tekrar benimkilere dönüyor ama cevap vermiyor.

Cevabımı alarak başımı sallıyorum. Uzanıp telefonumu yerden alıyorum ve kapıya doğru yürümek için dönüyorum. Kolumun üst kısmındaki bir el beni durduruyor. Sadece dokunuşundan bile neredeyse ağlayacaktım. Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başlarken başımı eğip yere bakıyorum.

Beni nazıkçe çeviriyor ve ona bakmam için çenemi kaldırıyor. Gözlerim sola kayıyor, göz teması kurmak istemediğim için duvardaki bir lekeye bakıyorum.

"Seni incittim mi?" diye kabaca sorar.

Sadece gururum. "Hayır," diye homurdanıyorum, kendime kızıyorum. İlk gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor ve beni bu kadar etkilemesine izin verdiğim için utanç içinde alt dudağımı ısıırıyorum. Kafayı bulmak ve seks arkadaşını becermek için beni ekmesini gerçekten önemseydiğim için. Hani şu artık sikişmediği konusunda göz göre göre yalan söylediği.

Kolumu bırakıyor, bir eliyle yüzümü kavırıyor ve başparmağıyla yüzümü siliyor.

Gözlerim sonunda onunkilerle buluşuyor ve bana bakıyor, hiçbir şey belli etmiyor. Bir mil yüksekliğinde bir duvarın arkasına saklanıyor. Aşağı bakıyorum ve diğer elinde bir şişe hap görüyorum. Dün gece onu sarsarak uyandırmaya çalıştığımda üzerinde buldukларımın aynısı. Odanın ortasında adını haykırdığımda kimse bana yardım etmemişti. Jasmine dışında kimse cevap vermemesini umursamıyor gibiydi. O da en az benim kadar telaşlıydı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesim titreyerek soruyorum. Onun gerçekte kim olduğunu göremeyecek kadar körleşmişim gibi hissediyorum. Ne istediğini. Hepsi bir yalandı ve ben buna inandım. Dün gece gözlerimi açtı. Bunun onun yaşam tarzı olduğunu anlamak zor değil. Dün gece sadece arkadaşlarla geçirilen tek seferlik bir gece değildi. Onunla kaç kez birlikte oldum ve benim bilmediğim bir şekilde kafası iyiydi? Bunu saklamakta o kadar iyi mi? Yoksa ben o kadar kör müyüm?

Kalbimi üç kelimeyle paramparça etti. "Yaşadığını hissetmek."

Hiç kafa karışıklığı yoktu. Tam olarak ne demek istediğimi biliyordu. Ve bu beni onun cevabından daha çok korkutuyor. Öfke kalp ağrımın önüne geçiyor. Yaptığı şey. Bana yaptıkları. Kendisine. Yüzüne bir tokat attım. Ses, sessiz odanın duvarlarında yankılanıyor.

Başını yana çevirir. "April..."

Ona tekrar tokat atıyorum. Daha sert. Gözleri sıkıca kapanıyor. "Bunu hissettin mi?"

Doğrulur, nefes alış verişi hızlanırken bir elini yüzünde gezdirir. Çıplak göğsü hızla inip kalkıyor.

Elim acıyor ve yüzünde şimdi benim iki el izim görünüyor. Ona tekrar tokat atıyorum.

"Dur!" diye bağıyor, bileklerimi kavıyor ve sırtımı kapıya çarparak takırdamasına neden oluyor. Uyuşturucu etkisindeki gözleri benimkilere dik dik bakıyor. "Anlamamı beklemiyorum."

"İstemiyorum." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve alt dudağım titremeye başlıyor, onu bir arada tutmaya çalışıyorum. "Dün gece yerde diz çöktüm, Grave. Ve gözlerini açman için sana yalvardım. Ölmemen için ağladım." Boğuldum. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" Bileklerimi onun elinden kurtardım. O zayıf. Vücudu yorgun. Uyuşturucu bunu sana yapar. Sahip olduğun her şeyi tüketir. Göğsünü itiyorum.

Benden bir adım geri çekildi. "Dün gecedен hiçbir şey hatırlamıyorum."

Bu beni daha da sinirlendirdi. "Bir randevumuz olduğunu unuttun mu? Beni ektiğini mi?"

"Hayır," diye bağıyor. "Randevuyu hatırlıyorum. Sadece Lucy ile nasıl birlikte olduğumu hatırlamıyorum."

İşte yine orada. Orada farlara tutulmuş bir geyik gibi duruyordu.

"Lucy, ne aldı?" Jasmine hâlâ yanımda diz çökmüş halde soruyor. Elbisemin içinde kıcımın üzerine oturdum ve bedenini kucağıma çektim. Başı ellerimdeydi.

Onu sallayarak ağlıyorum. "Lütfen uyan..."

"Lucy!" Jasmine ayağa fırlayarak bağıırır. Bir elinde Titan'ın hoparlörü açık olan telefonunu tutuyor. "Ne aldı lan bu?"

"O... o... bir hap şişesi..." Hıçkırır hıçkırır ağlıyor. Sanki gözlerimizin önünde ölüyor olması umurundaymış gibi. Biz odaya daldığımızda bir kompakt aynadan kokain çekiyordu.

"Siktir!" Titan telefondan tıslıyor. "Neredeyse vardık."

Pantolonunun cebini karıştırmaya başladım. İşte o zaman vücudu sarsıldı ve kusmaya başladı.

"Onu becerdin mi?" diye sordum. Jasmine, Trenton'ın Trey'le konuşmak için ofise gittiğini ve o sırada Lucy ile Grave'i masada birbirlerinin üzerinde otururken gördüğünü ama kimsenin seksten bahsetmediğini söyledi.

Çenesi keskinleşir. "Bilmiyorum."

Verdiği cevapla göğsüm sıkışıyor ve o yaşlar gözlerime geri dönüyor. İç geçiriyor ve bana doğru adım atıyor. "April..."

"Yapma." Ellerimi havaya kaldırdım. Ondan ve kendimden iğreniyorum. Onunla birlikte olduğunu düşündükçe midem bulanıyor. Benimle birlikte olması gerekirken.

"Berbat durumdaydım," diye homurdanıyor.

Nefesim kesildi. "Bu durumu düzeltmez, Grave." "Özür dilerim..."

"Bana yalan söyleme!" Bağırıyorum. Jasmine haklıydı. Beni istemesini istedim. Beni benim onu sevdiğim gibi sevmesini istedim ama Lucy gibi biriyle rekabet edemem. Ona benim asla veremeyeceğim bir şey veriyor. Kabullenme. "Uyuşturucu kullanmayı ve benimle dalga geçmeyi seçen biriyle birlikte olamam. Kendimi o seviyeye indirmeyi reddediyorum. Kendime bunun için çok fazla saygı duyuyorum."

Bununla birlikte dönüp kapıyı açtım ve çarparak kapattım. Beni takip etmediğini görmek için omzumun üzerinden baktım.

Bunu beklemiyordum.

Koridorda yürüyorum ve Emilee'nin dün gece bana gösterdiği yedek çamaşır odasına giriyorum. Elbisemin temiz olup olmadığını görmek için kurutucuyu açıyorum. Emilee dün gece bizi buraya getirecek kadar nazikti ve kirli kıyafetlerimi çıkarmamda bana yardımcı oldu. Boş olduğunu görünce kapattım. "Kahretsin." Umarım hala çamaşır makinesinde değildir. Açıyorum, o da boş. Çıkmak üzereydim ama elbisemin kurutucunun üstünde katlanmış olduğunu gördüm.

Teşekkürler, Emilee.

Hızla giyiniyorum ve tişörtümü küçük kirli çamaşır sepetine atıyorum. Alt kattaki mutfaktan sesler duyuyorum ve elimde dün gecedен kalma topuklu ayakkabılarımla aşağıya iniyorum. Titan sırtını mutfak adasına yaslamış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyor. Dün geceye dair anılar aklıma geliyor.

Kapı kırılarak açılır ve Titan, Emilee ile birlikte içeri girer.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye ağlıyorum. Ellerim kusmukla kaplıydı. "Birden hastalanmaya başladı."

"Mezar mı?" Titan yüzüne tokat atar. Grave kımıldamıyor. "Grave, uyan lan!" diye bağılıyor, parmaklarını yüzünün önünde şaklatarak.

Hala bir şey yok.

Grave'i kaldırmadan önce Emilee'ye "Kapıya bak," diye emretti.

Emilee fırının başında duruyor, içinden kekler çıkarıyor.

"Her şey için teşekkür ederim," diyorum dikkatlerini çekerek.

İkisi de bana bakıyor. Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Elbette. Yardım edebildiğimize sevindim."

Titan hiçbir şey söylemiyor.

"Ben gidiyorum," diyorum beceriksizce, elbisemi aşağı çekerek. Hiçbir şekilde kısa değil ama kendimi savunmasız hissediyorum.

"Titan seni eve bırakabilir," diye teklif ediyor

Emilee. "Hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "Ben bir Uber çağıracağım." "Saçmalama." Beni başından savıyor.

Başka bir şey söylemeden mutfak adasını itiyor, ona uzun bir öpücük veriyor ve sonra bana doğru yürüyor. Onu sessizce garaja kadar takip ediyorum. Elma şekeri kırmızısı bir Maserati'ye biniyoruz ve sonra garajdan çıkıyor. Ona adresimi veriyorum ve sonra tekrar sessizleşiyorum.

Yirmi dakika sonra evime yanaştı ve ona teşekkür ettim. Arabadan inmek üzereyken nihayet konuştu. "Grave bizim gibi değil."

Bu beni duraksattı. Dönüp ona bakıyorum, detaylandırmasını bekliyorum.

İç çekmeden önce bir elini yüzünde gezdiriyor. "Ona senden uzak durmasını söyledim." Sözleri üzerine gözleri benimkilere dikildi. "İkinizin arasında her ne oluyorsa, buna bir son vermesini söyledim. Ve bu kararımın arkasındayım." İtirafı karşısında kalbim küt küt atıyor. "O senin değiştirebileceğin biri değil April. Ve sen de onun teklif ettiklerini kabul edecek bir kadın değilsin." Sonra dönüp önüne bakıyor ve beni reddediyor.

Güçsüzce kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Arabayı gözden kaybettiğinde hâlâ söylediklerinin şokuyla orada duruyordum. Az önce Grave'e söylediğim şeyi söylemişti ama bu göğsümdeki acıyı azaltmıyor.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

MEZAR

Asansörle Güney Mason Kuleleri'nin on beşinci katına çıkıyorum. Hâlâ kendimi bok gibi hissediyorum. Ağzım kurudu ve başım ağrıyor. Göğsüm o kadar dar ki nefes almakta zorlanıyorum. Sanki biri üzerine oturmuş gibi hissediyorum. Yatakta olmalıydım, kendimden geçmişim ama bu bekleyemezdi. Söylemem gereken bir şey var.

Beni beklemiyor. Sürprizi bozmak istemedim. Durdum ve kapı kayarak açıldı. Koridorda hızla ilerledim ve sağdaki tek kapıyı çaldım. Ve bekledim.

Sabırsızlanıyorum, tekrar yapmaya gidiyorum ama açılıyor. "Bana ilaç verdin!" Lucy'nin yüzüne bağıyorum.

Koyu renk gözleri kırmızı ve ağır. Ağartılmış sarı saçları karmakarışık ve üzerinde sadece dar bir atlet ve ön kapıda dururken giydiği bir tanga var.

Gözlerini kırıştırıyor, odaklanmaya çalışıyor. "Mezar ..."

Elimi boğazına doladım ve onu çatı katına ittim. Onu fuayenin duvarına çarpıp havasını kestim.

Ona ters ters bakıyorum. "Anıların geri gelmesi saatler sürdü. Ve geri geldiklerinde ne hatırladığımı biliyor musun?" Yüzüne karşı homurdandım.

Gözleri yaşlarla doluyor ve dudakları aralanıyor. Onu acımasızca sarsıyorum. "Masanın üzerinde duran su. Ben April'in bana gönderdiği resme bakarken ona bir şey yaptın." Bırakıyorum ve öksürerek dizlerinin üzerine düşüyor.

Tek mantıklı açıklama bu. Ethan'ı beklerken Trey'le konuşmak için havaalanına geldiğimde o haplar yanımda değildi. April'a mesaj atarken de yanımda değildi. Ama Lucy'de olduğunu hatırlıyorum.

"Bana ne verdin?" Bağıyorum. Hangisi daha kötü bilmiyorum. Onları bana haberim olmadan vermiş olması mı yoksa April'la randevumu sabote etmek istemesi mi?

"Kaç tane, Lucy?" Yumruğumu duvara vurarak talep ediyorum.

"Bilmiyorum... bilmiyorum." İnliyor. "Sadece içine biraz döktüm."

"Tanrım!" Toleransım nedeniyle bana yüksek doz vermesi gerektiğini düşündü. Belli ki bu ilk seferim değildi, bu yüzden neler olduğunu sorgulamamam için bana yeterince verdiğiinden emin olmak istedi.

"Özür dilerim, Grave. I ..."

Uzanıp saçlarından tuttum ve onu ayağa kaldırdım. Onu cam masaya doğru iterken çılgılık atıyor, yere düşen ve paramparça olan bir kaseyi deviriyor. "Aklından ne geçiyordu senin?"

"Özür dilerim." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "Çok üzgünüm."

Birdenbire yorgun bir şekilde masaya oturdum. Gözlerim ağırlaştı. Dudaklarımı yalıyorum. "Nasıl hissediyorsun?" Lucy oturduğu yerden kalkarak soruyor.

"Oldukça... oldukça iyi," diye cevap veriyorum. Sandalyede arkama yaslandığımda bacaklarımın açıldığını hissediyorum.

Ofisin yan kapısı açılır ve Trey dışarı çıkar. Ethan'ın yakında burada olacağını söylememiş miydi? Ne kadar zaman önceydi bu? Önce bana sonra Lucy'ye baktı. "Size iyi eğlenceler." Sonra bizi yalnız bırakarak odadan çıktı.

Bana doğru yürüdü. Oturmaya çalışıyorum ama vücudum çalışmıyor.

"Seni daha iyi hissettirebilirim." Sandalyemi masadan geriye itiyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Ağır gözlerimi kapatıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Siktir," diye nefes alıyorum. Trey bana bir şey mi verdi? En başından beri neden buradayım? Yapmam gereken bir şey varmış gibi hissediyorum ama... April. İşte bu kadar. Akşam yemeği planımız vardı. Bana bir resim göndermişti... Siyah topuklu siyah bir elbise. Aletim sertleşmeye başladı. Evet, yapmak istediğim şey buydu. Onu becermek.

Kotumun fermuarını açıyor ve sikimi eline alacak kadar aşağı çekiyor. "İşte bu, April." Adını inliyorum.

"Sen sadece arkana yaslan bebeğim. Sana kendini çok iyi hissettireceğim." Şaftımı yalıyor. "Seni hep iyi hissettiriyorum, değil mi?"

"Siktir, evet!" Gözlerimi kapalı tutarak kabul ediyorum.

Onu bırakıyorum ve bir kez daha yere düşüyor. "Sana April dedim lan!" diye bağırdım. Gerçekten o olduğunu düşünmüştüm. "Aldırmayacak kadar kafayı mı yedin?"

Dizlerinin üzerinden bana bakıyor. Makyajı gözyaşları ve sümükle bulanmış. "Seni seviyorum, Grave..."

Sert bir kahkaha attım.

"Kim olmamı istersen o olurum." Burnunu çekiyor. "O olduğunu sandın ama bendim. Bunu ben yaptım... Ben senin istediğin kişiyim!"

Kahretsin, belli ki halüsinasyon görüyor. "Bunu senin için açıklığa kavuşturmamama izin ver." Onun hizasına diz çöküyorum. "Benden uzak dur, Lucy! Haklısın, dün gece senin ağzını siktim ama istediğim sen değildin." Sonra hışımla kapıyı arkamdan çarparak çıktım.

LUCY

Hücrelerine bakarken onu izliyorum ve hap şişesinin kapağını hızla açıp suyunun üzerine boşaltıyorum. Çabucak çözülüyorlar. Buna boşuna tecavüz ilacı demiyorlar. Ama onlar istediğinde tecavüz olmuyor. O beni istiyor. Hep istedi. Her zaman da isteyecek. Bunu her zaman yaparız, hap atarız ve sevişiriz.

Ben onun ölüm kalım meselesiyim. Ben onun kaderiyim.

Grave beni seviyor. Sadece bunu nasıl göstereceğini bilmiyor. "Onu seviyor musun?" diye sordum.

Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzüme karşı yalan söylüyor. "Onu tanımıyorum."

Yapmak üzere olduğum şeyden neredeyse pişmanlık duyuyordum. Şimdi daha fazlasını eklemeliymişim gibi hissediyorum.

Suyunu alır ve içer. "Gitmem gerek."

Ayağa kalkıyor ve kalbim onun gitme ihtimaline karşı çarpıyor. Hayır. Henüz şansım olmadı. Ona ne kadar değer verdiğini gösterecek, o yüzden ben de kendiminkini almalıyım. Adil olan bu.

Tam o sırada ofisin kapısı açılır ve Trey bir kez daha odaya girer. "Hey, dostum, çocuk bu gece burada dövüşecek."

Grave saatine bakar. Muhtemelen sürtüğün onu bekleyip beklemeyeceğini merak ediyordur. "Saat kaçta?"

"Yedi."

Koltuğuna geri oturdu ve "Geldiği anda kışını buraya sokmasını istiyorum" diye bağırdı.

"Yani... kalıyor musun?" Gülümsememi saklamaya çalışarak soruyorum. Hapların etkisini göstermesi uzun sürmez. Şimdiden benimkileri hissediyorum.

"Senin için değil," diye homurdanıyor.

Ama sen benim için kalıyorsun.

Grave çatı katımdan hışımla çıkarken ben de giriş katımda hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Berbat ettim! Onu ne kadar sevdiğimi gösterebilirim, onun da aynısını yapacağını düşünmüştüm.

Onu seviyor. Bunu ben de biliyorum, o da biliyor. Dün gece havaalanında ona sorduğumda bana yalan söylüyordu. Beni rahatsız etmiyormuş gibi davrandım ama bu kalbimi kırdı. Altı yıl boyunca onun yanında oldum. Onu mutlu etmek için ellerimin ve dizlerimin üzerinde s r nd m.

 stediğı her şeyi verirdim.

Elimin tersini akan burnumun altında gezdiriyorum ve açık oturma odasına doğıru s r n yorum. Göğsüm sıkışıyor ve boğıazımdaki yumruyu yutamıyor gibiyim. Cep telefonuma ulaşıyorum ve bulanık gözlerle aklıma gelen tek numarayı çeviriyorum.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

MEZAR

PAZARTESİ SABAHİ, ağabeyim masanın arkasında otururken ben Kingdom'daki ofisinde sırtımı duvara yaslamış bir şekilde duruyorum. Sessizce bana bakıyor. Gözleri içimde delikler açıyor.

"Kendine sakla," diye uyarıyorum onu. Dalga geçilecek havada değilim. Çenesi geriliyor ama bir şey söylemiyor.

Kapı açılıyor ve Cross'un içeri girip masanın önündeki sandalyelerden birine oturduğunu görmek için bakıyorum. Arkasına yaslanıyor ve ayaklarını masanın üzerine koyuyor. Kardeşim gözlerini ona dikeyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye tersliyor.

Cross sadece Zippo'sunu açıp kapatıyor.

Kardeşim iç geçiriyor, elini saçında gezdiriyor. Kızgınlığı belli oluyor. Beni eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyor. *Getir bakalım.* Kavgaya havasındayım.

"Titan bana senin kızı eve götürdüğünü söyledi. Sana çok kızgınmış," diyor Cross sonunda.

"Hangi kız?" diye soruyor kardeşim.

"Hiç kimse," diye cevap veriyorum ve göğsüm sıkışıyor. Onu görmeye gitmeliyim. Özür dilemeliyim. *Ama ne için?* Ona ne olduğunu anlatmayacağım. *Kimseye* ne olduğunu anlatmayacağım. Benden bekledikleri bu. Uyuşturucu, kadınlar ve hayal kırıklıkları. Kimse Lucy'nin bana ilaç verdiğine inanmaz, ben de isteyerek sikimi yalamasına izin verdiğimi kabul etmeyeceğim. April olduğunu düşünmüş olmamın bir önemi yok.

Kapı tekrar açılır. Bu sefer gelen Titan'dı. "Başka bir toplantı mı yapıyoruz?" Homurdanıyorum.

Titan kapıyı arkasından kapatır ve Cross'un yanındaki diğer sandalyeye oturur.

Cross Titan'a, "Demek Grave April'ı inkâr ediyor," diyor. Titan bana bakmıyor bile.

"Güzel."

Cross onun sözleri karşısında kaşlarını çatar. "Ne...?"

"Ondan uzak durması gerekiyor." Gözleri sonunda benimkilere kaydı. "Kız onun için fazla iyi."

"Bu mu yani?" Talep ediyorum. "Ondan uzak durmam için beni uyaracak mısın? Endişelenme. Benden bu kadar. Her şey bitti." Bunu itiraf ettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Sahip olabileceğim en iyi şeyi mahvettiğimi bilmek.

"Hayır." Kardeşim iç geçirdi. "Rehabilitasyona gitmeni istiyoruz." Homurdanıyorum. *Sikerim böyle işi!* "Hayır." Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm.

"Grave, eğer bugün giriş yapmazsan, yarın Krallığa geri gelme." Arkamı döndüm ve ona ters ters baktım. "Beni kovamazsın. Bu işin bir parçasıyım."

Başını sallıyor. "Bu işle ilgili değil. Anlamıyor musun? Öleceksin!"

"Ölümden korkmuyorum," diyorum sırf onu daha fazla kızdırmak için.

"Lanet olsun, Kyle!" diye bağırıyor.

Onuneses o yapmak benim Kafa pound yoğunlaştırıcı benim Zaten dayanılmaz bir baş ağrısı. Kapı koluna uzandım.

"Sakin ofisimden çıkayım deme!" Y a n ı m d a k i cam kağıt ağırlığı uçuyor ve duvara öyle sert çarpıyor ki, duvarda bir çukur oluşuyor. "Sana söylüyorum!"

Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, asansöre atlıyorum ve b i r d a h a dönmeye niyetim olmadan buradan siktir olup gidiyorum.

NİSAN

Barda oturuyorum, önümde bir kase yer fıstığı, kabukları yeri kaplıyor.

Alexa karşımda duruyor, sessizce beni yargılıyor. "Bir tane daha ister misin?" diye soruyor.

Boş bardağımı barda kaydırıyorum ve o da suyumu dolduruyor. İçki içecek havada değilim. Sadece yüzümü fıstıkla doldurmak ve kendi acınası halimde debelenmek istiyorum.

"Onun nesi var?" Derek onun yanına gelerek sorar. "Grave onu aldattı." İç çekiyor.

"Ne? O pislikle mi çıkıyordun?" Homurdanıyor. "Ne bekliyordun ki?"

"Derek!" Onu itip uzaklaştırıyor. "Bu söylediğin çok boktan bir şey." "Ona Krallar'ın uğraşılacak insanlar olmadığını söyledim."

"Git çalış lan," diye tersliyor onu.

"O haklı," diye mırıldanıyorum. "Onu asla becermemeliydim." "Tanrım," diye tıslıyor.

Bir figür yanıma çöktü. "Eğer tek ihtiyacın seksse, sana bir şeyler ayarlayabilirim." Jasmine şakacı bir şekilde omzunu omzuma çarpıyor, havayı yumuşatmaya çalışıyor.

Ben gülmem.

"Seksten bahsetmişken..." Derek devam ediyor. "Yarın gece boş musun?" diye sorar.

Jasmine homurdanıyor. "Ben asla bedava değilim. Her zaman en yüksek fiyat."

Sırıttıyor, gözleri kızın göğsünde geziniyor. "Bir yüzlük bana ne kadar kazandırır?"

"Ayağım kışında."

Kaşlarını oynatıyor. "Buna bayılabilirim." "Oh, bayılacaksın," diye cevap veriyor.

"Siz ikiniz iğrençsiniz." Alexa başını sallar.

Başka bir fıstık kabuğu kapıyorum ve fıstığı ağzıma atmadan önce kırıyorum.

"Bir çözüm önerim var," diyor

Jasmine. "Neymiş o?" Gerçekten umursamadan soruyorum.

Onu özliyorum. En kötüsü de bu. Bir dolandırıcıya aşık oldum ve aptal kığım onu özliyor. Kendine onlar için fazla iyi olduğunu söylemek yapmaktan daha kolay.

"Bu." Kızıl saçlarını ellerinin arasında toplamaya başladı. "Ne yapıyorsun?" Alexa soruyor.

"Saçımı topluyorum. Biraz gangster rap açacağız ve bir kaltağı keseceğiz." Louis Vuitton çantasından bir bıçak çıkarıyor.

"Bunu burada yapamazsın." Alexa'nın nefesi kesildi.

Jasmine onu görmezden geliyor ve bana bakıyor. Yeşil gözleri heyecanla açılmıştı. "Üzerindeki kanı yalarsan oldukça etkili olduğunu fark ettim. Umurunda olmadığını gösteriyor. Çoğu insan yamyamlığı hoş karşılamaz."

"Ver şunu bana." Alexa barın öbür ucuna uzanır ve elinden çekip alır.

Jasmine omuz silkiyor. "Denedim. Ben tekila değilim. Herkesi mutlu edemem." "Tekila bende kavga etme isteği uyandırıyor," diyorum.

"O zaman tekila olsun." Jasmine ellerini çırpıyor.

"Hayır!" Alexa başını sallıyor. "Sadece su ve yer fıstığı."

Jasmine surat asıyor. "Hiç eğlenceli değilsin." Sonra ciddileşiyor ve elini omzuma koyuyor. "Bunun senin hatan olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Öyle." Hepsi benim suçum. Kardeşimin başının belaya girmesi. Grave'e aşık olması. Hepsini engelleyebilirdim. "Daha iyi biliyordum."

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

MEZAR

Siyah perdeleri kapalı karanlık otel odasında oturuyorum. Kardeşim oldum. Bu yüzden mi hep böyle hıyar? Birini sevdiği ve onu kaybettiği için mi?

Telefonumun hoparlöründen 8 Graves'in "Numb" şarkısı çalıyor.

Cross kanepenin yanında duruyor, eşyalarını hazırlıyor. Şu anda konuştuğum tek kişi o. Diğerlerine nerede olduğumu söylememesi için onu hayatıyla tehdit ettim. Birkaç gündür telefonum kapalı ve dışarıdaki tüm iletişimi kestim, ta ki bugün beni görmeye gelmesi için ona mesaj atana kadar.

Çantasından eldivenlerini çıkarıyor ve bana bakarak duraklıyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Evet." Her zaman düşüncesiz olmuşumdur. April beni düşündürüyor ve bundan nefret ediyorum. Boğuluyordum ve o benim son yaşama çabamdı. Çırpınışıma gördü ve beni sudan çıkardı. O bana hayat verdi ve ben ona hiçbir şey vermedim. "Yap şunu."

"Karanlıkta çalışamam..." Sözüünü kesiyor, duvara doğru yürüyor ve parlak ışıkları açıyor.

Hırslayarak kanepeye uzanıyorum ve battaniyeyi arkadan yırtıp yüzüme atıyorum. Belki şansım yaver gider ve boğulurum.

APRIL, mor saçları omuzlarına dökülmüş bir halde kalçalarımın üzerinde yürüyor. Uzanıp ellerini saçlarında gezdiriyor ve yüzüne doğru iterek yana doğru savuruyor.

Bütün hafta sonu onun yatağındaydık. Kardeşimden ve diğer krallardan gelen her aramayı ve mesajı görmezden geldim. Sahip olduğum her saniyeyi onunla geçirmek istiyorum.

Bu kadın. Bir vuruş ya da bir içki bile düşünmedim.

Avucumu göğüs kemiğinde gezdiriyorum, hâlâ kalbinin küt küt attığını, teninin terden kayganlaştığını hissediyorum. Kalça kemiğini kavrayana kadar aşağıya iniyor. Gözleri göğsümdeki mürekkebin üzerinde gezinirken alt dudaklarını ısıyor. Sol göğüs kafesimdeki eğik taç ile kafatasımın çizgilerini takip ediyorlar. Sonra altındaki çapraz kemikleri. Bütün krallarda var. "İlk dövmeni yaptırdığında kaç yaşındaydın?"

"On sekiz."

"Hep dövme yaptırmak istemişimdir."

"Gerçekten mi? Ne istiyorsun?" Gözlerim onun mükemmel göğüslerinde ve kalçalarının kıvrımlarında geziniyor, onları mürekkeple kaplı hayal ediyorum.

"Bir keresinde neredeyse başarıyordum." Gülüyor. "En iyi arkadaşım Alexa ile dışarı çıkıp sarhoş olduk. O zamanlar bir müzisyenle çıkıyordu ve konserlerine gitmiştik. Her neyse, daha sonra grubunun tüm üyeleri eşleşen dövme yaptırdı. Ben de koluma bir taç yaprağı yaptırmak istedim."

"Peki neden yapmadın?"

"Çünkü durmayacağımı biliyorum."

Uzanıp ellerimi onun karmakarışık saçlarında gezdiriyorum. "Peki neden?"

"Çünkü bağımlılık yapıyorlar." "Öyleler," diye katılıyorum.

Elini sağ kolumda gezdiriyor, parmakları mürekkebi takip ediyor. "Her zaman bir kolum olsun istemişimdir. Sanatı seviyorum. Ben sadece ..."

"Devam et," diye ısrar ediyorum.

"Üzerimi çizmesi için kimseye güvenmiyorum. Ben yapmak isterdim ve ben dövme sanatçısı değilim."

"Olabilirsin."

Gülüyor.

"Cross bir dövme sanatçısı."

"Öyle mi?" Buz mavisi gözleri genişliyor.

Başımı salladım. "Evet. Kingdom'ın içinde bir dükkânı var. Ona ne istediğinizi çizerseniz, sizin için yapacaktır."

"Mezar mı?" Göğsümde bir el hissediyorum.

"Hmm?" Doğrudum ve yanımda duran Cross'a baktım.

Cam sehpanın üzeri Red Bull kutuları ve henüz bitirmediğimiz oda servisiyle dolu. "İşimiz bitti," dedi bana.

"Ne kadar süre uyudum?" Kolumun sızladığını hissederek soruyorum. O şeker içiyor ve ben de ağrıya iyi gelmesi ve biraz dinlenebilmek için birkaç Lortab aldım.

"Bu sefer iki saatten biraz fazla."

Yüzümü ellerimin arasına alıyorum. Ne zaman uyusam onu görüyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım kaçamadığım, tekrarlayan bir kabus gibi.

"Ben bittim," diyor.

"Tamamen mi?" Ona bakarak soruyorum.

Cebinden Zippo'sunu çıkarır ve bir sigara yakar. "Evet. Bir bak." Otel odamdaki kanepeden kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Yerdeki kâğıt parçasını alıyor ve üzerine basmamam için sehpanın üzerine koyuyor.

Toplam bir hafta, otuz beş saat ve diğer kolum tamamlandı.

NİSAN

Alexa, Haven ve Emilee ile birlikte Roses'ın ortasında duruyorum. Jasmine soğutucunun orada telefonuyla konuşuyor. Bir dakika önce oraya geri döndüm ve bir Kraliçe'nin ödemesi hakkında birisine küfür ediyordu. Kafam karıştı ve onu yalnız bırakmak için olabildiğince hızlı bir şekilde oradan çıktım.

Emilee bana bakıp duruyor. Ne zaman ona baksam, gözlerini kaçırıyor. Bu beni paranoyaklaştırmaya başladı. Geçen hafta Grave ile her şey ters gittiğinden beri onlarla takılmak için bulduğum ilk fırsat bu. Dükkân bu hafta başında yeniden açıldı ve ben de siparişleri eski haline getirmeye çalışmakla meşguldüm. "Yüzümde bir şey mi var?" Dışarı çıktım ve yanaklarımı sıvazlayarak ona sordum.

"Hayır." İç çekti. "Ben sadece... boş ver." Beni başından savdı.

Alexa ön tezgâhın üzerine eğilirken ağzına bir parça patlamış mısır atıyor. Kulak misafiri olan çılgın bir komşu gibi. Ağartılmış sarı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve yüzünde hiç makyaj yok. Dün gece barı kapattı ve bu sabah ilk iş beni aradı. Stüdyoda boş günü olduğunu ve bunu uyuyarak harcamak istemediğini söyledi. Her elinde bir enerji içeceğiyle geldi. Arka taraftaki küçük mutfagımı yağmaladı ve son kullanma tarihi geçmiş patlamış mısır buldu ama bu onu rahatsız etmemiş gibi görünüyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Sadece... onu aramayı denediniz mi?" Emilee aceleyle dışarı çıkar.

"Yine mi bu?" Haven başını sallar. "Onu aldattı. Lucy ile!"

"Ama bunu yaptığından emin misin? Onunla yattığını itiraf etti mi?" Emilee doğrulamak için Haven'dan bana bakıyor.

"Hatırlayamadı," diye tersledi Haven. "Bu, kıcına tekme basmak için yeterli."

"Şey, ben ve Titan..."

"Hepimiz senin ve Titan'ın yatağınıza başka siklerin girmesine izin verdiğinizi biliyoruz, Emilee." Onu başından savdı. "Aynı şey bile değil."

Alexa boğulmaya başlar ve patlamış mısır parçaları uçuşur.

"Ne?" Şaşırarak sordum. "Açık bir ilişkiniz mi var?" Titan hakkında bunu asla tahmin edemezdim. Çok sahiplenici görünüyor. Emilee de ona çok aşık görünüyor. Neden ilişkilerine birini dahil etmek istesinler ki? Sanırım herkes kendi yoluna. Ben hiç yapmadığım için anlamakta zorlanıyorum.

"Öyle değil," diye cevap veriyor Emilee, gözlerini bir anlığına Haven'a dikerek. "Aramızda bir anlayış var. Titan'ı seviyorum. Seviyorum. Sahip olduğum her şeyle. O benim kocam olacak. Bütün siklerin yatağımıza girmesine izin vermiyoruz. Ama bazen Bones da bize katılıyor."

Vay anasını! Sanırım ağızım açık kaldı. "Bones gibi mi? Grave'in kardeşi mi?" Hayatta olmaz. Alexa'ya bakıyorum, o da avuç avuç ağzına atıyor. Çoğu tezgahın üzerine düşüyor.

"Lisede ve üniversite boyunca çıktık." Omuz silkiyor. "Önemli bir şey değil."

"Aynı şey değil," diye tekrarlıyor Haven. "April'ın izni olmadan Lucy'yi becerdi."

Başımı eğiyorum. Bütün bunların en zor kısmı da bu. Beş gündür onunla konuşmadım. Peşimden gelmesini beklemiyordum ve dürüst olmak gerekirse, gelseydi bile ona zaman ayırmazdım. Ama onun yokluğundaki yalnızlıktan nefret ediyorum. Onu arayamamaktan ve sesini duyamamaktan nefret ediyorum. Ve elbette, gece geç saatlerde onu özlüyorum ve yatağымda yanımda yatıyor olmasını diliyorum.

Tam o sırada Jasmine soğutucudan çıkarak sohbetimize katılıyor. "Şunun üzerinde durmayı bırak Haven. Lucy'den nefret ettiğin için kızgınsın."

"Tabii ki biliyorum." Burnunu havaya kaldırıyor.

Kaşlarımı çattım. "Luca'yla çıktılar mı?" Belki bir zamanlar onlar da seks arkadaşıydı.

"Kesinlikle hayır," diye tersliyor Haven. "Düşündüm ki... Bir tuzak vardı. Olduğunu sandığım şey olmadı. Ama olmuş gibi görünmesi gerekiyordu."

Kafam karıştı.

"Aynen öyle." Emilee yanıma geliyor ve elini omuzlarıma koyuyor. "Örnek olarak Haven'a olanları ele alalım."

"Ama ne olduğunu anlamıyorum..." Tartışmaya çalışıyorum.

"Bunu konuşarak halletmenin yanlış bir tarafı yok." Emilee sözümü keserek devam etti. "İletişim kurmanız gerektiğini öğrendim. Ve eğer onu rol yaptığının yarısı kadar özölüyorsan, denemekten zarar gelmez."

"Dediğim gibi..." Haven ve Emilee raflardaki çiçeklere doğru yürürken Jasmine gelip önümde duruyor. Alexa dikkatini bana ve Jasmine'e çeviriyor. "Karar vermek zorundasınız. Bunun için savaşın ya da gitmesine izin verin." Gülümsüyor. "Ve tek gördüğüm senin dayanman."

ÜÇ SAAT SONRA, hepsi hala buradalar. Titan ve Emilee'nin düğünü için işleri yoluna koyuyoruz. Bunu başarabileceğimi sanmıyordum ama Jasmine'in de dediği gibi, bu kızlar ya başarılılar ya da öölürler.

Bu bana Alexa'nın onca yıl yanımda olduğu ve benim de onun yanında olduğum için ne kadar minnettar olduğumu hatırlatıyor. Birlikte pek çok badire atlattık. Ve artık Grave'de olmasam da, umarım bu kadınlar da benim arkadaşlarım olarak kalır.

Kapının zili çaldığında başımı kaldırdım. "Merhaba. Bayan April Davis'i arıyorum."

"O benim." Elimi kaldırıyorum.

Bana dikdörtgen bir kutu uzatıyor, boyu eninden daha uzun. Ama çok kalın değil. "Vay be. Ağırmiş."

"Size iyi günler hanımefendi," diye sesleniyor ve çıkıyor.

"Kimden gelmiş?" Alexa tezgahın üzerindeki makası almaya başlamışken soruyor.

"Yazmıyor," diye cevap veriyorum, yere koyup ondan alıyorum. Bantlı yerleri kesiyorum ve üstünü açıyorum. İçine uzanıp içindikileri alıyorum ve dışarı çıkarıyorum.

Alexa'nın nefesi kesildi.

"Vay canına!" Jasmine belirtiyor.

"Bu muhteşem," diye ekliyor Haven.

"Bunu senin için kim çizdi?" Emilee 20x30 ebadındaki çerçeveli resmi elimden alarak soruyor.

Kadının çıkıp gittiği ön kapıya bakıyorum. Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. "Ben yaptım."

"Cross bir dövme sanatçısı," diyor Grave bana.

"Öyle mi?" Ona çıplak bir şekilde sarılırken gözlerim açılıyor. Bütün hafta sonu evimden çıkmadık. Yemekten sonra buraya döndük. Hani bir erkekle ilk kez yatarsın ve sonrası garip olabilir ya? Kendi başına mı gidecek? Yoksa bir daha ona katlanmak zorunda kalmamak için kışına tekme basmam mı gerekecek? Grave ile öyle değil. Adam sadece yatakta ateşli ve harika değil, aynı zamanda rahat bir havası var. Akışına bırakan bir kişiliği var. Ve ben bunu seviyorum. Onunla konuşmak kolay ve söyleyeceklerimle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor.

Başını salladı. "Evet. Krallık'ın içinde bir dükkânı var. Ona ne istediğinizi çizerseniz, sizin için yapacaktır."

"Bu çok havalı olurdu."

Eli boynumun arkasına gidiyor ve göğsümü kendine doğru çekiyor. "Öyle olurdu," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı.

"Bana yardım eder misin?" Bedenlerimizin arasına uzanmak için kalçalarımı kaldırarak soruyorum.

Elim sikinin dibine dolandığında inliyor. "Neye ihtiyacın varsa," diye söz veriyor. Sağ eli zaten karışık olan saçlarımin arasına giriyor.

"Hangi dövme nereye yaptıracağıma karar vermeme yardım eder misin?" Kaşlarımı kaldırdım. Ona yalan söylemiyordum. Hep bir dövme yaptırmak istemişimdir. Ama ne kadar bağımlılık yaptıklarını duymuşsunuzdur ve bir kez başladığımda asla bırakamayacağımdan korkuyordum. Hepsine bayıldım. Kendini böyle güzel bir sanatla ifade ederken ne kadar özgür hissediyor olmalı.

Bu yüzden vazolara resim yapıyorum, duyguları ifade etmek için. İstekleri. İhtiyaçları. Düşüncelerimi. Ruhumu temizlemek gibi bir şey. Bu duyguyu bilmek istiyorum.

"Kesinlikle." Dudaklarını

yalıyor. Doğrudum ve aletini bıraktım.

Kolları iki yanına düşüyor ve hayal kırıklığı dolu bir hırıltı çıkarıyor.

"Hadi yapalım. Hemen şimdi." Yataktan atlamak istiyorum ama kolumdan tutup beni sırtüstü yatırıyor. Elleriyle başımın üstünden iterken beni sırt üstü yatırıyor.

"Önce seni becereceğim." Bana sırtlıyor ve gözleri göğsüme düşüyor. "Çizmeden önce vücudunu öğrenmem gerek."

"Şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın." Güliyorum.

Göz kırpıyorum. Bu benim resmim. Evimdeki boş sanat odamda bulunan beyaz bir tuvali aldım ve üzerine kendimi çizdim. Mor saçlarım ve makyajlı bir yüzüm var. Her zaman yaptığım gibi, siyah göz kalemi, dudaklarım saçım ile uyumlu ve septum piercingim takılı. Boynumu mürekkep kaplıyor, pembe, mavi ve mor yaprakların çeşitli renkleri. Kendimi üstsüz çizdim, ama göğüslerimi örtmek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bu sırada onları yukarı ittim. Gecenin rengindeki sarmaşıklar kollarımın etrafını sararak omuzlarıma kadar uzanıyor. Göğsümün üstünü kaplayan kırmızı güller kristal mavisi bir gölün üstünde yüzüyormuş gibi görünüyor.

"Buna bayıldım," diyor Grave arkamda durup kollarını göğsüme dolayarak.

Başımı eğip tuvale bakıyorum. Portre mi yaptırdığımdan beri tenime rastgele şeyler çizmeye başladım. "Bence bu çok fazla. Su yerinde durmuyor."

"Hayır," diye karşı çıkıyor. "Gözlerinle mükemmel uyum sağlıyorlar."

Su tuvalin sonunda kayboluyor. Sadece çapraz kollarımdan göğsüme ve yukarıya doğru resim yapmayı seçtim. Ama gösterdiğim tenin her santimi bir şeyle kaplı. "Onu saklamış," diye fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor. Bir ay önce çizdiğimden beri ona hiç bakmamıştım. "Nasıl...?"

"Kim?" Jasmine sorar.

Bunu yapmaya asla cesaret edemezdin. Bu yüzden bunu yaptık.

"Böylece kendi sanatını giymeye karar verirsen neye benzeyeceğini biliyorsun." Demişti.

Gözlerim yaşıyor. "Mezar." Yutkunuyorum. "Bunu Grave'le birlikte çizdim. Yanında götürüp çerçeveletmiş olmalı."

"Muhteşem," diyor Alexa bana. "Çok nazik bir davranış."

Şöyleydi. "Onu parçalamalı mıyım yoksa asmalı mıyım bilmiyorum." Burnumu çektim. "Kesinlikle as." Emilee onu ellerimden koparıırken çığlık attı.

OTUZUNCU BÖLÜM

MEZAR

Otel odamda başka bir gece. Cross karşımdaki kanepeye oturdu. "Bu gece dışarı çıkalım," diye teklif etti.

"Havamda değilim." Başımı sallıyorum. "Sıkıldım." Ayağa kalkıyor

"O zaman git." El sallayarak veda ediyorum.

"Titan ve Bones'a katılmıyorum ama bu senin için de iyi değil Grave. Bir haftadan fazla oldu. Dışarı çıkman gerek."

Hayır, istemiyorum. Çok fazla ayartma var. Uyuşturucu, kadınlar. Şu anda ikisini de istemiyorum.

"Birkaç kız çağırırsam ve buraya gelmelerini sağlasam?" Cebinden telefonunu çıkarır.

"O zaman kendi otel odanı tutsan iyi edersin." İç çeker ve tekrar kışının üzerine düşer.

Bir telefon titremeye başladı ve ben sehpaye baktım. *O benim.* Cross'a baktım. O da bana bakıyor ve bir saniye sonra homurdanarak öne doğru uzanıp telefonu alıyor.

"Bu bir mesaj," diye belirtiyor.

"Öyle mi? Onlara siktirip gitmelerini söyle."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Vermek isteyeceğin yanıt bu değil."

"Nedenmiş o?" Kardeşimin bana Krallık'a gitmem için mesaj attığını hayal edebiliyorum. Tekrar söylüyorum. Günde sadece beş mesaj atıyor. Bana ultimatoma veren biri için, Kingdom'a dönmemi çok istiyor.

"Çünkü bugün Nisan. Ve çizimini aldı."

"Ne?" Koltuktan fırladım ve telefonumu elinden kaptım.

April: Çekilişi aldım. Teşekkür ederim. Çerçevelemen çok hoştu. Bu akşam için planlarım var ama acaba

Bu hafta sonu akşam yemeği? Eğer meşgul değilsen, konuşmak isterim.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

MEZAR

Lisedeyken, galeriden bir motosiklet çaldım ve gezintiye çıktım. Keskin bir viraja girerken kontrolü kaybettim ve bir köprüden göle uçtum. Sürünerek kurtulmayı ve eve dönmeyi başardım. Babam da o sırada evdeydi. Beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Elleri yüzünden bir hafta komada kaldım. Kırık kalça kemiği ve kırık kolun onun yüzünden mi yoksa benim kazam yüzünden mi olduğundan emin değilim.

Ama hastaneden taburcu olduğumda, babam bazı torpiller yaptı ve beni akladı. Tutuklama yok. Sadece hapis yatmalıydım. Benim için yaptıklarını asla unutmama izin vermedi. Sonra beni biraz daha dövdü. Cehennemin nasıl bir his olduğunu bilmeyi hak ettiğimi söyledi. Bilmediği şey, benim zaten cehennemde yaşadığımı. Ve bu yüzden yaptığım şeyi yaptım, yaşadığımı hissetmek için.

Nisan ayı benim için böyle. Benim cehennemim. Motosikleti çaldığım o gün gibi biteceğini başından beri biliyordum. Kim olduğumu ve bensiz daha iyi olacağını anladığında beni mahvedecekti.

Arabamı onun garaj yolunda durdurdum ve uzun bir nefes aldım. Akşam yemeği teklifini kabul ettim. Yarın onsuz gitmeyi zorlaştıracak olsa bile onu görme şansını kaçırmayacaktım.

Arabamdan çıktım ve kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı iki kez çaldım, cevap vermesini bekledim. Gergindim. Hayatımda ilk kez kim olduğumdan utanıyorum. Ama daha iyi olabileceğimi biliyorum. Onun için. Bizim için. Sadece bunu ona kanıtlamak için bir şansa ihtiyacım var.

Kapı açıldı ve önümde durdu, mor saçları aşağı ve düz. Makyajı istediğim gibi yapılmış, gözleri siyah ve dudakları koyu renk. Üzerinde bir çift kot şort ve göğsünde *Always and forever* yazan siyah bir tişört var.

Onu görmeyeli yıllar olmuş gibi geliyor. Tam iki hafta bile olmadı.

"Selam." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve sesini duyunca dizlerimin bağı çözülüyor. O şimdiye kadar tattığım en iyi uyuşturucu. Ulaştığım en iyi kafa.

"Hazır mısın?" Tam bir cümle kuramadan soruyorum.

"Evet." O öne doğru bir adım atıyor, ben de ona eşlik ediyorum ve ona yer açmak için bir adım geri çekiliyorum. Dönüyor ve ön kapısını kilitliyor. Bu basit hareketle vanilyalı şampuanının kokusu burnuma doluyor.

Sertleşmemek için gözlerimi kapatıp ondan başka bir şey düşünmek zorunda kalıyorum.

Onu yolcu tarafıma götürüp kapıyı açıyorum ve o da içeri giriyor.

Sürücü kapısına gidip kendime hatırlatıyorum. Bu kaza yaptığım motosiklet gibi. Düştüğümde canım çok acıyacak ve hatıra olarak yara izleri bırakacak ama yine olsa yine yaparım.

NİSAN

Farklı davranıyor ve bundan nefret ediyorum. Keşke onun kim olduğunu bilmediğim ve onun da benim kim olduğumu umursamadığı o ilk güne geri dönebilseydik. İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyorum. Bu yüzden kimsenin bana yardım etmesine ya da yakınlaşmasına izin vermiyorum.

Annem bana hep kalbinin kırılacağını söylerdi bebeğim. Bu kaçınılmazdır. Hayatın bir parçası. Seni kadın ya da çocuk yapan bununla nasıl başa çıktığındır. Büyük insan olmak istemedim. Kendimi tekrar onun önüne atmak istemedim. Ama o daha önce kimsenin yapmadığı bir şeyi yaptı, beni dinledi. Ve bu iyi hissettirdi. İşte buradayız.

Onunla göz teması kurmaktan kaçınarak yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyorum. Acıtıyor. Söylemek istediğim çok şey var ama kelimeleri çıkaramıyorum. Emilee dükkâna benim çizdiğim resmi asmıştı ve ben kendimi ona bakarken buluyorum. Acaba ben o April olsaydım, daha güçlü olur muydum? Onun gibi mürekkeple kaplı olsaydım beni sever miydi? Beni farklı görürdü.

"Evime uğramam gerekiyor," diye konuşuyor ve ben şaşkınlıkla sırıyorum. "Oh, tamam."

"Bir şey almam lazım," diye devam ediyor.

Başımı sallayıp ona bakıyorum. Sol eli Zenvo STI'nın direksiyonunda. Arabanın fiyatı bir milyonun biraz üzerinde. Google'da araştırdım.

ilk gördüğümde. Böyle bir arabayı daha önce hiç duymamıştım bile. Altın dikişli siyah deri iç döşemesini bana Krallığa uyması için özel olarak yaptırdığını söyledi. Sağ eli vites kolunda. Beyaz uzun kollu bir gömlek, delikli bir kot pantolon ve siyah Chuck Taylor topuklu ayakkabı giyiyor. Yüzü yeni tıraş edilmiş. Uzun saçları yüzünden uzakta geriye doğru taranmış. İlk bakışta rahat görünüyor ama çenesindeki tiki görüyorum. Sıkı omuzları ve kaygısız kahkahalarının yokluğu şüphelerimi daha da güçlendiriyor.

Acı çekmesinden nefret ediyorum. Ve umursadığımı için nefret ediyorum.

Tek düşündüğüm en son ne zaman kafası iyiydi? Yoksa ben onu terk ettiğimden beri Lucy ile birlikte mi? Tabii ki oldu. Hangi erkek kesin bir şeyi pas geçer ki?

Dönüp pencereden dışarı bakıyorum ve uzun bir nefes veriyorum. *Bu bir hataydı.* Çünkü gece bittiğinde ve ondan tekrar uzaklaşmak zorunda kaldığımda daha da çok acıyacak.

Kings yerleşkesinin kapısından içeri giriyoruz. Siyah demirden yapılmış ve ortasında altın bir K harfi var. Burası da en az otel ve kumarhaneleri kadar abartılı. Dört ev, çıkmaz sokak benzeri bir yapıda oturuyor. Ama her birine taş atabileceğiniz kadar yakın değiller. Merkezde, son teknoloji ürünü bir dış mutfak, bar, açık hava mobilyaları ve jakuzili havuz içeren büyük bir kulüp binası yer alıyor. İçimden bir ses hiç kimsenin kullanmadığını söylüyor.

Garaj yolunda durur ve dört arabalık garajının önüne park eder. Sağ elini kaldırarak düğmeye basıyor ve garaj kapılarından birini açıyor. "Sadece bir dakika sürecek." Yanıt beklemeden arabadan iniyor.

Başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Gözlerim yanıyor. "Yapma," diye homurdanıyorum, gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışıyorum.

Onları açıyorum ve küçük bir hayal kırıklığı çığlığı atıyorum. Bu çılgınlık. Dışarı çıkıp eve doğru yürümeye başlamalıyım. Titan ve Emilee'nin evine bakıyorum. Tabandan tavana pencerelerinin önünden ışıkların yandığını görebiliyorum. Belki beni eve bırakır. Bunu daha önce de yapmıştı. Belki... Bardaklıkta bir telefon titriyor. Gözlerim yere düşüp ona bakıyor. Telefon

Grave's.

Tekrar titriyor.

Eve hızlıca bir göz attığımda hâlâ içeride olduğunu görüyorum. Onu alıp kapıyı açmaya gidiyorum ama kilitli.

Şifreyi biliyorum. Ne zaman bir mesaj alsa yüzlerce kez açtığını gördüm.

Elimde tekrar titriyor ve kararımı veriyorum. Dört haneli kodu giriyorum ve ekran açılıyor. Arka plandaki resmi, Charger'ının havaalanında pistte otururken çekilmiş bir fotoğrafı.

Kısa mesaj simgesine tıklıyorum ve açıyorum.

Seni özledim bebeğim. Yaptığım şey için özür dilerim.

Gözlerim onu kontrol etmek için tekrar eve yöneldi. Hala bir iz yok. *Ne yaptı ki?* Bu yüzden mi kızgın? Ona mı?

Elim telefonda sıkılaşıyor. Bu yüzden mi bu randevuyu kabul etti? Bu sefer onu ektiği için mi? Ben sadece bir yedek plan mıyım? Bu yüzden bana evet demesi bu kadar uzun sürdü.

"O orospu çocuğu..."

Elimde tekrar titriyor ve bu sefer bir video. Oynat tuşuna bastım.

BÖLÜM OTUZ İKİ

MEZAR

"NEREDE LAN BU?" Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yatağımın altında ekstra telefon şarj cihazımı kontrol ederken homurdanıyorum. Oteldeki şarj aletim düzgün çalışmıyor ve telefonumun şarjı sürekli bitiyor. Yeni bir tane almak da içimden gelmiyor. Evim akşam yemeğine giderken yolumun üzerindeydi ve uğrayıp alabileceğimi düşündüm.

Ayağa kalkıp komodinimi tekrar açtım. Eşyaları karıştırarak arıyorum ama bulamıyorum. En son nereye koymuştum...?

"Mezar mı?" April'in kanlı bir çığlık attığını duyuyorum.

Yatak odamdan çıkıp tırabzana koşuyorum ve tam zamanında onun merdivenlerden çıktığını görüyorum. "Ne oluyor, April?" Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak bağırdım. Öldüğünü sanıyordum, Tanrı aşkına.

"Mezar." Ağlayarak yanıma geldi.

"Ne oldu lan?" Ona bakarak talep ediyorum. Kapalı bir sitenin içindeyiz. Biz Kings dışında kimse girip çıkamıyor. Sadece beş dakikadır yalnızdı.

"Ona yardım etmeliyiz," diyor, gözyaşları yüzünden aşağı akarken.

"Kim?" Evimin ikinci katında etrafıma bakınarak soruyorum. "Burada sadece biz varız."

"Sana mesaj atmış." Cep telefonumu göğsüme soktu. "Bir mesaj ve ... video." Burnunu çekiyor.

Elinden telefonumu aldım ve ona baktım. Her ne izliyorsa duraklatılmıştı. Oynat tuşuna bastım.

Bu Lucy. Çenem gerildi. Çatı katındaki dairesinde, banyonun ortasında duruyordu. Belden yukarısı çıplak. Birisi onu filme alıyor. Ağlıyor. Günler öncesinden kalma makyajı yüzünden akıyor. Saçları ağarmış, karmakarışık. "Özür dilerim, Grave. Lütfen beni affet. Seni seviyorum. Seni özledim..." Hıçkırıyor. "Seni istiyorum. Gel ve kurtar beni." Uzanıyor

bir şişe hap alır ve kapağını açar. Ağzını açar ve geri çevirerek sayısız hapi yutar.

"Siktir!" Tıslıyorum.

"Gitmemiz gerek." April kolumu tuttu. "Grave, gitmeliyiz."

Ona bakıyorum ve burnunu çekiyor. Buz mavisi gözleri kıpkırmızı ve dudakları ıslak. "April, bu bir numara," diyorum ona. Lucy böyle yapar. İlgiye ihtiyacı var. Görülmeye ve duyulmaya ihtiyacı var. Lucy ona kızgın olduğumu ve şu anda onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi biliyor. Muhtemelen asla. Bu onun ağlayan kurdu.

Sanki kalpsiz bir piçmişim gibi kaşlarını çattı. "Ne? Hayır... video ..."

"Bana kaç kere böyle videolar gönderdiğini biliyor musun?" Telefonumu sallayarak talep ediyorum. "Yaptığı şey bu."

"Mezar." Bana doğru adım attı. "Ona yardım etmeliyiz. Belli ki yardım için ağlıyor. Lütfen," diye yalvarıyor.

"Hayır," diyorum ve telefonumu cebime koyup merdivenlerden inmeye başlıyorum.

"Öldüğünü sanıyordum," diyor ayaklarımı durdurarak. "Öldüğünü sandım, Grave. Ve ne oldu biliyor musun?" Yüzümü ona döndüm. "Seni kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmamış olsaydım kendimle yaşayamazdım. Ona yardım etme şansın varken o ölürse sen kendinle yaşayabilecek misin?"

"Tamam." Homurdanıyorum. "Seni mutlu edecekse uğrayıp onu kontrol ederiz." Sonra dönüp merdivenlerden inmeyi bitiriyorum.

APRIL yine benimle konuşmamaya başladı ama bu sefer en azından nedenini biliyorum. *Lucy!* Çünkü April benim başkalarını umursamayan bir ahmak olduğumu düşünüyor. Ve normalde, bu benim. Bunu ona söylemeyi reddediyorum. Lucy, April'la aramızı bozmaya çalışıyor. Çoktan etti bile. Ama bunu ona söyleyemem. O yüzden çenemi kapalı tutacağım ve kendi gözleriyle görmesine izin vereceğim. Lucy bunu bana en son iki yıl önce yapmıştı. Onu görmeye gelmek yerine Cross'la Los Angeles'a gitmiştim. Beni aradı ve bir şişe hap aldığını ve mutfağında elinde bir biftek bıçağıyla çıplak yattığını söyledi. Hayatına son vermek istiyordu. Her şeyi bıraktım ve Cross'la birlikte koşarak geri döndüğümüzde onu bir ev partisinde zil zurna sarhoş halde bulduk. Sözde aldığı haplar

çantasındaaydı. Bir ay boyunca onunla konuşmadım. Onunla konuşmaya hazır olana kadar tüm aramalarını ve mesajlarını görmezden geldim. Sonra, her zamanki gibi, beni anlıyormuş ve önemsiyormuş gibi davrandığı için onunla tekrar yatağa girdim. Kıcıma ilaç verdiğinde aksini kanıtladı.

South Mason Towers'ın kapalı otoparkına giriyoruz. Asansöre bindik ve çatı katına çıktık.

Kapısını çaldım. "Lucy, aç kapıyı!" Seslendim.

Hiçbir şey.

"Lucy?" Bağıriyorum, vuruyorum. "Aç şu lanet kapıyı." April'la yüzleşmek için döndüm. "Cevap vermeyecek. Hadi gidelim."

"Hayır." Ben asansöre geri dönmeden önce kolumu tuttu. "Buraya onu kontrol etmeye geldik Grave. Onun iyi olduğundan emin olana kadar buradan ayrılmayacağım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tekrar vur."

İçimi çekerek evinin anahtarlarını çıkarıyorum. April'ın bana attığı homurtuyu kaçırmadım. İsteddiği bu ve ben beklemekten yoruldum. Akşamımı April ile geçirmek istiyorum, bu yüzden harekete geçeceğim.

"Lucy!" Bağıriyorum, April hemen arkamdayken içeri giriyorum.

Burası darmadağınık görünüyor. Camlar yere devrilmiş. Duvarlarda eğri bğgrü asılı resimler. Belli ki partilerinden birini vermiş ve hizmetçiler henüz temizlememiş. Hışımla yatak odasına dönüp kapıyı açmaya çalışıyorum ama kilitli. "Aç şu kapıyı, Lucy!" diye bağırdım.

Hiçbir şey söylemiyor.

Bir adım geri atıyorum, sonra omzumu çarpıp kapıyı açıyorum.

"Aman Tanrım." April'ın nefesi kesildi.

Lucy üzerinde sadece bir iç çamaşırı ile yatağında uzanıyor. Yüzüstü yatıyor, kolları ve başı kenardan sarkıyor. "Lucy." Yanına koşup onu ters çeviriyorum ve boynuna dokunuyorum.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım." April'ın sesi çılgına dönüyor.

"Nabızı atıyor," diyorum ve cebimden telefonumu çıkarıp April'e atıyorum. Ayağına düştü. "Rehberime git ve Dr. Lane'i ara." Titan'ın Kingdom'da Queens için kullandığı bir doktor - bizim yürüttüğümüz gizli telekız servisi. Buraya en hızlı o gelir. "Şimdi!" Orada öylece durunca havladım.

Lucy'yi yataktan kaldırıp kollarıma alarak ebeveyn banyosuna taşırken o da sıçrayıp telefonu açıyor.

"Hadi Lucy." Onu tuvalete götürdüm ve parmağımı boğazına soktum, yuttuğu her neyse sisteminden çıkarmaya çalışıyorum.

Dr. Lane'e konumumuz hakkında saçmalarken arkamda April'in ağladığını duyabiliyorum.

"Lucy?" Adını bağıyorum. Başı geriye düşüyor ve keçeleşmiş saçlarını kaygan yüzünün dışına iterek gerçekten solgun olduğunu görüyorum. Göğsünden gelen ölüm çingırağını duyabiliyorum. "Bunu yapmayacaksın!" Homurdanıyorum. "Bu şekilde olmaz!"

NİSAN

Sırtımı Lucy'nin yatak odasının duvarına dayamış, banyosunu net bir şekilde görebilecek şekilde duruyorum. Her iki Fransız kapısı da ardına kadar açık. Grave banyoda kucağında Lucy ile yerde oturuyor. Tıpkı onu bulduğum geceki gibi; kız onun üzerine kusmuştu. Bunu yapmak için parmaklarını kadının boğazına soktu. Birini kusarken görmekten bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama o uyanık. Hafifçe ağladığını duyabiliyorum. Onun kollarında titriyor. "Mezar mı?" Ön kapıdan bir adamın seslendiğini duyuyorum.

"Burada." Sesim titriyor.

Yatak odasına düğmeli gömlek ve siyah pantolon giymiş yaşlı bir adam girer. Sağ elinde bir bavul taşıyor ama yalnız değil. Kingdom tişörtü ve kot pantolon giyen bir adam hemen arkasında. Onu Mason kardeşlerin Ethan'ı aramak için Roses'a adam gönderdiği gecedan hatırlıyorum. Bu Grave'in kardeşi, Bones. Öfkeli mavi gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra yanımdan ayrılıp banyoya doğru ilerliyor.

"Akıllı başında." Grave doktorla konuşmaya başlar. "Ama çok fazla yutmuş."

"Neydi o?" diye sorar
Grave'e. "Bilmiyorum," diye
homurdanır.

Gözlerim odanın içinde gezinmeye başladı ve komodinin üzerindeki şişeyi gördüm. Şişeyi alıp banyoya koşuyorum. "Burada her ne varsa," diye aceleyle dışarı çıktım ve onu alacak olan herkese uzattım. Grave'e gönderdiği videodan hatırlıyorum.

Bones elimden aldı ve şişeyi okudu. Daha önce hiç duymamıştım.

Doktor yanında getirdiği çantayı açarak, "Pekâlâ Lucy," diye başlıyor. "Mideni yıkayacağız, tatlım."

"Hayır," diye haykırıyor usulca ve göğsüm sıkışıyor. "Hayır... lütfen..."

"Grave, kızın sırtı göğsüne gelecek şekilde oturmanı istiyorum." Bones, Grave'in zavallı kızı kucağına yerleştirmesine yardım eder. "Güzel," diyor doktor onlar yerleştikten sonra. "Şimdi uzan ve kollarını göğsüne doğru tut. Sıkıca," diye emrediyor.

Ağladığımı duymasınlar diye ellerimi yüzüme götürüyorum. Onu tutacaklar ve burnuna bir tüp sokacaklar.

"Mezar ..." Sesi kesilir. "Lütfen yapma..."

Onunla konuşmuyor ve ona kızgın olmasından nefret ediyorum. Bu kadının yardıma ihtiyacı var. Hep intihara meyilli miydi? Bunu ona kaç kez yapmak zorunda kaldılar? Kaç kez...?

"Bones?" Birinin onun adını haykırdığını duyuyorum. "Banyoda," diye cevap veriyor Bones.

Birkaç dakika sonra Titan yatak odasına giriyor ve Emilee'yi görüyorum. Gözleri kırmızı ve şişti. O da ağlıyordu. Bana doğru koşuyor ve kollarını omuzlarıma doluyor. "İyi misin?" diye soruyor usulca.

Başımı salladım ve kokladım.

"Tamam, Lucy. Biraz baskı hissedeceksin..." Bones'a bakıyor. "Başını benim için geride tutmanı istiyorum."

Bones onun çenesini kavırıyor ve başını Grave'in göğsüne yaslayacak şekilde geriye yatırıyor.

"Hayır," diye haykırıyor ve doktor tüpü burnundan içeri sokmaya başladığında onlara karşı koyuyor. Boğulmaya başlar ve vücudu sarsılır.

Titan bize bakıyor, banyo kapısına doğru yürüyor ve ikisini de yüzümüze kapatıyor ama bu onun ağlamasını engellemiyor.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MEZAR

Sağımda April ve solumda Emilee ile hastanenin bekleme odasında oturuyordum. Dr. Lane onun midesini yıkamayı bitirdiğinde ambulans geldi.

Lucy hastaneye yatırılacak ve yetmiş iki saat gözetim altında tutulacak.

Kimse konuşmadı. Kardeşimin Lucy'nin çatı katına geldiğini görünce şaşırdım. April'a Dr. Lane'i arattırdım. Muhtemelen hemen Titan'ı, o da Bones'u aradı. Ne düşündüklerini biliyorum. April'ın Lucy adında bir kız için ağlayarak onları araması... Onunla yattığımı düşündüler.

Daha önce de oldu - April'ın beni havaalanında yerde baygın bulduğu zaman dışında. Ama hiç intihar etmek için uyuşturucu kullanmamıştım. April haklıydı-Lucy yardım istiyordu. Gidip onu kontrol etmek istediği için minnettarım. Yoksa orada, yatağında tek başına ölecekti.

April başını omzuma koyuyor ve ben ondan uzaklaşıyorum. Bana bakıyor, buz mavisi gözleri artık gözyaşlarından kırmızı değil ama yorgun görünüyorlar. Kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim.

"O iyi olacak mı?" diye soruyor usulca.

"Evet," diyorum ama dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Lucy'nin iyileşmek için önünde uzun bir yol var. Ama benim asıl endişem, ihtiyacı olan yardımı almak isteyip istemeyeceği?

Acil durum kapıları açılıyor ve Trey ile Tanner'ın içeri girdiğini görünce ayağa kalkmak için April'dan uzaklaşıyorum. "Nerede o?" Tanner beni görür görmez soruyor.

"Kabul edildi..."

"Ne oldu lan?" Trey soruyor. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Aşırı dozdan öldü."

"Onunla ne halt ediyordun?" Göğsünü benimkine çarptı.

Ellerimi kaldırarak bir adım geri çekiliyorum. Cehennem gibi bir gün oldu ve kavga edecek havada d e ğ i l i m . Bu şekilde olmaz. Burada olmaz.

"Onunla birlikte değildi." April'ın arkamdan bağırdığını duydum. "Ona bir video göndermiş..."

"April." Başımı sallıyorum, ona oturmasını ve çenesini kapatmasını söyleme şeklim.

"Onun hayatını kurtardı!" diye bağıyor,
dinlemiyor. "April!" Bağıyorum.

"Otur yerine, kaltak!" Trey ona bağıyor.

Yüzümü ona dönüyorum, elimi yumruk yapıyorum ve suratına bir yumruk atıyorum. O kadar sertti ki onu sürgülü cam kapıya doğru itti. Dışarı çıktım ama kenara itildim. Bones yanıma geldi ve silahını kot pantolonunun arkasından çıkardı.

Trey fıçıya yaklaşır. "Bir fahişe için savaş mı başlatacaksın?" diye sorar.

Kardeşim silahını doğrulttu. "Sen mi?"

Trey omuzlarını geriye çekti ve bana baktı. Sonra April'a. Koyu renk gözleri vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor, göğsünde oyalanıyor. Onu kendisine öğretildiği şekilde düşündüğünü bilmek kanımı kaynatıyor. Ofislerinde asılı olan fotoğraftaki kadın gibi. Sağ elini kaldırıp çenesini ovuşturuyor, dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor. "Grave sana kız kardeşimin o gece onun aletini emdiğini söyledi mi? Sen onu yerde baygın bulmadan hemen önce."

Vücudum geriliyor. Tam olarak ne yaptığımızı biliyorlar çünkü içeride kameralar var. Eminim herif izlemiştir.

April bir şey söylemiyor ama öfkesini anında hissedebiliyorum. Sırtımda bir ateş gibi, tenimi ısıtıyor. Trey'e dönük duruyorum. O arkamda olduğu sürece, önce beni geçmeleri gerekecek.

Bana doğru bir adım atıyor. Bones silahını ona doğrultmuş, gerekirse ateş etmeye hazır tutuyor. "Peki sana içkisine ilaç koyduğunu söyledi mi?"

"Trey!" Şak

diye söyledim.

"Bu doğru

mu?"

Bu soruyu April'dan bekliyordum ama kardeşimden geldi. Onu görmezden geldim.

Gözleri tekrar benimkilere kayınca Trey gülüyor. "Senin berbat durumda olmanı bekliyorlardı, bu yüzden hiç sorgulamadılar bile." April'a bakıyor. "Ama sen? Sen, onca insan arasında, ona şüpheyi yaklaşıcağını düşünmüştüm." O

Bu sefer dudaklarını yalayarak onu tekrar aşağı yukarı süzüyor. "Dizlerinin üzerindeyken söylediği isim sendin. Ve nedenini bilmek istiyorum."

Ona doğru hamle yaptım. Vücudum onunkine o kadar sert çarpıyor ki nefesim kesiliyor. Beton kaldırıma çarptık ve ben düşünmedim bile. Sadece yüzüne vurmaya başladım. Hiçbir şekilde ona dokunmasına izin vermeyeceğim. Adamlarını onun peşinden bir kez gönderdi zaten. Bir daha olmayacak.

Yumruğum yüzünün yan tarafına çarpıyor ve kan kaldırıma sıçırıyor. "Ona dokunursan ellerini keserim!" Uyarıyorum.

Ona tekrar vuracaktım ama Titan tarafından geri çekildim. Beni yana doğru itti. Kanlı elimin tersiyle alnımdaki teri siliyorum.

Tanner eğilir ve sersemlemiş kardeşini kaldırır. "Defol git buradan," diye homurdanıyor.

"Bir anlaşmamız var!" Ona bağıryorum ve buna uyacağını bilmek istiyorum.

Başını sallıyor. "Anlaştık." Sonra kardeşini çift camlı kapıdan geçirerek hastaneye geri götürür.

Nefes nefese kaldım. Elim acıyor ve çok yorgunum. "Lanet olsun!" April'ı aramak için arkamı dönerek bağıryorum. "April?" Onu göremeyince seslendim.

"Emilee ile birlikte arabaya gitti," diye Titan beni rahatlatı.

Bones elini göğsüme vurduğunda kaldırımdan otoparka doğru adım atmaya hazırlanıyorum. "Bu doğru muydu?"

Uzun bir nefes alıyorum. "Neden umursuyorsun ki?"

Ağır ağır iç geçiriyor, silahını kaldırıyor. "Mezar ..."

"Ben sadece ölmek isteyen bir uyuşturucuyum."

NİSAN

Grave'in evine girmesine yardım ederken, "Hadi," dedim. Onu hastaneden eve ben götürmek zorunda kaldım. Eli şişti ve bunu söylemedi ama canının yandığını biliyorum. Betona sert bir şekilde çarptı.

Adam Grave ve Lucy'nin ne yaptığını açıkladığında ona çok kızmışım. Sonra devam etti ve ben de başka bir nedenden dolayı sinirlendim.

Bu yüzden Grave onu kontrol etmeye gitmek istemedi. Çünkü ona ilaç vermişti. Bu yüzden kız banyoda kucağında ağladığında ona iyi davranmamıştı. Bu yüzden üzgün olduğunu söylemişti. Ne yaptığını biliyordu.

Neden bana söylemedi? Utanıyor muydu? Ben onu bağımlı olmakla suçlarken o orada durup onu defalarca tokatlamama izin verdi. Grave'in uyuşturucu geçmişi olduğunu biliyorum ama onu hiç kafası güzel görmedim. Sürekli benimle takılmasını ve o gece beni kız ve uyuşturucu için terk etmesini çok garip buldum. Ve bu konuda onu sorgulamak yerine, ona düşman oldum.

Kings yerleşkesine girdik ve arabayı onun dolambaçlı yoluna park ettim. Garajla uğraşmadan. Ben daha ona yardım edemeden arabadan indi. Ellerim havada, düşmemesini umarak taş basamakları çıkarken arkasından yürüyorum. Ön kapının kilidini açtı ve arkamızdan çarparak kapattı.

"İşte." İtiraz bile edemeden sol kolunu tutup omuzlarıma atıyorum ve merdivenlerden ikinci kata çıkmaya başlıyorum.

Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıyorum ve onu bitişikteki ana banyoya götürüyorum. Beyaz mermer tezgâha yaslanıyor. "Arabamı alabilirsin," diyor.

Aynada ona bakıyorum. "Ne?"

Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Arabamı eve götürebilirsin. Yarın gelip alacak birini bulurum."

"Mezar ..."

"Burada benimle kalmak zorunda değilsin. Ben iyiyim." Bana sırtını dönüyor ve aşırı büyük banyosunun köşesinde duran cam duşuna doğru yürümeye başlıyor. Üç tarafı camdan yapılmış, böylece içini görebiliyorsunuz.

Başımı eğdim ve uzun bir nefes verdim. "Bana kızgın olduğunu anlıyorum.

Sana sırtımı döndüğüm için özür dilerim." "Kızgın değilim," diyor usulca.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Öyle olmalısın."

Sırtını bana dönerek sol elini saçlarında gezdiriyor. "Seni incittim. Sana yalan söyledim. Sana yapmak istemediğim her şeyi yaptım..."

Ona doğru yürüyorum ve ellerimi sırtına koyuyorum. Dokununca sertleşti. Hemen geri çekildim. "En kötüsünü düşünmemeliydim."

Arkasını döndü. Uzaklara bakmadan önce gözleri bir saniyeliğine benimkileri tarıyor. "Ben bir bağımlıyım April." İtirafı karşısında göğsüm sıkışıyor. Başkalarının bunu söylediğini duymak, onun itiraf etmesiyle aynı şey değil. "Sen haklıydın." Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Hepsi haklı. Benden daha iyisini hak ediyorsun."

"Yanılmışım," diyorum.

"Hayır, değildin" diyor ve ben ellerimi yumrukluyorum.

Beni kendinden uzaklaştıracak. Ben de ona öyle yaptım. "Yapma bunu." Başımı sallıyorum.

"Ne yapmak?"

"Dur!" Ona kızarak emrediyorum. Kendime. "Burada neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi davranmayı bırak."

Mavi gözleri bana dik dik bakıyor. "Gidebilirsin," diyor ve sanki onun için bir hiçmişim gibi beni başından savıyor. Sanki geçen ay hiç yaşanmamış gibi.

Sözlerine homurdanıyorum. "Gitmiyorum."

"April..." diye homurdanıyor. "Arkanı dön ve uzaklaş. Bunu daha önce hiç düşünmeden yaptın."

"Beni aldattığını sanıyordum," diye savunmaya geçiyorum. "Aldattım amına koyayım," diye bağırıyor.

"Onun ben olduğumu sandın," diye itiraz ediyorum.

"Ve bu beni affetmeni mi sağlıyor?" Homurdanıyor. "Bundan daha iyisini hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

Yüzüne bir tokat atıyorum ve el izimin yanağında kızardığını görünce anında pişman oluyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım gözlerimi yakarken ellerim yüzümü kavriyor.

"Kendine yalan söylemekten yorulmadın mı?" diye soruyor. "Çünkü bunu yapmaktan yoruldum." Başını sallıyor, sallıyor.

"Mezar ..." Adını duyunca boğuluyorum.

"Git, April." Bununla birlikte bana sırtını döndü ve suyu açmak için duşun kapısını açtı.

Başımı eğiyorum; dönüp banyosundan çıkarken ilk gözyaşım yanağımdan süzülüyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve arkama yaslanıyorum. Bacaklarım hareket edemiyor. Zihnim aynı hatayı ikinci kez yapmamak için çılgık atıyor. Emilee bana iletişim kurmamı, Jasmine de istersem savaşmamı söyledi. Ve şimdi onu istediğimi her zamankinden daha iyi biliyorum. Hatalar yaptık. Bunu kabul edebilirim. Bu vazgeçmek istediğim anlamına gelmiyor.

Derin bir nefes alıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve banyonun kapısını açıyorum. Duşa doğru yürüyüp kapıyı çekerek açtığımda geniş alanı buhar dolduruyor. "Bir yere gitmiyorum!" diye bağırdım.

Püskürtücünün altından çıkıp bana doğru dönüyor. Mavi gözleri yorgun, muhtemelen üzgün. Şu anda hangisi olduğundan emin değilim. "April..."

"Hayır, Grave! Sana izin vermeyeceğim..." Kolunu fark ettiğimde sözlerim kesiliyor. Mor, mavi ve siyah mürekkep sağ kolunu bir kolla kaplıyor. "Ne...?" Benim

kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Neden?" Aklıma gelen tek kelime bu. "Bunu neden yaptın?" Gözlerim onunkilerle buluşmayı başarıyor.

Gözleri dikkatle benimkilere bakıyor. "Bunu bir kadın çizdi ve ben de o kadar güzel olduğunu düşündüm ki dünyaya göstermek istedim."

"Benim." Boğuluyorum, o lanet olası gözyaşları bir kez daha gözlerimi yakıyor. Beni çok duygulandırıyor. "Benim çizimim..."

"Öyle." Bir kez başını sallıyor. "Bunu almak zorundaydım."

"Neden?" İlk gözyaşı yanağımdan aşağı düşüyor.

"Çünkü." Uzanıp elimi tuttu ve beni duşa çekti. Kıyafetlerim ve her şeyimle. "Harikasın April. Hayatımda gördüğüm en güzel sanat eseri."

Bir gözyaşı daha dökülüyor. "Ama biz... biz ayrıldık," diyorum.

"Yani?" Kaşlarını çatıyor. "Bunun seni daha az sevmemi sağladığını mı düşünüyorsun?" Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

"Beni seviyor musun?" Fısıldıyorum. "Her şeyden çok."

Burnumu çekiyorum, göğsüm pişmanlıkla sıkışıyor. Ona söylemek istediğim çok şey vardı. Onu nasıl terk etmeyeceğimi. Bunu ona ya da bana yapmasına nasıl izin vermeyeceğimi. Ama şimdi kelimelerin hiçbir anlamı yok. "Seni seviyorum. Ve sana söylemeliydim ..."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve saçmalamamı kesiyor. Kendi gözyaşlarımdan tadına bakarak ona doğru açılıyorum. Elleri gömleğime gidiyor ve kollarımı başımın üzerine kaldırıp kumaşı çıkarmasına yetecek kadar çekiyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Hırılıyor, elleri şortumu çekip çıkarıyor ve bacaklarımdan aşağı itiyor. Tekmeleyerek çıkardım. Bizi kendi etrafımızda döndürerek sırtımı duvara çarpıyor ve vücuduyla suyu koruyor. Sonra içime kayarken dudakları tekrar dudaklarıma yapıyor.

Başımı geriye atıp dudaklarımı onunkilerden çekerek haykırdım. Nasıl hissettirdiğini unutmuştum. Ne kadar büyük olduğunu. Vücudumu daha iyi kavradıktan sonra hareket etmeye başladı.

Ellerim boynuna dolanıyor ve saçlarını parmaklarımdan arasında kavriyorum.

Boştaki elini boynuma doluyor ve amım sıkılaşıyor. Dudaklarım aralanıyor ve hırıltılı bir nefes çekiyorum.

Ağırlaşmış gözlerle ona bakıyorum, o da zaten beni izliyor. Vücutlarımızın birbirine çarpma ve düşün akma sesi, ağır nefes alış verişlerimizle birlikte odayı dolduruyor. Ayak parmaklarım kıvrılmaya başlıyor ve bu his beni ele geçirdiğinde gözlerimi kapatıyorum. "Oh, Tanrım." Nefes nefese kaldım.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MEZAR

KUKUSU sikimin etrafında kenetleniyor ve boşalırken vücudu benimkine karşı sıkılaşıyor.

Eğildim, onu becermeye devam ederken dudaklarına saldırdım, kendi serbest bırakmam için hazırlandım. Şu anda onunla vakit geçirmeyi çok isterdim ama yapamıyorum. Vücudum çok acıyor. Çok yorgunum ama ona onu sevdiğimi göstermeden edemedim. Yaptığım şey için üzgün olduğumu. Nasıl tepki verdiğimi ve onu gerçekten umursamadığımı düşünmesine izin verdiğimi.

Boşalmadan önce son bir kez daha ittim. Onu titreyen ayaklarına indiriyorum ama duş duvarına sabitliyorum. "Özür dilerim," diyorum. Onu incittiğim için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyecek. Bunu geri almak için her şeyimi verirdim.

"Üzülme," diye fısıldıyor, parmaklarını kolumda gezdirerek. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Alnımı onunkine koyuyorum, hâlâ nefes almaya çalışıyorum. "Yaptım." Pek çok açıdan.

Uzanıp yüzümü kavırıyor ve ben de ona doğru eğiliyorum. Gözlerim her saniye daha da ağırlaşıyor. Dövüştten gelen adrenalinin azaldığını hissedebiliyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum ve yüzü endişeyle büyüyor.

"İyi misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum, bir adım geri çekilerek. "Ben sadece..." Neredeyse elbiselerine takılıp duvara düşüyordum.

"Mezar." Üst kollarımı kavırıyor. "Gel hadi. Seni temizleyip yatağa yatıralım."

Onunla tartışmıyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, bayılmadan önce ne kadar zamanım kaldığından emin değilim.

Sabunumu alıp beni yıkıyor, kırılan elime dikkat ediyor. Şişmiş ama kanaması durmuş. Şu anda yumruk bile yapamıyorum. Çabucak bitirdi ve elimi yıkamadan önce suyu kapattı.

ve bizim için iki havlu aldı. Beni kurulamaya başladı ve ben de ondan aldım. Sonra onun ve onun lavabolarına doğru yürüdü ve dolapların altını kazmaya başladı. Kapıları çarparak açıp kapatıyor.

"Ne arıyorsun?" diye sordum. "İlaç.

İhtiyacın var..."

"Hayır." Sözünü kesiyorum, nereye gittiğini biliyorum.

Durdu ve ayağa kalktı, yüzünü bana döndü. Henüz kurulanmaya bile zaman ayırmamıştı. Havlusu hala katlanmış bir şekilde tezgahın üzerinde duruyor. Islak saçları çıplak göğsüne yapışıyor ve yüzünde hâlâ biraz makyaj izi var. "Grave, bir şeyler almalısın."

Başımı salladım. "İyi olacağım."

Tartışmak ister gibi alt dudağını ısıırıyor ama ona bağımlı olduğumu söyledim. Dolabımdaki spor çantamda birkaç tablet var ama bunu ona söylemeyeceğim çünkü onları almayacağım. Acıyla yaşayabilirim. "Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var." Ona güvence veriyorum ve tezgâha doğru yürüyorum. "Bu gece benimle kalır mısın?" diye sordum.

Hep onun evinde kaldık. Bir, çünkü onun evinde olmayı seviyordum. Bana evim gibi geliyordu. İkincisi, onu Krallık'ta erkeklerin yanında hiç istemedim.

"Tabii ki." Acı için hiçbir şey almayacağım gerçeğini unutarak iç geçiriyor.

NİSAN

Zilin çaldığını duyduğumda Roses'ın soğutucusunda duruyordum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Masanın arkasına geçerek seslendim. Kim olduğunu gördüğümde yüzümdeki gülümseme kayboluyor.

Lucy üzerinde mavi bir kot pantolon ve uzun kollu beyaz bir gömlekle orada durmaktadır. Sarı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve yüzü makyajdan arındırılmış. Kahverengi gözleri üzgün görünüyor ama bana gülümsemeyi başarıyor. "Selam," diyor utangaçça.

"Hey." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Başını eğmiş, tenis ayakkabılarına bakıyor. "Kardeşim bana sana bir özür ve teşekkür borçlu olduğumu söyledi."

Sadece ona bakıyorum.

Bana bakıyor. "Özür dilerim-"

"Özür borçlu olduğun kişi ben değilim," diye sözünü kesiyorum.

Uzun bir nefes verdi. "Ona üzgün olduğumu söyledim."

Onu odasında ölmek üzereyken bulmamızın üzerinden beş gün geçti. Grave ondan bir kez bile bahsetmedi. Ama ben sürekli onu düşünüyorum. İyi olup olmadığını merak ediyorum.

"Sadece kıskandım." İç geçirdi. "Kavga ettiği gece havaalanında ikinizi birlikte gördüğüm andan beri seni sevdiğini biliyordum."

Bu kadına duyduğum öfkenin azaldığını hissediyorum. Tezgâhın etrafından dolaşp ona doğru yürüdüm. Kollarımı açtım ve o da bana sarıldı. "Gerçekten çok üzgünüm." Usulca ağlamaya başladı. "Sadece beni böyle sevmesini istedim. Benim onu sevdiğim gibi."

Sırtını ovuyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Birinin seni sevmesini sağlayamazsın. "Teşekkür ederim." Gözyaşlarını ovuşturarak benden uzaklaşıyor. "Ben ayıgım. Ve yaptığının yanlış olduğunu anlıyorum." Gözleri benimkilerle buluştu. "Rehabilitasyona gidiyorum. Ama sen olmasaydın bu fırsatı yakalayamazdım."

Ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Bir erkeğin sana hayatının yaşamaya değer olmadığını düşündürmesine asla izin verme, Lucy." Burnunu çekiyor. "Sen güzelsin ve kendini her şeyin önüne koymalısın. Her zaman." Gerçekten çok güzel. Sarı saçları iri kahverengi gözlerini ortaya çıkarıyor. Hayatının çoğunu Grave'e adanmış olmasından nefret ediyorum. Ama duygularına karşılık vermemesi hiçbir şeye değmediği anlamına gelmiyor. "Sana en iyisini diliyorum ve umarım aradığını bulursun."

"Teşekkür ederim," diyor tekrar ve beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekiyor. Uzaklaştığında yine burnunu çekiyor. "Onun ihtiyacı olan şey sensin. Onu kendinden kurtaracak kişi sen olacaksın." Ve bununla birlikte dönüp dükkândan çıkıyor.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

MEZAR

Krallık'taki masamda oturuyorum. Görünmeden içeri sızmayı başardım. April'la ayrıldığımızda neredeyse iki haftalığına gitmiştim. Sonra Lucy'nin intihar girişiminden sonra biraz izin aldım. Kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı. Nasıl bir hayat istediğime ve bunu nasıl başaracağıma karar vermek için. Ayrıca April ile vakit geçirmek istedim. Dükkanda ona yardım ettim. Emilee ve Titan'ın düğününe hazırlanmakla son derece meşguldü. Güzel bir ortam değişikliği idi. Kimse beni burada özlemedi.

Kapım açılıyor ve kardeşimin içeri girdiğini görünce nefesimi tutuyorum. Radarın altında uçmak buraya kadarmış. Koltuğumda arkama yaslanıp ona bakıyorum.

Masama geldi. "Sizinle konuşabilir miyim?"

"Rehabilitasyonla ilgiliyse, hayır," diyorum basitçe.

İç çeker ve oturur, düğmeli gömleğinin kollarını kıvrır. "Üzgünüm, Grave."

"Endişelenme." Konu duygular hakkında konuşmaya geldiğinde kardeşimin pek iyi olmadığını biliyorum. Kendini rahatsız hissetmesini istemiyorum. Özür dilemesine gerek yok. Benim de bunu duymama gerek yok.

Gözleri koluma gidiyor ve bakarken kaşlarını çatıyor. Yüzün tanıdık geldiğini fark ettiğinde yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor. "Yani..." Bana baktı. "Aradığın o mu?"

Başımı salladım. "Aradığım kişi o." April benim her şeyim. O benim sorumluluğum. Aşkım ve cehennemim. Bana her şeyini vererek her gün şeytanlarımla savaşmama yardım edecek.

Ofis telefonum çaldı ve açtım. "Grave." Nigel telefonda, "Efendim, bir ziyaretçiniz var," diyor.

"Kim o?"

"Tanner Mason."

Aşağıya indim ve Bones benimle gelmek için ısrar edince hiç şaşırmadım. Asansörden inip özel lobimize girdik. "Neden buradasın, Tanner?" Havaalanındaki ilk gece de aynı şeyi sormuştu.

Bones'tan bana baktı. "Ben, uh..." Omuzlarını dikleştirir. "Sana şahsen söylemek istedim." Duraklıyor.

"Tamam." Ona doğru bir adım attım. "Bana ne söyleyeceksin?"

"Trey bu sabah Lucy'yi çatı katında buldu. Vefat etmiş." "Bunu duyduğuma üzıldüm." İlk konuşan Bones oldu. Sözleri çok içtendi. Ondan alabileceğin kadar.

Göğsüm sıkışıyor ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ölüm nedeni?" diye soruyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. Ağlamak istediği belli ama elinden geldiğince kendini tutmaya çalışıyor. "O..." Boğazını temizliyor. "İntihar."

NİSAN

Lucy için düzenlenen cenaze töreninde Mezarın YANINDA DURUYORUM. Chris Stapleton'dan "Fire Away" arka planda hafifçe çalıyor. Mason kardeşler özel bir tören yapmak istemişlerdi. İki gün önce vefat ettiğinden beri ölümü kamuoyuna bile duyurulmadı.

Hala inanamıyorum. Onu az önce gördüm. Dükkana geldi. Daha iyi görünüyordu, daha iyi olmak istediğini söyledi. Üç saat geçmeden çatı katındaki dairesinde ölü bulundu. Akla yatkın gelmiyor. Belki de sadece inanmak istemiyorum. Daha önce depresyon ya da bağımlılık nedir hiç bilmedim. Lucy'nin neler hissettiğini ya da neler yaşadığını anlamaya başladığımı bile iddia edemem.

Grave'in eline uzandım ama o benden uzaklaştı.

Gözlerimi kapatıyorum ve gözyaşlarımdan yüzümden aşağı özgürce yuvarlanmasına izin veriyorum. Onun ölümünü öğrendiğinden beri hep böyleydi. Mesafeli. Tamamen kapalı. Şaka yapmıyor. Hiçbir şey yok.

Kendini suçluyor. Hepimiz suçluyoruz. Ben bile ona yardım etmek için daha fazlasını yapabilirmişim gibi hissediyorum. Onu kurtarmak için. Ölmeyi hak etmiyordu. Bu kadar genç ve bu şekilde değil. Bu dünyaya verecek çok şeyi vardı. Rehabilitasyona gidiyordu. Hayatını değiştirmek için planları vardı. Kendisi için daha iyisini yapmak istiyordu.

Gözlerimi açtığımda, tabutunun yanında duran üç Mason kardeşi görüyorum.

Bebek Trey, elini hafif ahşabın üzerine koyarak açıkça hıçkırıyor.

Tanner onun yanında duruyor, başı öne eğik, eli küçük kardeşinin üzerinde. Omuzlarının titrediğini görebiliyorum.

Hiç görmediğim tek kişi Turner, ama onu gördüğüm anda kim olduğunu anladım. Hepsinde benzer bir bakış var. Orada duruyor, başı dik ve gözünde tek damla yaş yok. Ellerini takım elbisesinin ön ceplerine sokmuş. Güneş gözlüğü başının üstünde. Hiçbir şeye bakmıyor. Ve kalbim onun için kırılıyor. Verdiği iç savaşa. Bir şeyler hissetmekte yanlış bir şey yok, özellikle de bu kayıp bir kardeşe. Şarkı sona eriyor ve bir papaz kapanış duasını okumak için geri dönüyor. Hepimiz başımızı öne eğiyoruz ve ben gözlerimi kapatıp burnumu çekiyorum. Sol tarafımda birinin bana uzandığını hissediyorum ve elini kendime doğru çekiyorum. Bu Jasmine'di.

O

o tarafımda duran son kişi olduğunu gördüm.

"Amin." Hep bir ağızdan söylüyoruz.

Mezar'a uzanmak için başımı kaldırıyorum ama orada değil. Mezarlığın etrafına bakıyorum ve onu çakılların üzerine park etmiş araçların yanında görüyorum. Düz siyah Zenvo STI'nın önünde duruyor ve Turner da hemen yanında. Konuşuyorlar. Turner cep telefonunu çıkardı ve bir şeyler izlemeye başladılar.

Grave birkaç kez başını sallar ve sonra Turner sağ elini uzatıp Grave'in elini sıkar.

Hemen dönüp Bones'u aradım. Sol tarafımda Titan'la konuştuğunu gördüm. "Bones?" Ona doğru koşarak seslendim. "Grave ve Turner arasında neler oluyor?"

Benden kardeşinin durduğu yere bakıyor. "April..." diye başlıyor.

"Senden bunu kontrol etmeni istiyorum," diyorum. "Bana inanacak birine ihtiyacım var." Kaşlarını çatıyor. "Neye inanacak?"

Kardeşinin üç gün önce olduğu kişi olmadığını mı? Onu mutfakta durmuş votka şişesine bakarken gördüğümü, sanki hepsini bir kerede içmek istiyormuş gibi. İstese birkaç saniye içinde elinde bir şişe hap olabileceğini biliyorum. Geri dönüşü olmayan bir noktada olmasından korkuyorum. Ancak bu kadarını yapabilirim. Ve eğer tekrar başlarsa, onu geri getirebileceğimden emin değilim.

"April, hazır mısın?"

Arkamı döndüğümde Grave'in arkamda durduğunu görüyorum. Güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu. Tek başıma olduğumu bilerek başımı salladım ve ona doğru yürüdüm. Daha önce ona yardım edememişlerdi, şimdi de yardım edemeyecekler. Bunu tek başıma yapacağım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ ALTI

MEZAR

Evimdeki dolabımın içinde durmuş, bir kot pantolon giyiyordum.

"Ne yapıyorsun?" April geniş alana girerek soruyor.

"İşe gitmem gerekiyor," diyorum

kesin bir dille. "Grave, saat
sabahın üçü." Esniyor.

"Biliyorum." Askıdan bir gömlek çıkarıp üzerime geçirdim. Sonra
yanından geçip çıkıyorum.

"Mezar ..."

"Zamanım yok April," diye çıkışıyorum ona, tartışacak havada değilim.
Gitmem gereken bir yer var.

"Ne zaman döneceksin?" diye soruyor usulca.

Merdivenlerden inip garajıma girmeden önce "Bekleme," diyorum.

Arabamı çalıştırdım, kapıyı açtım ve kapıdan çıkarken lastiklerimi
gıcırdatarak geri döndüm. Havaalanına doğru gidiyorum.

Arka tarafa çekip park ettim. Arka koltuktan çantamı alıp binaya
giriyorum. Bozuk yürüyen merdivenlerden ikişer ikişer çıkıp odaya
giriyorum.

Turner masada oturmuş beni bekliyor.

"O burada mı?" diye sordum.

Başını sallıyor. Gözleri çantaya kayıyor. "Hazır mısın?"

Alt kattaki yeraltı tünellerine iniyoruz. Bu mevcut, işlevsel havaalanında
yetmişli yıllarda bir bomba sığınağı vardı.

Masonların hapisane hücresi olarak kullandıkları güvenli odaları var.
Havaalanında kendi kolluk kuvvetleri var. Tünellerden aşağıya doğru
ilerliyoruz ve sonunda sağa dönüyoruz. Turner ana kilidi açtı ve kapıyı
çekip açtı.

Ortasında bir adam oturuyor, kolları sandalyeye bağlı. Kanlı yüzünü
kaldırıp bize bakıyor. "Mezar mı?" Bağlarla mücadele ediyor. "Ne oldu?"

Ne yapıyorsun?"

"Jimmy Trust," diyorum gülümseyerek.

Gözleri kısıldı. "Hastalıklı şeylerle ilgilendiğini biliyordum." Turner güler. "Sanırım beni kastediyorsun."

"Nedir bu?" diye sorar.

"Neden burada olduğunu bilmiyormuş gibi mi davranacaksın?" diye sordum.

"Gidip kız arkadaşını ziyaret ettiğim için mi?" Başımı yana eğiyorum.

"Beni suçlayamazsın, değil mi? O mor saçlar..."

Suratına yumruk atıp sözünü kestim.

Başını öne doğru sarkıyor ve yere kan tükürüyor. "Peki ya kız kardeşim?" Turner sorar.

"Peki ya o fahişe?" diye tersler. Turner sırtıyor. "Onu neden öldürdün?"

"Sen neden bahsediyorsun? İntihar etti."

"Öyle mi?" diye soruyor, cebinden telefonunu çıkararak. "Çünkü Grave onun hayatını kurtardıktan sonra, çatı katına kameralar yerleştirdim."

Gözleri büyüyor ama hemen toparlanıyor. "Kız kardeşini sikişirken izlemek ister misin Turner? Siz Mason kardeşler gerçekten hasta heriflersiniz."

Turner telefonunu Jimmy'nin önüne koyar ve oynat tuşuna basar. Küçük oda Lucy'nin kahkahasıyla dolar.

"Hadi kafayı bulalım." Jimmy'nin sesini duyarsınız.

"Bu ön sevişme konuşması," diyor ona.

Videoyu gördüm. Turner bugün cenazesinde bana gösterdi. Diğer kardeşler bilmiyor. Onlara göre Lucy Mason intihar etti ve Turner bunun böyle kalmasını istiyor. Onun gerekçesini sormayacağım. Kız kardeşi. Ailesi. Ve intikamını.

Turner çalmasına izin veriyor. Birkaç hap yutup biraz alkol alırken gülüşüklerini ve belirli bir şey hakkında konuşmadıklarını duyuyorsunuz. Sonra onun "Hadi sevişelim." dediğini duyuyorsunuz.

"Havamda değilim." Sesi yumuşak çıkıyor. Sanki onları çıkarmak için çok çaba sarf etmiş gibi.

"Hadi bebeğim. Kafayı bulunca çok iyi hissedeceksin." Onu belinden kavırıyor ve bacaklarının arkasını yatağın kenarına doğru itiyor.

"Hayır." Ellerini onun göğsüne koyar.

"Peki ya şu bahsettiğin ön sevişme?" Aşağı uzanır ve onun şortunu çıkarır.

"Jimmy..."

Adam onu yatağa fırlatır ve kadın onunla savaşmaya başlar. Ama çok fazla hap almış, çok fazla içmiştir. Adam ondan çok daha aklı başında. Onun karşısında hiç şansı yok.

"abuk olacak," diyor ona, şortunu bacaklarından aşağı iterek. "şimdi olmaz," diye mırıldanarak gözlerini kapatıyor.

Ona tokat attığını duyabiliyorsunuz ve sonra kotunu çıkarırken, sert aletini kavrarken ve onu becermeye başlarken çok az mücadele var. Elleri yukarı uzanıyor ve onu itmeye çalışıyor, ama adam bir yastık kapıyor ve yüzüne yerleştirerek onu boğarak ldryor. Jimmy yine de bitirdiğinden emin olur. Kızın üzerinden indiğinde haplardan geriye kalanları alıp sifonu çekiyor, sonra da intihar ss vermek için hap şişesini kızın yanına koyuyor ve otopsi yapılmasını istememelerini umuyor. Lucy gibi bir kız - yetmiş iki saatlik bir gözaltından yeni çıkmış, intihara meyilli bir uyururucu bağımlısı? Bu konuda iki kere dşnmezlerdi.

Turner videoyu bitirdiğinde "Ne yapacaksın?" diye hırılıyor.

antama eğıldim ve bir rulo koli bandı çıkardım. İki parça kopardım.

"Ne oluyor lan...?"

Bunu yapmamı engellemek için başını sallamaya çalışırken birini çapraz olarak dudaklarının üzerine yerleştiriyorum. Sonra diğeri ters yöne. antama geri dönüp tüpü alıyorum.

Turner'a "Başını tut" dedim.

Bağılı olduğı sandalyenin arkasına doğıru yürür ve kolunu Jimmy'nin boynuna dolayarak onu geriye doğıru yatırır. Jimmy zgrlğ için mücadele etmeye çalışır ama başaramaz.

Ona doğıru yürüyorum. "Biraz baskı hissedeceksin..." Geri çekiliyorum ve tüpü burnundan içeri sokmaya başlıyorum. Vücudu sarsılıyor ve bandın arkasından öksürüyor. Yanakları havayla doluyor ve gözleri sulanıyor. Elleri bir sıkılıp bir açılıyor. Tp burnundan aşağı indiğinde şişeyi ucuna kadar sokup sıkıyorum, kömür tüpü dolduruyor. "Mideni pompalıyorum, Jimmy. Tıpkı onunkine yaptıkları gibi. Tek fark, kendi kusmuğunda boğulup leceksin."

Turner uğırsuz bir gülümsemeyle, "Tıpkı senin gibi bir pislik," diye ekliyor.

Vücudu kasılmaya başlıyor ve ikimiz de onu bırakıp geri çekiliyoruz. Kendi kusmuğunda boğulurken vücudunun kendi kendine dönmesini izliyoruz. Kusmuk burun deliklerinden dışarı fırlıyor ve başı ne düşüp gevşemedenden önce gözleri soğuyor.

Turner bana baktı. "Yardımanın için teşekkürler." Sırtımı tokatladı.

Sadece başımı salladım. Bana kalsa onu diri diri gömerdim ama bu Turner'ın intikamıydı. Bunun bir parçası olmama izin verdiği için mutluyum.

Cebinden bir esrar çıkarıp yaktı. Bir fırt çektikten sonra bana uzattı. Uzun süre ona baktım, Lucy'yi ve onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüm. Bir kez daha onun yanında olmadığını. Onu kurtarmalıyım. Onu bana ihtiyaç duyduğu şekilde sevmiyordum ama ona değer veriyordum.

NİSAN

Ön kapının açılıp kapandığını duyduğum anda Grave'in yatağında doğruldum. Saatlerdir yok. Güneş üç saat önce doğdu ama ben burada kalıp onu bekledim. Uyuyamadım ve midem bulandı. Nereye gittiği ve ne yaptığı konusunda ölümüne endişelendim. Telefonunu neden kapattığını.

Yatak odasının kapısı açılır ve içeri girer.

"Nerelerdeydin?" Hem kızgın hem de iyi olduğu için rahatlamış hissederek soruyorum.

Duruyor ve yukarı bakıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözlerindeki bakışla kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kırmızılar ve tökezlediğini fark ediyorum. Ya sarhoş ya da kafası güzel. Belki ikisi de.

"Bunun sizi ne kadar ilgilendirdiğinden emin değilim," diyor.

"Beni burada yalnız bıraktın, böylece gidip kafayı mı bulacaksın?" Anlamaya çalışarak ama kavga başlatmadan soruyorum. Şu anda ne kadar kırılgan olduğunu bilmiyorum. Lucy öldü ve acı çektiğini biliyorum.

Cevap vermiyor. Onun yerine yatağın ucuna oturup ayakkabılarını çıkarıyor. Sonra ayağa kalkıp kemerini çözüyor.

"Grave, yapmamız gereken..."

"Hayır, ilgilendirmez April. Ne yaptığım ve nereye gittiğim seni ilgilendirmez," diye tersliyor.

"Bunu yine yapıyorsun. Beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun." "O zaman ipucunu al ve git," diye homurdanıyor.

Başımı sallıyorum ve kuru dudaklarımı yalıyorum. "İblislerinden daha güçlü olduğunu biliyorum Grave. Keşke sen de bunun farkına varabilsen."

Sert bir kahkaha atıyor. "Benimle bu saçmalığa başlama. Bir dahaki sefere bana kardeşim gibi rehabilitasyona gitmemi söylersin."

Yataktan kalktım. "Mezar ..."

Yatak odasının kapısını göstererek, "Evimden defol git, April!" diye bağıyor.

Alt dudağım titremeye başlıyor ve boğazımda oluşan düğümü yutmaya çalışıyorum. Onu terk etmek istemiyorum ama kalmama izin vermesini de sağlayamıyorum. Burası onun evi ve belli ki artık beni istemiyor.

Bana söyleneni yapmamı beklemek yerine banyosuna giriyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. Sonra kapı kilidinin sesini duyuyorum.

Koştum ve kapıya vurmaya başladım. "Aç şu lanet k a p ı y ı , Grave! Bunun hakkında konuşacağız."

Duş açılıyor, ama o hiçbir şey söylemiyor.

Elimi kapı koluna doluyorum ve boştaki elimle kapıyı itmeye başlıyorum. "Grave! Aç şu lanet ..."

Kapı açıldı ve beni banyoya doğru sürükleyerek ona doğru koşturmak neden oldu. Gömleksiz ve pantolonu çıkarılmış ama hala kalçalarına doğru çekilmiş bir şekilde karşımda duruyor. Mavi gözleri bana dik dik bakıyor. Tam olarak ne yapacağımı bilemeden titrek bir nefes alıyorum. Onu zorlamak istemiyorum ama belki de ihtiyacı olan şey budur. "Sana yardım etmeye çalışıyorum." Sesimi yumuşatıyorum ve ellerimi göğsüne koyuyorum. Kalbi avuçlarıma çarpıyor.

"April..." diye ismimi mırıldanıyor.

"Lütfen, Grave." Ona yalvarıyorum. "Seni seviyorum." Ona ihtiyacım var. Lucy'ye olanlar yürek parçalayıcıydı ve onun da aynı yola girdiğini görmekten nefret ediyorum. Belki kardeşleri ona yardım etseydi, ölmeyecekti. "Beni sevdiğini söylemiştin." Gözlerini benden kaçırıyor ve keskin çenesindeki tiki görüyorum. Ona ulaşamıyorum. "Beni duydun mu?" Umutsuzluğa kapılarak göğsünü tokatlamaya başlıyorum. "Cevap ver bana!"

Ellerini bileklerime dolayarak onları sıkıyor ve beni durmaya zorluyor. "Yardıma ihtiyacım yok!" diye tersledi. "Benim de sana ihtiyacım olmadığına eminim." Sonra beni banyodan dışarı itti ve kapıyı suratıma çarptı.

Ağlamaya başladım, çok ileri gittiğini biliyordum. Onu durdurmak için yeterli değilim. Lucy'nin ölümü onun için çok zordu ve ben bile acısını dindiremiyorum. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve başım önümde dışarı çıkmadan önce giyiniyorum. Kalmama izin vermesi için onunla konuşamayacağımı bilerek bana söyleneni yapıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDİ

MEZAR

Kanepeye yerleşiyorum, kollarım kanepenin arkasını sarıyor ve tavana bakıyorum. AWOLNATION'dan "Sail" hoparlörlerden çalarken oda dönüyor ve görüşüm gidip geliyor. Sözler kafamın içinde davul gibi çalıyor. April olmadan iki hafta geçirdim ve bu cehennem gibiydi. Ama hak ettiğim buydu. Ona karşı korkunçtum. Sırf bir anlık zayıflığım yüzünden. Ona ihtiyacım olmadığını ve gitmesini söyledim. O da gitti. Ne yapmasını bekliyordum ki?

"Dostum, her şey yoluna girecek," dediğini duyuyorum Trey'in, sehpadan bir kola çekerken. "Onsuz da iyiydin, şimdi de iyi olacaksın." Onu duymazdan geliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve duvarları sarsan gök gürültüsünü dinliyorum.

Uzun bir nefes çekiyorum ve ciğerlerimi bozuk ilaçlarla dolduruyorum. *Aynı şey değil.*

Şarkı 8 Graves'ten "Bury Me Low" olarak değişiyor. Bu her zaman benim tema şarkım olmuştur.

"Mezar mı? Dostum, biri sana bağılıyor," diyor kolumu iterek. "Siktir et onları." Bir vuruş daha yapıyorum, ulaşabildiğim o yüksekliğe ihtiyacım var

April hayatıma girmeden önce. Onu boğmam lazım. Onu öyle derine gömmeliyim ki, aklıma gelen her düşüncüyü boğmalı.

"Mezar mı?" Trey iç geçirir. "Bu Titan."

"Siktir et onları," diye tekrarlıyorum ve bir fırt daha çekiyorum.

Gel hadi. Hadi, hadi.

Bu boşluğun dolmasını istiyorum. Acının gitmesine. Sadece kıcıımı
t e k m e l e .

"Grave, seni zavallı orospu çocuğu," diye tersliyor Titan. "Aç şu lanet kapıyı yoksa kırarım."

Belki bununla kafama vurur. Hafıza kaybı bundan daha iyi olurdu.

Ne kadar sürececek ...?

Kapının kırıldığını ve kalan kısmının iç duvara çarptığını duyuyorum.

"Kahretsin!" Trey yanımda tıslıyor.

Titans hışımla odaya giriyor ve ben onun yalnız olmasına şaşırıyorum. "Kaltakların geri kalanı nerede...?" Suratıma öyle sert bir yumruk attı ki, kafam geriye gitti.

Ağzıma anında kan doluyor ve yüzüm çarpmaya başlıyor.

"Siktir." Trey yanımdaki koltukta oturduğu yerden sıçradı.

Titan gömleğimi kavradı ve beni kıcımdan çekip yere itti.

"Dur, dostum!" Trey bağırıyor.

Arkadaşıma bakıyorum, gözümün şişmeye başladığını hissediyorum. Ağzıma dolan kanı öksürerek çıkarırken ona "Yap şunu," diyorum.

"Lanet olsun, sen bir pisliksin," diye homurdanıyor Titan bana doğru.

Öyle olduğumu biliyorum. April öyle olduğumu biliyor. Bu yüzden beni terk etti. "Acıma bir son ver."

"Şu anda her ne sorunuz varsa aşın ve hayatınıza devam edin." "Senin için söylemesi kolay." Kadını onu terk etmedi. Acaba terk etmedi mi? Eğer onunla kalırsa, onu kardeşimle paylaşabilir miydim? "Acaba Emilee kimi daha çok seviyor?" Yüksek sesle düşünerek soruyorum.

"Grave," diye homurdanıyor. "Kaldır kışını. Gitmemiz gerek."

Gözlerimi kapatıyorum ve karanlığa hoş geldin diyorum. "Siktir git, Titan."

Beni gömleğimden tutup evden dışarı çıkardı. Sonra beni yolcu koltuğuna fırlatıyor. Lastiklerini gıcırdatarak caddeye çıkıyor ve telefonunu kulağına tutuyor. "Yola çıkıyoruz." Durakladı. "İyi değil." Gözlerini benimkilere kaydırıyor. "Bok gibi. Bir dakika içinde görüşürüz."

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum. Belki de bir müdahaledir. Beni bir akıl hastanesine atıp anahtarı da bir kenara fırlatırlarsa hiç şaşırmam. Herkes bana katlanmaktan yoruldu. Ben de dahil.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve gözlerim ağırlaşıyor.

"Ne kadar içtin?" diye soruyor. "Yeterli değil," diye geveliyorum.

"Siktir!" Avucunu direksiyona vuruyor. "Seni burada, lanet olası yolun kenarında bırakmalıyım."

"Yap," diye meydan okuyorum ona.

"Hayır, bu senin için çok kolay olurdu. Yüzüne çarpmak üzere olan her şeyi hak ediyorsun."

"Yumruğun mu? Hiçbir şey hissetmeyene kadar vur bana."

Sadece başını sallıyor, sorumu duymazdan geliyor.

Kings ve benim paylaştığımız mülkün kapısından giriyoruz ve Bones'un araba yoluna giriyor. İnledim. Arabayı durdurup beni arabadan çıkardı ve merdivenlerden çıkmama yardım etmek zorunda kaldı. İçeri girer girmez Bones ve Cross yanımıza geldi.

"Bu kötü bir fikir." Cross beni bir aşağı bir yukarı süzerek iç geçiriyor. "Bizi yalnız bırak," diye emrediyor ağabeyim.

Titan beni bıraktı ve ben duvara düştüm. Gözlerimi kırıştıyorum ve ağabeyim karşımda duruyor, eli boğazımda. "Sen her zaman zayıftın," diye yüzüme doğru hırlıyor.

"Siktir git, Bones."

"Onu hak etmiyorsun."

Sözleri karşısında irkildim. Bunu hep biliyordum ama bu onu istememi engellemedi. Daha iyi olmayı istemekten. Bana inanmıyordu. Tıpkı diğerleri gibi.

Bana doğru adım attı. "Lanet olası sefil hayatının geri kalanında yalnız kalmayı hak ediyorsun, ki bu daha sonra değil de daha erken olabilir." Beni bilerek incitmeye çalıştığını biliyorum ve işe yarıyor olmasından nefret ediyorum.

Ona vurmak için hamle yapıyorum ama ıskalıyorum. Geri adım atıp beni bırakıyor ve ben de fuayesinde dizlerimin üzerine çöküyorum. Önümde diz çöktü. "Sonsuza kadar yüksekte kalamazsın, Grave."

"İzle beni."

Homurdanıyor.

or.

"Neden buradayım?" Bulunduğum yerden gayet memnundum. Mor saçları ve kalbimi parçalayan muhteşem gözleri olan muhteşem bir kadını içermeyen uyuşturucunun neden olduğu bir pus içinde kaybolmak.

Cevap vermek yerine dönüp benden uzaklaşıyor ve beni evinin girişinde yatar halde bırakıyor. Yanan tenime değen soğuk siyah mermer zeminin tadını çıkarıyorum. Gözlerimi kapatarak, ilaçlar işini yaparken dua ettiğim karanlığın içine düşüyorum.

İyi bildiğim bir yatakta uyandım. Kardeşimin boş odalarından biri. Başım ağrıyor, çenem ağrıyor ve ter içindeyim. Yataktan düşüp tökezleyerek bitişikteki banyoya gidiyorum. Parçalanmış yüzüme su döktüm. Sağ gözümü açamıyorum ve dudaklarım patlamış. Kamyon çarpmış gibi hissediyorum.

Cam duş kapısını açıp duşu çalıştırıyorum ve içeri girmeden önce kıyafetlerimi çıkarıyorum. Bacaklarım kendimi tutamayacak kadar güçsüz, bu yüzden oturuyorum ve başımı soğuk fayansa yaslıyorum.

"Onu buraya getirmemeliydin." Emilee'nin sesini duydum.

"Bebeğim, ihtiyacı var-"

Titan'ın sözünü keserek, "Kıçının rehabilitasyona girmesi gerekiyor," diye çıkışıyor.

Yatak odasının kapısı çarparak açılıyor ve duşta olduğumu duymuş olmalılar çünkü hemen ardından banyonun kapısı açılıyor. Sanki beni yüzlerce kez çıplak görmüş gibi duşa doğru hücum ediyor. Kendimi örtmek için hiçbir hareket yapmadım. Aleti ne kadar sevdiğini hepimiz biliyoruz.

"Seni orospu çocuğu..."

"Em," diye tersliyor Titan ve onu kendine doğru çekiyor. "O..."

"Burası senin yerin değil," diyor ona.

Önümde yere düşen bir iskambil kâğıdı gibi yıkılıyor. Vücudu adamın kollarına yaslanıyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Hıçkırıyor ve elleriyle yüzünü kapatıyor. Adam onu etrafında döndürüyor ve kadın yüzünü adamın gömleğine gömüyor.

Duşun zemininde oturup onun sinir krizi geçirmesini izlemeye devam ediyorum. "Ve yardıma ihtiyacım olduğunu söylüyorlar."

Burnunu çekiyor, etrafında dönüyor ve gözlerini bana diyor. "Bunun için seni asla affetmeyecek," diye fısıldıyor başını sallayarak. "Sana asla bakmayacak ve ona yaptıkların için senden nefret etmeyecek!" diye bağırıyor.

Bu dikkatimi çekti. Doğruluyorum ve o da dönüp banyodan çıkıyor.

"Neden bahsediyor bu?" Titan'a soruyorum. "Duşta işini bitir ve aşağı gel." "Titan-"

"April burada," diye sözümü kesti.

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. "Beni mi görmek istiyor?"

Başını sallıyor. "Senin burada olduğunu bilmiyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden buradayım?"

Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Çünkü ben ikinci şanslara inanırım. Ve... Senin nasıl biri olabileceğini biliyorum, Grave." Kalbim çarpmaya başladı. İç çekti. Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi ağzını açıyor ama son anda vazgeçiyor. Sonra arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Duşumu bitiriyorum ve yatağın üzerinde bir Krallık gömleği ve temiz bir kot pantolon buluyorum. Onları giydim ve aşağıya indim. "Nerede o?" Mutfağa girer girmez soruyorum. Onun dışında herkes hazır.

Titan'dan başka kimse bana bakmıyor. Yanımdan geçip koridora doğru yürüyor. Onu takip ediyorum. Bir kapının önünde durdu ve sessizce kapıyı açtı. April'ı gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Yan yatmış, cenin pozisyonunda bana bakıyor. Gözleri sınıksız kapalı ve vücudu yumuşak hıçkırıklarla titriyor.

Ona doğru koştum. "April?" Kısık sesle sordum.

Gözlerini açmıyor. Onun yerine, daha yüksek sesle hıçkırmaya başlıyor.

Daha sert. "Neyin var?" Uzanıp kırılmış parmak eklemlerimi gözyaşı dolu yüzünden aşağı.

Elleriyle yorganı kavrarken başını yorganın içine gömüyor. Ondan uzaklaşıp yatağa giriyorum ve onu kucağıma çekebiliyorum. "April..."

Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Kollarımda kırılırken onu sessizce ileri geri sallıyorum. "Eğer benim yüzümden olduysa, lütfen konuş benimle bebeğim." *Yaralı mı?*

Yumruklarını göğsüme vurmaya başladı ve ben de ona izin verdim.

"Bana iyi olduğunu söyle." Belki de sadece duygusal bir çöküntüdür. "Asla iyi olamayacağım," diye ağlıyor.

"April..."

Kollarımdan kalkıp yataktan dışarı fırlıyor. Onu takip etmek için ayağa kalkıyorum ama çantasına doğru gittiğini görünce olduğum yerde kalıyorum. Eğilip çantasını karıştırıyor. Ve bir şey çıkardı. Bana doğru gelip, göğsüme soktu. Onu aldım ve aşağıya baktım. Bu bir hamilelik testi. Ona bakarken yutkundum.

O hamile.

Onu hamile bıraktım. Sonra onu hayal kırıklığına uğrattım. Ona bir hiç olduğumu gösterdim. Tıpkı babası gibi. Onun yanında olamam. İhtiyacı olan şekilde değil. Şimdi bir baba olacağım. "Ben... Özür dilerim." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Tekrar ona bakıp elini tutuyorum.

İkinci şanslara inanırım, demişti Titan. O biliyordu. *Seni asla affetmeyecek...* Emilee de öyle. Hepsi affeder. Bunu öğrenecek son kişi benim.

Gözyaşları yüzünden akıyor ve ben dudaklarımı yalıyorum. "Daha iyisini yapabilirim. Daha iyi olacağım. Senin için... bebek için..."

Alt dudağı titremeye başlar.

"Yapabileceğimi biliyorum. Seni seviyorum April."

Gözlerini kapatır. "I ..." "Sana güvenemem," diye fısıldıyor usulca.

Kalbim onun sözleriyle kırıldı. "April..." Yapabileceğini söylemeye çalışıyorum ama boğazım düğümleniyor. Göğsüm sıkışıyor. O haklı. Yapamaz.

"Bu bebeği doğuracağım, Grave. Ama onu babalarının her zaman yükseklerde olduğu bir dünyada büyütmeyeceğim."

Benden uzaklaştı ve ben de buna izin verdim. O yatağa geri sürünüp ağlarken ben kardeşimin boş yatak odasının ortasında duruyorum. Sessiz kalıyorum, hareket edemiyorum. Göğsümdeki gerginlikten zar zor nefes alabiliyorum.

O haklı.

Ve cehennem gibi acıyor. Dakikalar, belki de saatler geçtikten sonra ağlaması kesiliyor ve nefes alış veriş düzene giriyor. O uykuya daldı ve ben burada öylece durdum. Uyuşmuş. Dönüp ona bakmadan, sonunda ağır ayaklarımı hareket ettirdim. Kimseye bir şey söyleme zahmetine girmeden kardeşimin evinin ön kapısından çıktım.

Ve Emilee'nin sözleri sonunda anlam kazandı. *Ona yaptığın şey için senden nefret etmeden sana asla bakamayacak!* O da haklıydı. April beni asla affetmeyecek ve ben de kendimi asla affetmeyeceğim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

MEZAR

Bir kez daha yatağın yanında duruyorum. Yüzüm şişmiş ve hâlâ ağrıyor. Lanet bir vuruşa ihtiyacım var, ama dün gece farklı bir adam oldum. Hissettiklerimi gömmek istemiyorum.

Eğilip alnından öpüyorum. Kıpırdamadı bile. "Seni seviyorum April." Sonra dönüp dün gece eve gittiğimde hazırladığım çantayı alıyorum.

Tekrar kardeşimin evine girip ön kapıdan çıktım. Arabama doğru yürüyorum ve şoför kapısını açıyorum.

"Kaçmak mı?"

Kafamı kaldırdığımda Titan'ı ön verandada görüyorum. Bir elinde kahve fincanı, diğerinde cep telefonu. "Hiç uyudun mu?"

"Hayır." Ayağa kalkıyor ve gözleri çantama kayıyor ama bir şey söylemiyor.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Ve gözlerim onunkilerle buluşuyor. Bununla yüzleşeceğim. Derin bir nefes alıp, "Bir iyiliğe ihtiyacım var." diyorum.

Verandadan kalktı ve üç arabalık garajına doğru yürümeye başladı. "Hadi gidelim."

Ona doğru ilerledim ve arabasına bindim. Garaj yolundan çıktık ve kapıdan geçtik. Uzanıp kaş piercingimi, dudak piercingimi ve ardından saatimi çıkarıyorum. Hepsini orta konsola yerleştirdim.

Otoyola çıkarken sessizliğini koruyor. Güneş doğmaya başlarken Las Vegas'a bakıyorum, bugünün yeni bir gün ve yeni bir başlangıç olduğunu biliyorum. Titan'ın işleri yoluna koymak için bahsettiği o ikinci şans. İhtiyacı olan kişi olmak için.

Kavşağa girip durdu. **Ö n ü m ü z d e k i** binaya bakarken sessizce oturuyoruz. Büyük çalılarla olan beyaz bir sıva.

binayı çevreliyor. Bir inzivaya benziyor. Asla gitmeyeceğim bir yer. Ama April beni buraya getirdi. Hayatımı kurtaracak.

"Biliyorsun..." Titan sessizliği bozuyor ve ben de ona bakıyorum. "Kan bağıımız olmayabilir ama seni her zaman kardeşim olarak gördüm."

Sözleri karşısında boğazım düğümlenerek yutkunuyorum.

Orta konsola uzanıyor ve beni sıkıca kucaklamak için kendine çekiyor. Duygularımı dizginlemeye çalışarak sırtına vuruyorum. Bu kadar çok hissetmekten nefret ediyorum. Her zaman bastırmaya çalıştım ama artık değil. "Benim için ona göz kulak olur musun?" Geri çekildiğinde ona soruyorum.

Başını salladı. "Tabii ki."

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve ona uzattım.

"Seni içeri almamı ister misin?" diye soruyor, çift kapıya bakarak.

Bunun üzerine kıkırdadım. "Hayır. Sanırım ben halledebilirim."

Koyu mavi gözlerinde zerre kadar mizah olmadan bana bakıyor. "Senin için buradayım, Grave. Neye ihtiyacın olursa. Ne zaman ihtiyacın olursa."

Başımı sallıyorum, minnettarlığımı dile getiremiyorum, yine boğazım düğümleniyor. Sonra dönüp arabasından çıkıyorum, sahip olduğum her türlü özgürlükten vazgeçmek üzere olduğumu biliyorum.

NİSAN

Ağırlaşmış gözlerimi açtım ve yuvarlandım. Başım ağrıyor ve gözlerim şiş. Uykumda ağladığımdan oldukça eminim.

Ben hamileyim. Bu yüzden midem bulanıyordu. Olan biten her şey yüzünden olduğunu düşündüm ama sonra geç kaldığımı fark ettim ve test yaptım.

Nasıl oldu bilmiyorum. Bunca zamandır doğum kontrol hapi kullanıyordum.

Hiçbir hapi kaçırmadım. Ama hiç prezervatif kullanmadık.

Elimi yüzüme koyuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bunu tek başıma yapacağım. Tek başıma. Seçme şansım olsaydı, onu yanıma alırdım ama o hazır değil. Ne benim için ne de bir bebek için.

Doğrulduğumda yatağın üzerinde katlanmış bir kağıt parçası görüyorum. Açıyorum ve ellerim titremeye başlıyor.

Benim güzel April'im,

Gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm. İhtiyacım olan yardımı alacağım. Bunu kendi başıma yapacak kadar büyük olmadığım için üzgünüm. İhtiyacım olduğunu bana göstermen için hayatıma girmen gerekti. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Ve seni incittiğimi bilmek beni

öldürüyor. Ben üzülmiyorum.

Beni beklemeni bekliyorum ama bil ki tek istediğim sensin. Seni ve bebeğimizi bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Bir erkek olacağım ve bunu sana kanıtlayacağım.

Kelimeler bulanıklaşıyor ve burnumu çekiyorum. Kapının açıldığını duyuyorum ama kafamı kaldırmıyorum. Ne dediğini anlamak için mektubu tekrar okumaya çalışıyorum. Ama omzumda bir el hissettiğimde kendimi kaybediyorum. Ağlamaya başladım.

"Sorun yok." Emilee'nin sesini duydum. "Biz varız. Senin için buradayız."

"Evet, hiçbir yere gitmiyoruz," diye ekliyor Jasmine, sırtımı ovduğunu hissetmeden önce.

"Gitti," diye hıçkırıklarımın arasından çıkmayı başarıyorum.

"Geri dönecek. Sen ve bebek için," diye konuşuyor Haven.

Rehabilitasyona gitti. Bizim için yapması gerekeni yaptı. Ve onunla daha fazla gurur duyamazdım.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

MEZAR

Yedi kişiyle birlikte bir odanın ortasında rahatsız bir sandalyede oturuyorum. Grup terapisi zamanı.

Bu boktan nefret ediyorum!

Üç haftadır içmediğimden değil. Bir yudum alkol almadığımdan da değil. Kafayı bulmayı hiç özlemiyorum. April'ı özlediğim için. Bağımlılığın ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Bilmiyordum ama artık biliyorum.

Göğsümde bir delik var. Geceleri uyuyamıyorum. Gün içinde işlevimi yerine getiremiyorum. Beni herhangi bir ilacın tükettiğinden daha fazla tüketiyor ve göğsümde kaldıramadığım bir ağırlık gibi hissediyorum.

Seksle hiçbir ilgisi yok. Ve her şey onun sesiyle, kokusuyla, gülümseme şekliyle ilgili. İyi olup olmadığını merak ediyorum. Bebek iyi mi?

Tekerlek üzerinde koşan bir hamster gibiyim, hiçbir yere varamıyorum. "Mezar mı?"

"Hmm?" Oturduğum yerden başımı kaldırdığımda Jessie'nin yüzünde sıcak bir gülümsemeyle kendi koltuğunda oturduğunu görüyorum. Bu gösteriyi o yönetiyor. "Paylaşmak ister misin?"

Yok artık! "Neyi paylaşıyoruz?" April'ı ve ne yaptığını düşünmemeye çalışarak soruyorum. Kralların ona göz kulak olduğunu biliyorum ama bu yeterli değil. Benim gibi yedi gün yirmi dört saat orada olamazlar.

"Kendini nasıl rahat hissediyorsan," diye ekliyor esmer kadın. Otuzlu yaşlarının ortalarında olmalı. Onu sokakta görsem kahverengi saçları ve koyu renk gözlerinin çekici olduğunu söyledim. Ama buraya gelene kadar onu tanımadığım için, neşeli gülümsemesinin ve şen şakrak tavırlarının çok sinir bozucu olduğunu düşünüyorum.

Arkama yaslanıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Şey... Bir keresinde tam iki hafta boyunca parti yapmıştım," diye teklif ediyorum.

Jenson adındaki adam yanımda homurdanıyor. Burası sıradan bir rehabilitasyon merkezi değil. Harbor Heights zenginlere hitap ediyor. Karşılaşılabileceğim tek şey bir şehir kulübü.

"Ve?" diye sorar. "Ve ne?" Omuz silkiyorum.

"Bu deneyimden ne çıkardın?" Jessie soruyor. "Kalkıştan önce her zaman uçağınızın yakıtının olduğundan emin olun."

Solumdaki kadın gülüyor ve ben de ona bakıyorum. Playboy Playmate'lerinin bir kopyası. Kıçına değene kadar durmayan sarı saçları, parlak mavi gözleri, uzun bronz bacakları ve büyük sahte göğüsleri. Bana bir bakıma Lucy'yi hatırlatıyor. Kendine baktığı zamanları.

Jenson, "Şimdi bunu duymak zorundayım," diyor.

İçimi çekiyorum ve tekrar gruba odaklanıyorum. "Babamla kavga ettim. Hafta sonu parti yapmak için Vancouver'a gitmeye karar verdim. İki gün olması gereken şey iki haftaya dönüştü. Çoğu bulanıktı. Ama dönmeyince Cross peşime düştü ve beni köhne bir motelde tek başıma buldu. Bir poker turnuvasında beş yüz binden fazla para kaybettiğim ve yakıt koymadığım için özel jetimin düştüğü ortaya çıktı. Neyse ki paraşütlerim vardı ve düşmeden önce bir tanesine ulaşip kurtulmayı başardım." Çoğu hala bulanık ama bir araya getirebildiğim kadarıyla Nevada'ya dönerken kalkıştan kısa bir süre sonra düşmüşüm. Bu yüzden Vancouver'da başlangıçta planladığımdan daha fazla zaman geçirdim. Ve zamanında dönmediğimde, kardeşim Cross'u beni alması için göndermişti.

"Aman Tanrım!" Jessie ellerini yüzüne götürdü. "Kimse yaralandı mı?"

"Hayır. Pasifik Okyanusu'nun dibinde yatıyor." Şanslı olduğumu biliyorum.

O gün birinin bana göz kulak olduğuna inanıyorum.

İki yıl önce

Kingdom'ın on üçüncü katındaki konferans masasında oturmuş, şişeden Pedialyte içiyorum. Daha yatağa bile girmedim. Dün gece Cross'la bütün gece parti yaptık ve tam yatmak için eve dönecekken kardeşim burada buluşmak üzere bana mesaj attı.

"Herkes nerede?" Güneş gözlüklerimin arkasından bakarak soruyorum. Parti yüzünden gözlerim hassaslaştı. Ve yerden tavana kadar uzanan pencerelerden içeri süzülen parlak güneş başımı ağrıttıyor.

"Sadece biz varız," diye cevap veriyor, masanın başında otururken hüccresine bakıyor.

Başımı arkaya yaslıyorum ve daha fazla göz koruması için kapüşonumu yüzüme doğru çekiyorum. "Neden buradayız?"

"Babam bizimle tanışmak istedi."

Ellerimi kolaklara koyuyorum ve kapüşonu yüzümden düşürerek ayağı kalkmak için itiyorum. "Ben yokum."

Ayağı fırlar. "Mezar ..."

"Kendine sakla," diye sözünü kesiyorum. "Babamın ne istediğı umurumda değıl." Bunu o da biliyor. Bu yüzden bana söylemedi.

Konferans salonundan çıkmak için çift camlı kapının önüne geliyorum, tam kapı açıldığında. Babam içeri giriyor ve gözlerim onun yanında duran şeye gittiğinde kaskatı kesiliyorum. Bir kadın. Babam her zaman birilerinin gelip gitmesine izin verir. Ama onları asla Krallığa getirmez. Ve onlarla asla toplum içinde görünmemeye özen gösterir. Çok fazla göz ve kulak her zaman bir sonraki büyük hikayeyi aramak için izliyor.

"Kim lan bu?" Güneş gözlüklerimi çıkararak soruyorum.

Babam bana gülümsüyor ve bu tüylerimi diken diken ediyor. Beni buraya sırf kızdırmak için çağırdı. "Bu... Francesca." Sol elini kaldırıyor ve yüzük parmağında kocaman bir yüzük görüyorum. "Benim yeni karım." Gülümsemesi genişliyor, mavi gözleri heyecanla parlıyor. "Ve senin yeni annen."

Onu öldürmeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Aptalca bir nedenden dolayı Bones, artık nefes almayana kadar yumruğumu suratına indirmeme engel oldu. Konferans salonundan koşarak çıktım, arabama atladım, özel hangarımıza gittim ve jetimle havalandım. Pilot lisansım vardı. Şimdi keşke birini tutmak için zaman ayırsaydım diyorum. Belki de yedi milyon dolarlık jetimle eve dönmeye çalışırken kaza yapmazdım.

Kanada'daki iki haftalık alemimden döndüğümde babam ve Francesca'nın evliliğı feshedilmişti. Meğer babamı kız kardeşiyle yatakta yakalamış ve evlilik sözleşmesi sayesinde babam ona bir kuruş bile vermek zorunda kalmamış.

Jessie yüzündeki o lanet gülümsemeye, "Sanırım bugünlük bu kadar yeter," diyor.

Uyuşturucu eksikliği yüzünden mi yoksa bu seçkin kreşte kendimi kafeste bir hayvan gibi hissettiğim için mi huysuz olduğumu anlayamıyorum.

"Daha fazlasını paylaşmak ister misin?"

"Ha?" Playboy Playmate'e baktım. "Ne dedin sen?"

Mavi gözleri odanın etrafına bakıyor. "Herkes gitti ama sen oturmaya devam ettin. Belki paylaşmak istediğın daha çok şey vardır diye düşündüm." Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Eğer öyleyse, dinleyebilirim."

"Oh, hayır." Odada sadece ikimizin kaldığını fark ettim. "Hayır, ben bittim." Bu yerle ilgili pek çok şeyden nefret ediyorum ama en çok da grup seanslarından. Bu yabancılara hakkımda hiçbir şey anlatmama gerek yok. Çoğunu manşetlerden okumuşlardır.

Ayağa kalkıp odadan çıkıyorum ve sağa dönüp yan kapıdan çıkıyorum. Tenis kortlarına ve golf sahasına bakan verandada duruyorum.

"Sigara ister misin?"

Baktığımda beni dışarı kadar takip ettiğini gördüm. "Hayır, teşekkürler. Sigara içmiyorum." En azından artık içmiyorum.

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Evet, ben de." Sigarasının ucunu yakıyor, bir nefes çekiyor ve üflüyor. "Ama her şeyi elinizden aldıklarında, zaman geçirmek için bir şeyler bulmanız gerekiyor."

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum.

"Beş gün." Sağ elini bana uzattı. "Bana Bex derler." "Grave." Elini sıkıyorum, bunun sahte bir isim olup olmadığını merak ediyorum.

Çabucak başını sallıyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum diyeceğim ama bu cehennem çukurunda pek hoş bir şey yok."

Gülüyorum. "Daha kötüsü de olabilirdi, sanırım."

Ölmüş olabilirdim. Homurdanıyor. "Kendi adına konuş."

"Sanırım giriş yapmadınız?"

Başını sallıyor ve ağarmış sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Babam üç ay içinde beşinci karısıyla evleniyor. Beni masasının üzerinde müstakbel üvey kardeşimle sevişirken gördü. Ertesi sabah beni yataktan sürükleyerek kaldırdı ve bir arabayla buraya getirdi. Önümüzdeki beş hafta boyunca burası benim evim olacak."

Başımı eğerek onaylıyorum. "Bağımlılık konusunda yardıma ihtiyacınız olduğunu kabul etmekte yanlış bir şey yok. Uyuşturucular hayatınızı ele geçirebilir." Ne kadar zamandır bu kadar çok gün üst üste bu kadar ayık kalmamıştım. Buradaki ilk beş gün kendimi bok gibi hissettim. Vücudum onlarsız yaşamayı öğrenmeye çalışıyordu. April ile birlikteyken bunları yapmıyordum ama cazibesi hâlâ oradaydı. Sadece yapmamayı seçtim. Artık yapamayacağımı bildiğim için vücudum bunu arzuluyordu. Ya da belki de bu sadece zihnimin duygularımı ve kalp ağrımı gömmek istemesiydi. Bir sorunum olduğunu hep biliyordum ama bunu asla kabul etmek istemedim.

"Keşke benim sorunum uyuşturucu olsaydı." Sigarasını dudaklarına götürüyor. Kaşlarını çatıyorum. "Rehabilitasyona gidiyorsun ama bağımlılığın yok mu?"

Omuz silkiyor. "Seks bağımlısı olduğumu söylüyorlar." Başını çevirip alt dudağını ısırırken bana göz kırpmıyor. "Ben sadece sik sevdiğimi söylüyorum." Gözleri kot pantolonuma kaydı.

Gülüyorum. "Kim seksten hoşlanmaz ki?"

"Değil mi?" Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Gördün mü, biri anladı."

Başımı sallıyorum. "Evet, anlıyorum."

"Mezar mı?"

İkimiz de arkamızı döndüğümüzde Jessie'nin bize doğru yürüdüğünü görüyoruz. Bex'in sigara içmesine kaşlarını çatıyor ama bu konudaki fikrini söylemiyor. "Bir telefon görüşmen var," diyor bana.

Bex "Görüşürüz" diye seslenirken korkuluklardan uzaklaşmaya başlıyorum.

NİSAN

Düğün şapelinin içinde durmuş, kızlarla birlikte hazırladığımız çiçek aranjmanlarına bakıyorum. Altı hafta boyunca durmaksızın çalıştık ama bana kalırsa harika görünüyor.

Düğün yarın. Son üç saattir prova için buradayız ve daha iyisi olamazdı. Çok mutlu olmalıyım ama bir yanım hâlâ çok üzgün. Grave gideli bir aydan fazla oldu. Onunla hiçbir şekilde iletişim kuramadım ve en zor kısmı da bu oldu. Telefon yok, ziyaret yok, bir mektup bile yok. Onunla ilgili tüm güncellemeleri Titan aracılığıyla alıyorum ama onu bile kısa tutuyor. Onu haftada bir kez ziyaret ediyor ve birden fazla telefon görüşmesi yapıyor. Cross ve Bones'un da onunla temas halinde olduğunu biliyorum ama ikisiyle de ne bildiklerini soracak kadar yakın değilim.

Titan bana doğru yürüdü ve ben de ona sahte gülümsememi verdim. Yutmuyor ama en azından yutmuş gibi yapıyor. "Çiçekler harika görünüyor. Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim, ama bu bir grup çalışmasıydı." Titan düğünü benim yapmam konusunda kararlıydı ama küçük çiçekçi dükkanım bu kadar büyük bir siparişi karşılayacak donanıma sahip değildi. Bu yüzden kızlar günlerini ve gecelerini Roses'da bana yardım ederek geçirdiler ve yerimiz kalmayınca Emilee'nin ve onun evine taşındık.

"Dün Grave ile konuştum."

Adını duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı. "O iyi mi?" diye soruyorum. En büyük korkum bu, acı çekiyor olması. Birinin yoksunluktan geçtiğini ve bunun ne kadar dayanılmaz olabileceğini gösteren belgeseller gördüm.

Başını salladı. "Yarın düğün için burada olacak."

Gözlerim açıldı. "Ne? Çıkıyor mu?" Altı haftalık bir programda olduğumu sanıyordum.

"Hayır. Bir günlük izni var. Düğünü kaçırmak istemedi. Biz de onu burada istiyoruz." Bana gülümsüyor. "Bana gelip onu alıp alamayacağımı sordu. Ona yalan söyledim ve alacağımı söyledim."

Kaşlarımı çattım. "Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü orada olan sen olacaksın." Başımı hızlıca sallıyorum. "I ..."

"Titan, müstakbel eşin seni arıyor," diyor Jasmine yanımıza gelerek.

Başını salladı. "Görev çağırıyor."

Başımı sallıyorum ama öylece bırakılmaktan nefret ediyorum. Daha fazlasını bilmek istiyorum. Beni gördüğü için heyecanlanacak mı? Benim onu göreceğim gibi mi? Döndüm ve Bones'un orada durduğunu fark ettim. Ellerini elbise pantolonunun içine sokmuştu. "Onu sen almalısın," diyorum.

"Grave'in şu anda görmek isteyeceği son kişi benim," diye cevap veriyor.

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Onu affetmiyor musun?" Grave beni incitti ama onu hayatım boyunca tanımadım. Kardeşi ve en iyi arkadaşları için onun kendine tekrar tekrar zarar verdiğini görmenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Öyle mi?"

İç çekiyorum.

"Mezar..." "Bir bağımlı."

"Daha iyi olmaya çalıştığını söyleyecektim. Bu kararı desteklememiz gerekiyor." Büyüyen karnımı ovuyorum. Fazla değil ama başkaları anlamasa bile ben anlıyorum.

"Tekrar nüksettiğinde onu hâlâ affedecek misin?"

Uzun bir nefes alıyorum. "Affetmeyecek."

"Yapacak." Başını sallıyor. "Kardeşimi tanıyorum." Bunu büyük bir inançla söylüyor. Bones kardeşinin ayık kalamayacağına gerçekten inanıyor.

Ellerim yumruk oldu. "İnsanlar değişebilir."

"Hayır, insanlar bir bağımlılığın yerine başka bir bağımlılık koyuyor." "Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerini kaçırıyor ve çenesi keskinleşiyor. "Kardeşimi seviyorum." Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Ama sen ve yeğenlerim benim asıl önceliğimsiniz."

Ellerim bir kez daha karnıma giderken gözlerim yaşıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Gece ya da gündüz. Anladın mı?"

Başımı salladım ve "Teşekkür ederim." diye mırıldandım.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

NİSAN

Tesisin dışında durdum, Challenger'ına yaslandım. Tekrar kontrolün onda olduğunu hissetmek için sürmek isteyeceğini düşünerek sürdüm. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum.

Ön kapının açılmasını ve onun dışarı adım atmasını izliyorum. Onu görünce kalbim küt küt atıyor. Üzerinde siyah V yaka bir Krallık gömleği, yırtık bir kot pantolon ve siyah botlar var. Ve güneş gözlüklerini takmış. Beni gördüğü anda anlıyorum çünkü tüm vücudu geriliyor.

Arabadan inip ona doğru birkaç adım atıyorum ama duruyorum. En alt basamakta durduğunda içimi şüphe dolduruyor. Belki de gelmemeliydim. Titan, Grave'in onu aradığını söyledi. Burada olmasını istediği kişi buydu.

Bana doğru yürümeye başladı ve ben titrek bir nefes verdim.

Ellerim titriyor ve kalbim çarpıyor. Kulaklarıma kan hücum ediyor. Ya artık beni istemiyorsa? Ya uyuşturucu olmadan beni sevmiyorsa?

Ya ...

"Burada ne yapıyorsun April?" diye soruyor.

Sesini duyunca endişeyle yutkundum. "Ben ... uh ... düşündüm ki ..."

Uzanıp yüzümü avuçluyor. Yumuşak dokunuşuna yaslanıyorum ve bir barajın yıkılması gibi, gözlerimden yaşlar dökülüyor ve bir hıçkırık çıkıyor.

Güçlü kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Ellerim gömleğini kavırıyor ve yüzüm göğsüne gömülüyor. "Özür dilerim," diye ağlıyorum.

"April." İç çekiyor. "Üzgün olan benim." "Hayır, hayır, hayır," diyorum hızla ve burnumu çekerek uzaklaşıyorum.

Gözlüklerini başının üstüne doğru itiyor ve onları gördüğümde nefesim ciğerlerime kaçıyor. Çok maviler. Uyuşturucu sisi yok.

"Özür dilerim April." Yutkunuyor ve yanaklarındaki gözyaşlarını siliyor. "Kendimi mahvettim. Bizi mahvettim. Ama sana söz veriyorum, daha iyi olacağım. I

Bunu sana borçluyum." Eli karnıma dokunmak için aşağı iniyor. Gözlerime taze yaşlar doluyor. "Ve bebeğimizi. Affedilmek için çalışmam gerekiyordu..."

"Grave, seni çoktan affettim." Bu doğru. Bu adam daha iyi olmaya çalışıyor.

Ve yapabileceğini biliyorum.

Kollarını bana doluyor ve alnımdan öpüyor. Yarı gülüyorum, yarı ağlıyorum. Üç saat ya da üç yıl sonra ne olacağını bilmiyorum ama bu adamın benim kralım olduğunu, kraliçesi olacağımı ve onu ne pahasına olursa olsun koruyacağımı biliyorum.

MEZAR

Kollarımı ona dolayarak onu kendime çekiyorum. Kokusunu içime çekiyorum ve uzun bir nefes alıyorum. Önce o çekiliyor ve arabamı işaret ediyor. "Sürmek istersin diye düşündüm." Ve sonra anahtarları bana uzattı.

Onları ondan alıp arabaya doğru yürüyorum ve onun için yolcu kapısını açıyorum. Bana teşekkür ediyor ve içeri kayıyor. Kapıyı kapattım ve sürücü tarafına doğru ilerledim.

"Umarım seni alan Titan olmadığı için hayal kırıklığına uğramamışsındır," diyor usulca, kucağında düğümlenmiş ellerine bakarak.

"April." Uzanıp yüzünü kavriyorum, çenesini kaldırıyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. Benimkileri her kapattığımda gördüğüm o buz mavisi gözler bana bakıyor. Dökülmemiş gözyaşları içinde yüzüyorlar. Sevinç, üzüntü ya da pişmanlık gözyaşları mı emin değilim. Şu anda onu okuyamamaktan nefret ediyorum.

Orta konsolun üzerine eğilerek ona yaklaşıyorum. Gözleri dudaklarıma kayınca nefesi kesiliyor. Cep telefonu çalmaya başladığında onu öpmeye gidiyorum. Geri çekiliyorum ve o cevap verirken arabayı çalıştırıyorum.

"Alo?" diye cevap veriyor, sesi titriyor. Ben otoparktan çıkarken boğazını temizliyor ve tekrar deniyor. "Alo?"

Koltuğumda arkama yaslanıp omuzlarımla gevşemesine izin verdim. Harbor Heights'ın dışında duran kişinin o olmasını beklemiyordum ama istediğim kişi oydu.

"Evet, yoldayız," diye konuşuyor.

Sol elim direksiyonu kavrarken vites kolunu sıkıca tutuyorum.

"Tamam, ona haber veririm." Telefonu kapatır. "Arayan Titan'dı. Takım elbisen kilisede."

Arabanın üzerine bir sessizlik çöküyor ve ona aynı anda milyonlarca soru sormak istiyorum. Onu saatlerce öpmek istiyorum. Günlerce ona sarılmak

ve ölene kadar onu sevmek.

Bu ayrıcalığı hak etmeliyim. Ona benim için ne ifade ettiğini göstermeliyim.

"I ..." Telefonu tekrar çalınca konuşması kesiliyor. "Çok özür dilerim." İç çekerek telefonu eline alır.

"Üzülme," diyorum ona yan gözle bakarak. "Ben Jasmine, kızlar..."

"Emilee için büyük bir gün," diyorum başımı sallayarak. "Eminim nerede olduğunu merak ediyorlardır." Beni almaya geleceğini bilip bilmediklerinden emin değilim. Ama ya sarhoş olduklarını ya da sarhoş olmaya gittiklerini tahmin edebiliyorum. Kutlamaya erken başlamak. Düğüne iki saat var. "Daha sonra konuşabiliriz." Bu akşam sekize kadar dönmem gerekmiyor. Ve günümün sadece birkaç saatini bu yılın düğününe ayırmayı planlıyorum. Geri kalanı onunla olacak.

Kiliseye vardığımız anda ayrıldık. O giyinmeye ve saçını yaptırmaya gitti. Beni uzun bir koridordan geçirdiler ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir giysi çantasında smokinimin asılı olduğu bir odaya soktular.

Kapı açıldığında köşedeki yüksek arkalı sandalyede oturmuş ayakkabılarımı bağlıyordum. Titan'ın girdiğini görmek için başımı kaldırdım. "Selam." Ayağa kalktım.

Hemen kollarını açıp bana doğru yürüyor ve sırtıma bir tokat atarak beni kucaklıyor. Geri çekildiğinde ellerini omuzlarımda tutuyor. "Harika görünüyorsun." Bana gülümsüyor.

"Şaşırmış gibisin," diye şaka yapıyorum.

Kendini geri çekiyor ve bir elini yeni tıraş olmuş yüzünde gezdiriyor. "Her iki şekilde de olabilirdi."

Gülüyorum çünkü ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Ya o yerde çürüyecektim ya da kim olduğumu ve hayattan ne istediğimi değiştirmem gerektiğine karar verecektim. April yeni ben. İstedğim gelecek. Var olabileceğini bile bilmediğim şey.

Yüzü ciddileşir ve uzun bir nefes verir. "Cidden, Grave. Harika görünüyorsun." Gözleri yüzümde geziniyor. "Piercingleri çıkarmaya mı karar verdin?"

Başımı salladım. "Evet."

Yüzümü kavriyor. "Seni bir bebek gibi gösteriyor."

Çocuklar hep bebek yüzlü olduğuma dair şaka yaparlardı. İkimiz de gülmeye başladık ve kapı açıldı. Hemen durdum ve boğazımı temizledim.

Kardeşim girsin.

Titan ona bakıyor. "İşin bittiğinde benimle sunakta buluş," diyor.

Başımı salladım. "Bunu kaçırmazdım."

Dönüyor ve başka bir şey söylemeden çıkıyor. Bones o gittikten sonra kapıyı kapatıyor ve bana bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde her zamanki çatık kaşlarıyla öylece duruyor.

Başımı eğiyorum, takım elbisemin ceketini düzeltiyorum, gözleriyle buluşamıyorum. "Ağabey konuşmasını kendine saklayabilirsin. Bana zaten bilmediğim bir şey söyleyemezsin." Yaptığım şeylerden utanmadığımı ya da utanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Sessiz kalır.

Gözlerimi yere indirip kapıya doğru yürümeye başlıyorum, bu işi bitirmeye hazırım ama son anda üst kolumdan tutup beni durduruyor. Gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum. "Bones..."

"Yanılıyorsun," diyor. "Sana söyleyebileceğim ve senin zaten bilmediğin bir şey var."

İlk aklıma gelen April. Başka birini bulmuştur. Biri olmadan beş hafta uzun bir süre. Hayatına devam etti. Ona hak ettiği gibi davranacak birini buldu.

İki elini yüzümün iki yanına koyarak beni kendine doğru çekiyor. Sert mavi gözlerinin yumuşmasını izliyorum ve nefesimi tutarak en kötüsüne hazırlanıyorum.

"Biliyorsun, ikimiz de annemizi kaybettik," diye söze başlıyor ve boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Ama ben başka ne kaybettim biliyor musun?" Cevap vermiyorum. "Bir erkek kardeş. En iyi arkadaşımı." Yutkunuyorum. "Annemi gömdüğümüz gün seni kaybettim. Ve o günden beri bağımlılığın yüzünden seni her gün kaybediyorum."

O haklı. Herkesi uzaklaştırdım, April'ı bile. Erkek gibi davranmalı ve hatalarımın sorumluluğunu üstlenmeliyim. "Özür dilerim," diye boğuldum.

"Hayır." Omuzlarımı daha sıkı kavıyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ama bunu bir daha yapmayacağım."

Kokluyorum ve o da beni kucaklamak için kendine çekiyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor. "Annem de seninle gurur duyardı." Sözleri karşısında boğazım düğümleniyor.

"I ..." Boğazını temizliyor. "Bu sabaha kadar senin en büyük sorununun ben olduğumu fark etmemiştim..."

Kaşlarımı çatarak hızla geri çekiliyorum. "Hayır."

"Çok ileri gitmene izin verdim."

İç çektim. "Beni durduramazdın."

"İşte burada yanılıyorsun," diye karşı çıkıyor. "Seni bir kardeşin başarısız olabileceği en kötü şekilde başarısızlığa uğrattığının farkındayım. Ama sana söz veriyorum, Kyle. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım. Beni anlıyor musun?"

Bir kez başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor, tek kelime edemiyorum. "Seni seviyorum," diyor.

Kardeşimin bu sözleri bana en son ne zaman söylediğini bile hatırlamıyorum. Annem öldükten sonra evimizde bu kelimeler konuşulmaz oldu. Onları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Seni seviyorum, Kyle. Ve dışarıdaki o kadını." Duraklıyor ve göğsüm sıkışıyor. İşte geliyor. Beni dizlerimin üstüne çöktürecek darbe. "Çocuğunu taşıyan o kadın da seni seviyor. Birlikte her şeyin üstesinden gelebileceğimizi görmemi sağladı."

Titrek bir nefes verdim. "Bana erkek arkadaşının burada olduğunu söyleyeceğinden ve onu benim için öldüreceğinden korkuyordum."

Gülerek geri çekiliyor. "O hiçbir yere gitmiyor. Bazı nedenlerden dolayı burada kalmak istiyor. Onu hamile bıraktığın için olabilir."

Ağzım açık kaldı. "Dillan Reed, nam-ı diğer Bones, az önce şaka mı yaptı?" Omuz silkiyor. "İnsanları güldürebilen tek Reed sen değilsin."

"Sizinle aynı fikirde olmayan yüzlerce insan var."

Ve bir anda omuzlarımdan bir yükün kalktığını hissettim. Artık üzerimde dolaşmayan bir bulut. Yirmi kilo hafiflemiş hissediyorum. Bağışlama ve sevgi, alabileceğiniz tüm ilaçlardan daha güçlüdür.

Her zaman ölmek istemiştim ama ilk kez uğruna yaşayacağım bir şey var.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

NİSAN

"HAZIRIZ." Emilee'nin tuttuğu düğün koordinatörü gelin odasına girerken sesleniyor.

Emilee dönüyor ve elleriyle Marie-Chantal Miller gelinliğini düzeltiyor. Beyaz dantel kumaşın içinde kraliyet ailesi gibi görünüyor. Omzu açık, sırtı açık, kraliyet treni olan bir gelinlik. Bir kraliçe için yapılmış. "Nasıl görünüyorum?" diye soruyor endişeyle.

"Muhteşem," diyor Jasmine şampanyasından bir yudum almadan önce. "Kesinlikle büyüleyici," diyorum gülümseyerek.

"Teşekkür ederim." Bana doğru yürüdü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bunu sensiz yapamazdım."

Kısa sürede en iyi arkadaşlarım haline gelen kadınlarla dolu odaya bakarken yanaklarım ısınıyor. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Evet, yaptın." Ellerimi bıraktı ve sarılmak için beni kendine çekti. "Sen benim hayalimi aldın ve gerçeğe dönüştürdün."

Kendimi geri çekiyorum ve dökülmek isteyen gözyaşlarımla savaşmaya çalışıyorum. "Bunu tek başıma yapamazdım." Sanki her şeyi baştan sona ben planlamışım gibi konuşuyor. Tek yaptığım çiçek aranjmanları yapmaktı. Onu bile tek başıma yapmadım. Ben, Haven, Jasmine ve Emilee gece gündüz çalıştık. Alexa bile boş zamanı olduğunda bana yardım etti.

"Haydi hanımlar. Gitme vakti geldi." Bizi odadan çıkarmaya başladılar. Çantamdaki cep telefonumun çaldığını duyuyorum ve hemen onu alıp kızlarla birlikte dışarı çıkıyorum.

Görmezden gel tuşuna basıyorum ama anında tekrar çalmaya başlıyor ve bu sefer cevapla tuşuna basıyorum. "Konuşamam..."

"April, sana ulaşmaya çalışıyordum." Diğer uçta tanıdık bir ses duyuyorum.

"Şu an iyi bir zaman değil," diye fısıldıyorum, kapalı çift kapının önünde kızlarla birlikte duruyorum.

"Çabucak
halledeceğim." "I ..."

"Teklifinizi kabul ettiler," diye sözümü kesti.

Duyurusu karşısında ağzım açık kaldı. "Ne?" Onu duyduğumdan emin olmak için soruyorum.

"Teklifini kabul ettiler April," diye tekrarlıyor heyecanla.

"Bu... inanılmaz." Nefes alıyorum.

"Evet, öyle. Meşgul olduğumu biliyorum; sadece sana iyi haberi vermek istedim." Ben daha cevap veremedi telefon kapattı.

Telefonu kulağımdan çekiyorum ve ardından düğün koordinatörü Sarah telefonu elimden kapıp cebine atıyor.

"İyi misin?" Jasmine bana soruyor, yeşil gözleri endişe dolu.

Başımı sallıyorum. "Evet, iyiyim."

MEZAR

Balo salonunun başındaki uzun gelin masasında oturuyorum. Titan'ın siyah dans pistinde, iki yüz yirmi kişinin önünde karısıyla dans edişini izliyorum. Yüzlerine bakıyorum, çoğunu tanıyorum. Bazılarının kim olduğunu bile tahmin edemiyorum.

Titan her zaman gösteriş meraklısı olmuştur. Buradaki muhabirlere ve konuklara da tam olarak bunu yapıyor. Emilee'yle evlenerek dünyanın en şanslı krallarından biri olduğunu tüm dünyaya gösteriyor. Çünkü Emilee için burada değiller. Onun umurunda bile değil.

Kardeşim yanımda oturuyor. Elinde bir bardak burbon. Avery ve kardeşi Tristan adında bir adamla konuşuyor. Decker kardeşler onun arkadaşları.

Ayık olmak size gerçekten ne kadar yalnız olduğunuzu gösteriyor. Hiç kimseyle yakınlaşmadım. Gerçekte kim olduğumu görürlerdi.

İyi tanıdığım bir kadın masamıza doğru yürürken suyumdan bir yudum alıyorum. Marsha Wells. Vegas'ta uyuyarak zirveye çıkmış bir muhabir. Her zaman ilginç bir haberi ilk o verir. Kukusu ona en iyi bağlantıları kazandırmış.

"Bones?" Gözleri açlıkla ona bakıyor. Onu daha önce siktiğine eminim. Ama yanılıyor da olabilirim.

"Marsha." Ona başıyla selam veriyor ve içkisini geri atıyor.

Krallar her zaman medyanın ilgi odağı olmuştur. Krallığı babalarımız kurdu-Üç Bilge de bizden daha iyi değildi. Hakkımızda yazılan hikayeleri sayamıyorum bile. Bazıları doğru. Bazıları değil. Onları görmezden geliyorum. Benim için bir anlam ifade etmiyorlar.

"Benimle paylaşmak istediğin bir şey var mı diye merak ediyordum?" diye soruyor.

Başını yana eğiyor ve ona yukarıdan aşağıya bakıyor. Gözleri pembe topuklu ayakkabılarından başlayıp krem rengi elbisesine doğru ilerliyor ve onunkilerle buluşuyor. "Bir şey bulmuş olabilirim."

Kadın gülümser ve adam ayağa kalkar, takım elbise ceketinin düğmelerini ilikler ve masanın etrafında yürür. Decker kardeşlere "Affedersiniz beyler," der. Kızın elini tutarak onu dans pistine götürür.

Gözlerim buradaki en güzel kadını yakaladığında suyumdan bir yudum daha alıyorum. April balo salonunun karşısında duruyordu. Koyu mor saçları kabarık bir şekilde şekillendirilmiş. Parçaları aşağı dökülüyor ve yüzünü çerçeveleyiyor. Straplez, siyah ipek bir elbise giyiyor.

Sinirle yutkunuyorum ve onunla konuşmak isteyerek ayağa kalkıyorum. Dans pistini dolaşıp ona doğru ilerliyorum. Bana arkasını dönmüş, Jasmine'le konuşuyordu.

Jasmine başını kaldırdı ve geldiğimi fark etti. Şampanya bardağını dudaklarına götürüyor ve geri yatırarak bana göz kırpmıyor. "Gitmem gerek," diyor April'a yaklaştığım anda.

"Ne? Birdenbire nereye gitmen gerekiyor?" diye sesleniyor Jasmine'in arkasından.

"O benim ekürüm," diyorum ona. Jasmine her zaman arkamı kolladı. Hepimizin aynı olmadığını anlıyor. Bazılarımız çok fazla hissederken bazılarımız hiç hissetmiyor.

April dönüyor ve bana bakıyor. Sağ elimi uzattım. "Benimle dans eder misin?" Nefesimi tutuyorum. Hâlâ benim hakkımda ne hissettiğinden emin değilim. Bizi içine soktuğum korkunç durum. Haftalarca bir odada tek başına oturup senin düşüncelerinden başka bir şey düşünmemek bana iyi gelmedi.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece elimi tutuyor ve ben de onu kendime çekiyorum.

Tanrım, bunu özlemişim. Ona sarılmayı. Onunla ilgili her şey bağımlılık yapıyordu.

Ama o konuştuğunda içimdeki azıcık umut da yok oldu. "Yapamam."

Onu bırakıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Tamam," diyorum, onu incittiğim için nefret ederek. Anlıyorum ki deniyor olmam,

bunu düzeltme şansını hak ettiğim anlamına gelmiyor.

"Yani." İç çekiyor. "Seninle konuşmam gerek Grave."

Onun sözleri içimdeki çok ileri gittiğime dair kötü hisse yardımcı olmuyor. Çok fazla şey yaptım. O Lucy değil. April benden her şeyimi istedi ve benim ona verdiğim şey sulandırılmış, uyuşturulmuş bir versiyonu. "Evet, tabii. Sanırım konuşmamız gereken çok şey var..."

"Bilerek hamile kalmadım," diye söze giriyor.

Kaşlarımı çattım. "Öyle olduğunu hiç söylemedim." Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmedi. Bebeğimizi yapmak için ikimiz de gereklidik. Prezervatif kullanmamayı seçtiğimde olasılıkları biliyordum.

"Düşünmekten deliye döndüm. Sonunda sen Roses'a gelmeden birkaç hafta önce hasta olduğumu hatırladım. Antibiyotik kullanıyordum. Doğum kontrolünü bozabileceklerini fark etmemiştim." Dudaklarını yaladı. "Özür dilerim. Düşünemedim..."

"Hey, sorun yok."

"Senin paranı istemiyorum, Grave. Ve eğer çekip gitmek istersen anlarım," diye ekliyor.

"Ne?" Göz kırpıyorum.

"Stresli olmanızı istemiyorum. Eğer onun hayatının bir parçası olmak istemiyorsanız, bunu da anlarım."

Mantıklı konuşmuyor. Ben rehabilitasyundayken o ne düşünüyordu? Ona ulaşmalıydım. Ama iletişim kurabileceğim çok kısa bir insan listesi vardı. Onun bebeğe odaklanmasını istiyordum, benim iyileşmeme değil. "April..."

"Her şeyin ideal olmadığını biliyorum." Burnunu çekiyor ve gözlerini topuklarına çeviriyor.

Ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum ve bana bakıyor, buz mavisi gözleri yaşlarla dolu. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Sana baskı yapmak istemiyorum," diye fısıldıyor.

"Değilsin." Onu temin ederim. Onsuz yaşayamayacağımı bildiğim tek şey o. Ona şimdiye kadar arzuladığım her şeyden daha çok ihtiyacım var.

Alt dudağını ısıırıyor. "Korkuyorum." Sulu gözleri odanın içinde geziniyor.

"Neyin?" Göğsüm sıkışıyor. "Benden mi? Sana söz veriyorum April. Senin ve bebeğimiz için daha iyi olacağım," diye hızla onu rahatlatıyorum.

"Ben de bundan korkuyorum." Yüzünden bir damla gözyaşı süzülür.

"Ne demek istiyorsun?" Alt dudağı titremeye başlar. "Hey, konuş benimle. Lütfen." Her neyse, işleri yoluna koymak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama ne düşündüğünü tahmin edemiyorum.

Titrek bir nefes veriyor. "Korkarım beni ayıkken sevmeyeceksin."

İtirafı karşısında daralan göğsüm bir mengene gibi sıkıştı. Bunu nasıl düşünebilir? Onu daha az sevebileceğimi düşünmesi için ne yaptım? Ben onu daha çok seviyorum. Bunu onun için yaptım. Kendimden daha fazlasını talep ediyorum çünkü o bunu hak ediyor. "April..."

"Arabanda beni neredeyse öpecektin ama durdun," diye sözümü keserek ekliyor. "Ve fark ettim ki belki de istemiyorsun ..."

Dudaklarımı onunkilere bastırarak çılgınca sözlerini kestim. Dudaklarını benim için ayırırken kolları hemen boynuma dolanıyor ve öpücüğü derinleştirmeme izin veriyor. Ellerim saçlarına dolanıyor, topuzunu gevşetiyor ve dudaklarına daha iyi erişebilmem için başını geriye yatırıyorum. Onu yutuyorum. Sanki bir hastalığın tedavisiymiş gibi onu içime çekiyorum.

Çekiliyorum ve o ağır gözlerini açıyor, dudakları nefes alırken aralanıyor. "Hayatımın geri kalanını seni sevdiğimi kanıtlayarak geçireceğim."

EPİLOG

NİSAN

Emilee ve Titan'ın düğününden bu yana bir ay geçti. Grave o gece rehabilitasyona geri döndü ve bir hafta sonra gece yarısı Sindirella gibi geri dönmek zorunda kalmayacağını bilerek onu aldım.

Düğünden beri işler çok yoğun. Titan Las Vegas'taki tüm haber ekibini orada topladı ve Emilee ile çektirdikleri bir fotoğraf bir derginin kapağında yer aldı. Başlıkta "*Kral Kraliçesini buldu*" yazıyordu. Muhteşemdi. Onu büyüttüm ve Roses'ın içine astım.

Meğer o düğün çok ses getirmiş ve bu da benim tanınmamı sağlamış. Emilee ve Titan da dergide yayınlanan bir röportaj yapmış ve çiçekçi olarak dükkânla birlikte benim de adımı vermişlerdi. Telefonlar gelmeye başladı.

Peki Emilee ile koridorda yürümeden hemen önce aldığım telefon? Emlakçım aradı. Emilee ve Titan'ın düğünleri için bana ödedikleri paradan sonra, yanımdaki satılık butik için bir teklif yapacak kadar param vardı. Kabul ettiler.

Ben, Jasmine, Haven ve Alexa, Emilee'nin balayı için uzakta olduğu haftayı butiği Roses'tan ayıran duvarı yıkarak geçirdik. Bir balyoz ve birkaç biranın bu kadar harika bir stres giderici olacağını kim bilebilirdi? Anne adayı olarak benim Capri Suns'ım vardı. Ama yine de bunun çok terapötik bir yanı vardı.

Ethan çoğunlukla beladan uzak duruyor. Her gün dükkândaydı ve bana kendini işine adanmış ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını gösterdi. Bana Grave'e olan borcunu doğru şekilde ödemek istediğini söyledi. Buna saygı duyuyorum. Grave de öyle.

Grave iyi gidiyor. Aşık olduğum adamdan pek farklı görünmüyor. Her zaman beni güldürmek için elinden geleni yapıyor. O

Her gece Krallık'tan ayrıldıktan sonra eve ve her sabah işe. Zamanında geldiğini söyleyemem çünkü her zaman geç kalıyor gibi görünüyorum.

Rehabilitasyondan çıktıktan sonra Grave'in yanına taşındım ve Ethan'a annemizin evini verdim. Reddetmeye çalıştı ama yapılacak en doğru şey buydu. Yine de haftada bir bizim eve gelip çamaşırlarını bırakıyor. Renkleri ayırma kavramını anlayamıyor.

"Biliyorum. Ben de öyle dedim." Grave mutfığa girerken hücresinde konuşuyor. Yanıma geliyor, saçlarımı öpüyor ve tabaktan bir krep alıyor. Fıstık ezmesi kavanozuna bıçak saplayıp krebin üzerine sürdükten sonra ikiye katlayıp ağzına atarken başını sallıyor. "Mmmm hmm." Yutmadan önce telefonuna mırıldanıyor. "Bunun şimdi olması gerekiyor. Her gün para kaybediyoruz," diyor konuştuğu kişiye.

"Alo?" Bir kadın sesi duyuyorum.

"Burada," diye cevap veriyorum, uzanıp üzerinde çiğ bifteklerin olduğu tepsiyi adadan alıyorum. "Onları terbiye ettim," diye fısıldıyorum Grave'e. *Teşekkür ederek* onları benden alıyor. Saçıma bir öpücük daha kondurduktan sonra gitti, konuşmasına devam etti.

"Şurubu getirdim," diye anons ediyor Yasemin içeri girerken.

"Sağ ol," diyorum, çantayı ondan alırken. "Dışarıda olduğumuzu fark etmemiştim."

"Haven ve Emilee nerede?" diye soruyor, zıplayarak adaya oturuyor ve cam kasede duran bir muzı soymaya başlıyor.

"Haven bana Luca'yla otuz dakika gecikeceklerini mesajla bildirdi," diye cevap veriyorum.

Gözlerini deviriyor. "Benden daha çok seks yapıyorlar. Onunla ne zaman konuşsam, *bebek istediğimiz için gidip onun sikini becermemiz gerektiğini söylüyor.*" Sonra Jasmine muzı ağzına sokup neredeyse ikiye bölerek ısırıyor.

Homurdanıyorum. "Emilee de koridorun sonundaki banyoda."

"Alexa başaracak mı?" diye soruyor, muzdan geriye kalanları boğazına tıkarken.

"Hayır. Bugünü uykusunu toparlamak için kullanacağını söyledi."

Son bir aydır, her Pazar brunch için Grave'de ve benim evimde toplanıyoruz. Ben ve kızlar içeride yemek pişirirken erkekler dışarıdaki mutfakta ızgara yapıyor. Her şey piştikten sonra resmi yemek odasında oturuyor ve hepimiz paytak paytak odadan çıkana kadar yemek yiyoruz.

Bunun benim hayatım olacağını hiç düşünmemiştim, bir kralla yaşayacağımı. Ama başka türlüünü hayal edemezdim. O sabah Grave'i Roses'a neyin getirdiğini bilmiyorum ama kaderin ne yaptığını bildiğini düşünmek istiyorum çünkü bana hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim adamı getirdi.

SON

GR VE'NİN [FACEBOOK SPOILER ODASINA](#) KATILIN:

Zaman ayırıp okuduğunuz için teşekkürlerGrave. Karanlık Krallar'ı beğendiniz mi? Her şeyin nerede başladığını görmek ister misiniz? Code ofSilence veTitan adreslerini ziyaret edin. Önsözünü okumak için devam edin Code of Silence. Karanlık Krallar'ın geri kalanı 2021'de geliyor. Onları TBR listenize eklediğinizden emin olun. Bağlantılar aşağıda.

Cross

<https://bit.ly/2MUWJRN>

Bones

<https://bit.ly/2QnzZw0>

Silent Nite

<https://bit.ly/37MgkM3>

Facebook'taki okuyucu grubumun bir üyesiyseniz, Temmuz ayında 2021'de sürpriz bir dizi yapacağımı duyurduğumu biliyorsunuzdur. Artık her şey açığa çıktı. O seri Mason Kardeşler. Onları TBR listenize eklediğinizden emin olun.

[TMB #1](#)

[TMB #2](#)

[TMB #3](#)

Yazarı takip edin

[Facebook okuyucu grubu: Shantel'in Günahkâr Tarafı](#)

[Haber Bülteni](#)

[Goodreads](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

SESSIZLIK KODU

OceanofPDF.com

PROLOGUE

LUCA

On yaşında

"Kiminle konuştun lan sen?" diye soruyor babam. "Hiç kimseyle, John," diye tersliyor Marco Amca. "Bunu biliyorsun-"

"Bana ne söylendiğini biliyorum ve söylediklerin birbirini tutmuyor!" Kardeşinin göğsünü dırter. "Ve sen." Oturma odasının köşesinde duran ve sırtını arka bahçeye bakan pencereye dayamış olan teyzemi işaret ediyor. "O lanet çeneni çok fazla çalıştırıyorsun."

Babama bakarken kahverengi gözleri yaşlarla doluyor. Omuzları titriyor ve bir hıçkırığı yutmaya çalışarak alt dudağını ısırtıyor.

John Bianchi içinize Tanrı korkusu salıyor. Çünkü o Tanrı. Don gibi -İtalyan-Amerikan Mafyası'nın elebaşı, zamanınızın ne zaman dolacağına ve günahlarınızın bedelini nasıl ödeyeceğinize o karar verir. New York'ta doğmuş ama babam on dört yaşındayken amcamla birlikte Las Vegas'a taşınmışlar. Marco amcam on iki yaşındaydı. O zamanlar Günah Şehri'nde kanunlar daha akışkandı, bu yüzden babam ellerini daha fazla kirletebiliyordu. Dağınık yaşamayı sever.

"Onunla böyle konuşma!" Marco babamı itti.

"O kaltakla nasıl istersem öyle konuşurum!" Amcamı yumruklayarak dizlerinin üstüne çökertti.

Çenesinden kan akarken Ava Teyze feryat ediyor ama kocasına gitmeye cesaret edemiyor. Hayır, yapabileceği hiçbir şey olmadığını çok iyi bildiği için köşesinde kalıyor. Bu noktada tek umudu babamın onun hayatını bağışlaması.

"Seni orospu çocuğu," diye homurdanıyor Marco, kanı silerken.

Babam pantolonunun belinden silahını çıkarıyor ve kardeşine doğrultuyor.

"John!" Ellerini havaya kaldırıyor, gözleri neredeyse simsiyah, babama canını bağışlaması için yalvarıyor. "Hadi ama. Bunu çözeceğiz. Yemin ederim ben değildim..."

Babam tetiği çekti.

Sıçırıyorum, kulaklarımdaki çınlama dışında sestten bir an sağır oluyorum. Ava çığlık atarak yere düşüyor. Dizlerini göğsüne çekerek açıkça hıçkırıyor.

Amcama dönüp baktım. Bianchi ailesinin beklentilerini hiçbir zaman karşılayamadı. Babam mafyada doğdu ve mafyada ölecek, ama küçük kardeşi her zaman bir rol oynadı. Marco yıllardır dışarı çıkmak istiyordu ve bunu elde etmesinin tek yolu buydu. Kafasına bir kurşun sıkamak John Bianchi'nin onu bağışlama yoluydu. Amcama acı çektirebilirdi.

Teyzemle yüzleşmek için dönüyor. "Hayır!" diye bağılıyor. "Lütfen..." Gözyaşları yüzünden aşağı akarken şiddetle titriyor ve daha önce yaptığı makyajı lekeliyor. Bu onların yıldönümü. Onları evliliklerinin on beşinci yılını kutlamak için yemeğe çıkarken yakaladık.

"Soyun," diye emretti babam.

"Lütfen...!" Başını sallayarak hıçkırıyor.

"Elbiseni çıkar. Şimdi!" diye bağıır.

Destek için pencereyi kullanarak yavaşça ayağa kalkıyor. Titreyen elleriyle elbisesini boynunda tutan kancayı çözüyor. Elbise göğsünden, karnından ve kalçalarından aşağı düşerek siyah topuklarının etrafında toplanıyor. Çıplak göğüslerini kollarıyla kapatırken zayıf vücudu titriyor.

Babam ona gülümsüyor, belli ki gördüklerinden memnun. Ya da görmediği şeyden. Bir dinleme cihazı. Birisi federallere bilgi sızdırıyor ve babam bunun o olduğundan şüpheleniyor. Ama babama ulaşan bilgiler doğrudu, yani muhbir o değilse, kocasıydı.

Ona doğru yürür, kumral saçlarını kavrar ve başını geriye doğru çeker. Silahı çenesinin altına yerleştiren adam, kız gözlerini kapatıp kontrolsüzce hıçkırırken hiçbir duygu göstermiyor. "Lanet çeneni kapalı tut; beni anlıyor musun?"

Kadın başını sallamaya başlıyor ama adam silahın namlusuyla kadının başını daha da geriye itiyor.

"Söyle şunu Ava!" diye yüzüne karşı homurdanıyor. "Ağzımı... kapalı tut..." diye boğuluyor.

Onu serbest bırakıyor ve onu bir kez daha yere ittiğinde çığlık atıyor. Yüzünü bana dönerek silahını tekrar beline yerleştirdi. Bana doğru gelerek şöyle dedi: "Kimsenin yoluna çıkmasına izin verme evlat. Lanet olası kan bile. Seni ilk baltalayanlar onlar olacak ve bunun için ilk ölenler de onlar olmalı."

Code of Silence KU'da CANLI ve ÜCRETSİZ!

Kopyanızı buradan

alın: [AMAZON US](#)

[AMAZON CA](#)

[AMAZON UK](#)

[AMAZON AU](#)

[OceanofPDF.com](#)

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle asistanlarım Christina Santos, Heather Brown ve Melissa Cunningham'a teşekkür etmek istiyorum. Bu hanımlar inanılmaz. Onlar olmasaydı ben kaybolurdum.

Harika editörüm Jenny Sims'e teşekkür etmek istiyorum. Yedi yıldır onunla çalışıyorum ve o harika biri!

Ve düzeltmenlerim Amanda Rash, Elizabeth Clinton, Heather Brown, Brenda Parsons, Shaley Clements, Michelle McLellan ve Rita Rees'e çok teşekkür ederim. Çok az zaman ayırarak hikâyemi okuyan bu muhteşem hanımlara teşekkür ederim.

Kapak tasarımcım Shannoff Reads'e. Karanlık Krallar için o muhteşem kapakları yaptığı için teşekkür ederim.

Biçimlendiricim ve arkadaşım CP Smith'e çok teşekkür ederim. Yardımlarınız için çok teşekkürler! Kelimelerimin her zaman çok güzel görünmesini sağlıyorsunuz.

Wildfire Marketing Solutions'dan Danielle Sanchez'e ve Grave'in tanıtımına yardımcı olmak için kaydolun tüm bloglara teşekkür etmek istiyorum. Sizler harikasınız.

Sevgili betalarım Rita Rees, Fay Moore, Melissa Cunningham ve Heather Brown'a teşekkür etmek istiyorum. Grave ve April'ın hikâyesini anlatmama zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Ve tüm önerileriniz için. Gerçekten minnettarım.

Günahkarlarıma teşekkür etmek istiyorum. Onlar inanılmaz! Christina Santos, Fay Moore, Lauren Lascola-Lesczynski, Karen McVino, Sarah Piechuta, Sophie Ruthven, Heather Brown, Tara Hartnett, Rita Rees, Brandi Zelenka, Michelle McLellan, Amanda Marie, Brenda Parsons, Ashley Estep, Tiffany Johnson Mauer, Mary Dbo, Elizabeth Clinton, Catherine J Lawrence, Book Bre, Luetta Lyons, Elaine Turner, Shonna McCabe, Whitney West, Melinda Benn, Eliette Alonso, Kerri Elizabeth, Amanda Anderson, Wendy Leach Charron, Aundi Marie, Mary Hernandez, Rhiannon King, Zsuzsana F Gerhardt, Liz Parker, Jenifer Weber, Megan Smith, Katie Friend, Mercedes Potts, Natasha Bartholomew, Laura Peterson, Heather Hopkins-Kerby, Lindsey Davis ve Clare Harrison.

Ve son olarak, okuyucularım. Şans verdiğiniz ve kitaplarımı okumak istediğiniz için teşekkür ederim. Umarım hepiniz onları benim kadar seversiniz.

Yazarı takip edin

[Facebook okuyucu grubu: Shantel'in Günahkâr Tarafı-](#)

[Haber Bülteni](#)

[Goodreads](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

SHANTEL TESSIER'İN DİĞER KİTAPLARI

BM Serisi

Tarif

Edilemez

Dayanılmaz

Kontrol

Edilemez

Değiştirilemez

Unutulamaz

Öngörülemez

Öngörülemez

Hayal

Edilemez

Yedi Ölümcül Günah

Serisi Bağımlılık

Saplantı

İtiraf- Çok yakında

Bencil Serisi

Bencil

Kendim

Özverili

Dare Serisi

Sana Meydan Okuyorum

Sana Söz Veriyorum

Eğer Cesaretin Varsa

DASH- bağımsız

Slaughter- bağımsız

Sessizlik Yasası- tek başına

Karanlık Krallar Serisi

Titan

Meza

rı

Haç- çok yakında

Kemikler- çok

yakında

Just A Kiss- *NYE işbirliği*

Donut Overthink It- *Ulusal Donut Günü işbirliği*

Şampanya Dilekleri- Rüzgarlı Şehirde Vahşi antolojisi

OceanofPDF.com